
নান্দনিক

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সন্মান আৰু আন্তৰিকতাৰে
নান্দনিকৰ এই সংখ্যাটি

লৈ

আগবঢ়ালো।

সম্পাদিকা

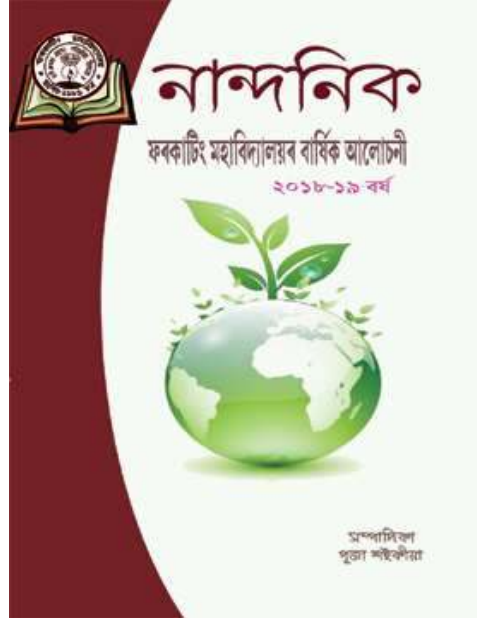
পূজা শইকীয়া

NANDANIK : Annual Magazine of Furkating College of the session 2018-19 edited by Puja Saikia, Published by Furkating College Students' Union & Printed at Rupali Offset Printers, Furkating.

‘নান্দনিক’ – ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী : ২০১৮-১৯

সম্পাদিকা :
শ্রীমতী পূজা শইকীয়া

প্রকাশক :
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।

বেটুপাত, অংগসজ্জা, অলংকৰণ :
কাব্যশ্ৰী হাজৰিকা

অক্ষৰ বিন্যাস :
কাব্যশ্ৰী হাজৰিকা

মুদ্রণ :
ৰূপালী অফছেট প্ৰিণ্টাৰ্চ, ফৰকাটিং

‘নান্দনিক’ত প্ৰকাশিত লেখাসমূহ স্ব-ৰচিত তথা মৌলিক বুলি নিৰ্বাচিত কৰা হৈছে। তদুপৰি লেখাসমূহৰ দৃষ্টিকোণো লেখকৰ নিজ।
এইক্ষেত্ৰত ভুল তথা স্ব-ৰচিত নহয় বুলি প্ৰমাণিত হ’লে তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি দায়বদ্ধ নহয়।

উচৰ্গা

জন্মঃ ২৪-০৭-১৯৩২

মৃত্যু : ০৪-০৭-২০১২

হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য (হীৰু দা)
আমাৰ বাবে তুমি সীমাহীন এটি প্ৰেৰণা
হৃদয়ৰ কোঁহে কোঁহে সোমাই আছে
তোমাৰ গান, শব্দ আৰু কবিতাৰ ছন্দ
তোমালৈ যাঁচিছো একাজলি শ্ৰদ্ধা।।

বিভাস চন্দ্ৰ মোদি
উপায়ুক্ত, গোলাঘাট

দিনাংক - ১৪-০৯-২০২০

শুভেচ্ছাবাণী

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী “নান্দনিক” প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা বুলি জানি আনন্দিত হৈছো। মহাবিদ্যালয় সমূহৰ পৰা প্ৰকাশিত হোৱা এই বাৰ্ষিক আলোচনীসমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সাহিত্যৰ প্ৰতি আগ্ৰহান্বীত কৰে। আশা ৰাখিছো নান্দনিক আলোচনীখনি তথ্যসমৃদ্ধ লেখাৰে প্ৰকাশ পাব।

শেষত মহাবিদ্যালয় খনিৰ সমূহ কৰ্ম-কৰ্তালৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালো।

(বিভাস চন্দ্ৰ মোদি)
উপায়ুক্ত, গোলাঘাট

শুভেচ্ছাবাণী

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক (২০১৮-১৯ বৰ্ষ) মুখপত্ৰ 'নান্দনিক' প্ৰকাশ পাব বুলি জানি সন্তোষ পালো। আমি সকলোৰে জানো যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শাৰিৰীক, চাৰিত্ৰিক আৰু বৌদ্ধিক উত্তৰণ ঘটোৱাতো শিক্ষাৰ অন্যতম লক্ষ্য। এই ক্ষেত্ৰত বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখনে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। এখন উচ্চ গুণসম্পন্ন মুখপত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখনিৰ বৈচিত্ৰতা, উৎকৃষ্টতা, খেলা-ধূলা, কলা-সংস্কৃতি, সাহিত্য আদিকে ধৰি বিভিন্ন দিশত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে লাভ কৰা সফলতাৰ খতিয়ান আৰু সম্পাদনাৰ দক্ষতা প্ৰতিফলিত হয়। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰত প্ৰকাশিত লেখনিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক অনুপ্রাণিত কৰে। সেয়ে, বাৰ্ষিক মুখপত্ৰত সৰ্বাধিক সংখ্যক লেখনি প্ৰকাশৰ বাবে যত্নপৰ হোৱা উচিত। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'নান্দনিক' যথেষ্ট উন্নত মানদণ্ডৰে প্ৰকাশ হৈ আহিছে।

আশাকৰো ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ 'নান্দনিকো' সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব।

(ড° অপূৰ্ব শইকীয়া)

অধ্যক্ষ, ফৰেকাটিং মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়.....

এখন আলোচনী মহাবিদ্যালয় এখনৰ দাপোন স্বৰূপ। অসমীয়া সাহিত্য চৰ্চাৰ অন্যতম পলসুৰা কঠিয়াতলি বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আলোচনীসমূহ।

সাম্প্ৰতিক সময়ত সকলো ফালৰপৰা অসমীয়া ভাষালৈ সংকট আহিছে। ২০২১ চনৰ লোকপিয়লত আমাৰ ভাষাইৰাজ্যিক মৰ্যাদা হেৰুৱাব। লগে লগে চিৰ চেনেহী অসমীয়া ভাষা এলাগী হৈ পৰিব। বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে নিজৰ ভাষা সাহিত্য সৃষ্টি কৰি ক্ষুদ্ৰ জাতি সত্ত্বাৰ বিকাশৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰখাৰ সময়তে অসমীয়া ভাষাৰ পূজাৰীসকলে সেই জনগোষ্ঠীক আকোঁৱালী একত্ৰিত কৰি বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি গঢ়ি তুলিব লাগিব আৰু অসমীয়া মৰ্যাদা অধিক মহীয়ান কৰিব লাগিব। অসমীয়া ভাষা সাহিত্যলৈ সংকট অহা বিষয়টোৱে সাম্প্ৰতিক কালত আলোচনী সমূহত অগ্ৰাধিকাৰ লাভ কৰিছে।

অসমীয়া ভাষা সাহিত্য চৰ্চাৰ বৰ্তমান অৱস্থা মুঠেই আশাব্যঞ্জক নহয়। বৈদ্যুতিক মাধ্যমসমূহৰ সম্প্ৰসাৰণ, ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়সমূহৰ আগ্ৰাসী ৰূপ, গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰতিনিধ প্ৰজন্মৰ উদাসীন মনোভাৱ আদি বিভিন্ন কাৰকৰ বাবেই অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ পথাৰখন ক্ৰমে সংকুচিত হৈছে বুলি ভাবিব পাৰি। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত সাহিত্য চিন্তা আৰু চৰ্চাক ব্যাপক ভাৱে জনমুখী কৰি তোলাৰ আৰু নৱ প্ৰজন্মক ইয়াৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিবলৈ বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আলোচনী সমূহৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত একোজনকৈ কবি-সাহিত্যিকৰ জন্ম দিবলৈ এটি সৰু প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিবছৰে প্ৰকাশ পোৱা আলোচনীসমূহৰ যোগেদি প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জ্ঞান অৰ্জন কৰে। সাধাৰণতে বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লিখিত ৰূপ দি নিজৰ কল্পনাৰাজ্যিক, নিজৰ সুপ্ত প্ৰতিভাক জাগ্ৰত কৰি তাক সুন্দৰ গতি প্ৰদান কৰিব পাৰে। নৱ প্ৰজন্মৰ সাহিত্য জগতৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ হ্ৰাস পাইছে। কেৱল মনোৰঞ্জনতে ব্যস্ত নাথাকি সাহিত্য সৃষ্টিত মনোনিবেশ কৰিলে অসমীয়া ভাষা সাহিত্য নিশ্চয় এথোজ আগুৱাই যাব।

বিগত কেইবাবছৰৰ দৰে এইবছৰো মহাবিদ্যালয়ে প্ৰকাশ কৰা বাৰ্ষিক আলোচনী “নান্দনিক”খন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ ৰূপে প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলো। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত মই বহুতো সমস্যাৰ সন্মুখীন হ’ব লগা হ’ল। যেনে-কেব আৰু কা বিৰোধী আন্দোলনে মহাবিদ্যালয়সমূহ প্ৰায়ে অস্থিৰ হৈ আছিল লগতে বৰ্তমান সময়ত ক’ৰোণা মহামাৰীয়ে ট্ৰাস চলাই থকা অৱস্থাত আলোচনীখন প্ৰকাশৰ কাম কিছু লেহেমীয়া হৈছে এই ক্ষেত্ৰত মই সকলোৰে ওচৰত দুঃখিত।

যিকি নহওঁক মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সকলো সময়তে সহযোগ আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু তৰুণ শইকীয়া ছাৰ, দৰ্শনা দেৱী বাইদেউ, ৰাজৰ্ষি ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ’লো। লগতে যিসকল শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ নিজৰ মূল্যবান লেখাসমূহ আলোচনীখনলৈ আগবঢ়াই আলোচনীখনৰ পৃষ্ঠাৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰিলে তেওঁলোকৰ প্ৰতিও মই এই সুযোগতে কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

শেষত, আলোচনীখন সম্পাদনা কৰোঁতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিবোৰৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি “নান্দনিক”খন সকলোৰে মাজলৈ আগবঢ়ালো।

-পূজা শইকীয়া
আলোচনী সম্পাদিকা

সূচীপত্ৰ

ঃ চিন্তাশিল্প ::

- * জানিবলগীয়া কিছুমান নজনা কথা
- * জাপান ভ্ৰমণৰ কিছু অনুভৱ
- * আন্তঃ ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত উজ্জলি উঠা প্ৰকৃতিবিদজন
- * ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শিক্ষা
- * অপৰাধ প্ৰৱণতা আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা
- * ধনাত্মক আৰু ঋণাত্মক ভাৱধাৰাৰ প্ৰভাৱ
- * মাদকদ্ৰব্য আৰু ইয়াৰ কু প্ৰভাৱ
- * দুৰ্গাপূজা
- * ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি
- * চাওঁতাল সকলৰ “বাহা” পৰৱ
- * একাগ্ৰতা
- * লোক সাহিত্য
- * আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস
- * বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাত : যুৱ উচ্ছৃংখলতা
- * অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত খাদ্য সম্বন্ধীয় লোক বিশ্বাস : এটি অধ্যয়ন

ঃ সৃষ্টি শিল্প ::

- * অভিবাদন
- * মোবাইল ফোন
- * সোণালী জীৱনৰ বিষাদময় স্মৃতি
- * সখা দামোদৰ
- * জীৱন এক সংগ্ৰাম
- * সুখৰ সংজ্ঞা
- * সকলো হেৰুৱাই জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা
- * ৰাখী বন্ধন
- * পৰিবৰ্তন
- * তাৎপৰ্য
- * কলীয়া ডাৱৰ
- * বিষাদ অন্য এক নাম
- * জীৱন
- * এটা অভিশপ্ত দিন

- দীনেশ গগৈ ১
- ড০ অপূৰ্ব শইকীয়া ৬
- দুৰ্দ্ধ দত্ত ১০
- দীপা বৰা ১৩
- স্বপ্না শইকীয়া ১৫
- ড০ চৌধুৰী নাথ শইকীয়া ১৭
- ৰবিন্দ্ৰজিৎ বৰবৰুৱা ২১
- ৰবিতা নাথ ২২
- ইলাক্ষী বৰা ২৩
- ৰশ্মিৰেখা হাচদা ২৪
- কল্পনা শইকীয়া ২৬
- পূজা ঠেঙাল ২৮
- ধৰিত্ৰী শইকীয়া ৩২
- মমতা বৰা ৩৪
- বৰ্ণালী শইকীয়া ৩৫
- কবিতা গগৈ ৩৭
- ছায়ামণি তুৰী ৩৯
- মুনমী হাজৰীকা ৪০
- লক্ষ্মীহীৰা ফুকন ৪১
- ৰিমাস্ত্ৰী বৰুৱা ৪২
- প্ৰস্তুতি শইকীয়া ৪৩
- বৰ্ষা বৰা ৪৫
- ধৰিত্ৰী শইকীয়া ৪৬
- অংগনা বৰুৱা ৪৭
- ৰিণি কোঁৱৰ ৪৯
- লিপিকা শইকীয়া ৫০
- বিতু দুৱৰা ৫২
- মিছ আচিয়ানা ইয়াচমিন ৰহমান ৫৩
- চিম্পী শইকীয়া ৫৪

* অপেক্ষাৰ অন্তত	- বৰ্ষা শইকীয়া	৫৫
* যাত্ৰা	- দেবজিৎ গগৈ	৫৬
* চকুৰে দেখা এটি দৃশ্য	- প্ৰিয়ংকা শৰ্মা	৫৭
* নৱ সূৰ্য্যৰ আশাত	- লেখামণি বৰা	৫৮
* বিশ্বাস ঘাটক	- জ্যোতি চৌহান	৫৯
ঃ ছন্দশিল্পা ::		
* জোনাক... তোমাক বিচাৰি	- লেখামণি বৰা	৬০
* লম্পট	- বৃষ্টি বন্যা তামুলী	৬১
* সুগম পথৰ সন্ধান	- মুনমী হাজৰিকা	৬১
* অন্ধকাৰ পথৰ যাত্ৰী	- পূজা শইকীয়া	৬২
* শীত	- ৰিণি কোঁৱৰ	৬২
* নাৰী	- প্ৰস্তুতি শইকীয়া	৬৩
* স্বৰ্গৰ জীৱন	- হিমাংশুজ্যোতি নাথ	৬৩
* জোনাকত পংকিল হাত	- বৰ্ষা বৰা	৬৪
* শাওন মোৰ সোণালী সপোন	- ডিম্পী নাথ	৬৫
* মোৰ মাতৃভূমি	- লুনা নাথ	৬৫
* মৰনৈ	- নিশি শইকীয়া	৬৬
* দিবাকৰ	- চিম্পী বৰা	৬৬
* এটি মাথোঁ অনুভৱ	- লিপিকা শইকীয়া	৬৭
* হেঁপাহৰ বৰষুণ	- ইনু দেৱী নাথ	৬৮
* বিদ্যালয়	- লক্ষ্মীহীৰা ফুকন	৬৮
* ভাললাগে আলোকিত জোনাক	- ৰিমাত্ৰী বৰুৱা	৬৯
* স্বপ্ন পখী	- প্ৰস্তুতি গগৈ	৭০
* মোৰ সপোনৰ পৃথিৱী	- গীতাজলী দাস	৭০
* দুখীৰ জীৱন গাঁঠা	- শেৱালী হাজৰিকা	৭১
* মৰমৰ গাঁওখনি	- মিণ্টু বৰুৱা	৭১
* জোনাকৰ আইতা	- দেৱজিত গগৈ	৭২
* বিষন্ন সময়	- গীতাত্ৰী বৰুৱা	৭৩
* স্বপ্নিল জীৱন	- শিল্পী শইকীয়া	৭৪
* নিয়তি	- পংকীতা বৰা	৭৫
* যি বাটেৰে আইতা গুছি গ'ল	- ভৱত বৰা	৭৬
* সময়	- বিৰূচন হাজৰিকা	৭৬
* অনুভৱ	- জিতু বৰা	৭৭
* নীৰৱতা	- হীমাদ্ৰী শইকীয়া	৭৭
ঃ পত্ৰলেখন ::		
* নীলা খামৰ চিঠি	- শিল্পা গগৈ	৭৮
* এজন ভাৰতীয় সেনাৰ এখন হৃদয়স্পৰ্শী চিঠি	- হেমজ্যোতি কোঁৱৰ	৭৯
* মোৰ মাতৃৰ মৃত্যুৰ স্মৃতিত.....	- চৈয়দা নাচিহা মঞ্জুম	৮০
* প্ৰতিবেদন চ'ৰা -		

চিত্তা শিষ্টা

জানিবলগীয়া কিছুমান নজনা কথা

-দীনেশ গগৈ

অতীজত যুঁজাৰুৰ কিছুমান
অনুশীলনৰপৰাই বেছিভাগ
খেলৰ উৎপত্তি হৈছে। যথা-
শত্ৰুক খেদিবলৈ বা শত্ৰুৰপৰা
পৰিত্ৰাণ পাবলৈ দৌৰিব
লাগিব- দৌৰ। সন্মুখত পোৱা
ওখ ঠাই পাৰ হ'ব লাগিব- ওখ
জাপ আৰু প'ল ভল্ট। গাঁত বা
খাল জপিয়াই পাৰ হ'ব লাগিব
-প্ৰস্থ বা দীঘল জাপ আৰু
ত্ৰিপল জাম্প। শত্ৰুক শিল বা
লৌহজাতীয় গধুৰ বস্তুৰে
আক্ৰমণ কৰিব লাগিব শ্বট
পুট, ডিছকাছ, হেমাৰ থ্ৰ'
আদি। দূৰত থকা শত্ৰুক
আক্ৰমণ কৰিব লাগিব- ধনুশৰ
আৰু যাঠি নিক্ষেপ।

অতীজৰ গ্ৰীচদেশত হোৱা তিনিবিধ শিক্ষাসূচীয়েই বৰ্তমানেও আমাৰ দেশৰ লগতে সমগ্ৰ বিশ্বত চলি আছে। সেই তিনিবিধ শিক্ষাসূচী হৈছে Primary, Secondary আৰু Tertiary। Primary বা প্ৰাথমিক শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয় প্ৰাথমিকৰপৰা মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত আৰু Secondary শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয় উচ্চতৰ মাধ্যমিক আৰু Tertiary শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয় মহাবিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ত। এই তিনিওটা শিক্ষাসূচীত অধ্যয়ন কৰি উচ্চশিক্ষাৰে শিক্ষিত হোৱা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ লগতে সেই শিক্ষানুষ্ঠানবোৰত শিক্ষাৰ্থীক শিক্ষা দান কৰা অনেক শিক্ষাদাতাই কিছুমান সৰু সৰু অথচ জানিবলগা কথা নজনাকৈয়ে থাকি যায়। তেনে কিছুমান বিষয়কে ইয়াত আলোকপাত কৰা হৈছে।

ইংৰাজী ভাষাৰ Education শব্দটো লেটিন Educatio ৰ পৰা আহিছে। মূল শব্দ Educo। Process is on - procession, connect is on -connection আদিৰ দৰে Educatio is on ৰ পৰা হৈছে Education। শিক্ষাৰ্থীৰ ইংৰাজী Student আৰু অধ্যয়নৰ Study শব্দ দুটা আহিছে লেটিন ভাষাৰ শব্দ ক্ৰমে Student -em আৰু Studere ৰ পৰা। College ৰ মূল শব্দ হৈছে লেটিন ভাষাৰ 'Collegium'। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে অধ্যয়ন কৰোৱা আৰু ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰা। উক্ত কাৰণতে জুনিয়ৰ কলেজ বুলি সাধাৰণতে কোনো শিক্ষানুষ্ঠান থাকিব নালাগে। যিহেতু তেনে শিক্ষানুষ্ঠানে কোনো ধৰণৰ ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰিব নোৱাৰে। জুনিয়ৰ কলেজবোৰ Secondary শিক্ষাসূচীৰহে অন্তৰ্গত। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী University ৰ মূল শব্দ লেটিন ভাষাৰ 'Universitas'। 'Universitas magistrorum et scholarium' ৰ সংক্ষিপ্ত ৰূপ। Universitas ৰ ভাবানুবাদ হৈছে শিক্ষাৰ্থীক ডিগ্ৰী প্ৰদানৰ লগতে গৱেষণাৰ অনুষ্ঠান। অধ্যক্ষৰ ইংৰাজী শব্দ Principal আহিছে লেটিন ভাষাৰ Principium ৰ পৰা। ইয়াৰ অৰ্থ মুখ্য বা মূৰব্বী (Chief)। অধ্যাপক ইংৰাজী Professor ৰ মূল শব্দ লেটিন ভাষাৰ Professeur।

অর্থ -the person who professes to be an expert in some art or science। পুথিভঁৰাল বা পাঠাগাৰ বা গ্ৰন্থাগাৰৰ ইংৰাজী Library শব্দটো আহিছে লেটিন ভাষাৰ Liber ৰ পৰা। অর্থ- book।

শিক্ষার্থীসকলৰ পৰম মিত্ৰ হৈছে পাঁচটা ক কিতাপ, কাগজ, কলম, ক্ৰীড়া আৰু কৃষ্টি-সংস্কৃতি। কিতাপৰ ইংৰাজী ভাষাৰ book শব্দটো আহিছে বুলগেৰিয়া আৰু ৰাছিয়াৰ bok ৰ পৰা। আদিম যুগত পলস, গছৰ বাকলি, ধাতুৰ পাত, শিল আদিতহে লিখা হৈছিল। হাতেলিখা পাণ্ডুলিপিবোৰ (বেদ-উপনিষদ আদিৰদৰে পৌৰাণিক শাস্ত্ৰ) একত্ৰিত কৰি ৰখা নিয়মৰ সূচনা হয় যীচুখৃষ্টৰ জন্মৰ প্ৰায় এশ বছৰৰ পূৰ্বে এইখন ভাৰতবৰ্ষতে। কাগজৰ ইংৰাজী Paper ৰ উৎস হৈছে লেটিন ভাষাৰ শব্দ Papyrus। এজোপা গছৰ নাম। ইজিপ্তত প্ৰথম অৱস্থাত এই গছৰ বাকলিত লিখা হৈছিল। গ্ৰীক আৰু পুৰণি ফৰাচীভাষাত কোৱা হয় ক্ৰমে Papyros আৰু Papier। অতীজত আমাৰ ইয়াতো সাঁচিপাতত লিখা হৈছিল। সাঁচি গছৰ বাকলিৰপৰা তৈয়াৰ কৰা হৈছিল সাঁচিপাত। কাগজ বা তুলাপাত হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল কোমল দৈবাঁহৰ চোঁচ, মাদুৰীবনৰ দৰে এবিধ দীঘল আৰু বহল বনৰ পাত। পছৰ ছাল আৰু ভুটানৰপৰা ভুটিয়াই অনা ভুজপাত। কাকত প্ৰস্তুতকৰ্তাক কোৱা হৈছিল কাকতী। লিখোতাক কোৱা হৈছিল লেখক। একোখন গ্ৰন্থৰ বেটুপাতত লিখা হৈছিল লেখক বা কিতাপৰ গৰাকীৰ নাম আৰু কিছুমানত লেখকৰ পৰিয়ালৰ সদস্যৰ নামো লিখা হৈছিল। আহোম ৰাজত্বৰ আখৰবোৰ তিনিটা ভাগত বিভক্ত আছিল। গড়গঞা (গোট গোট আখৰ) বামুণীয়া (পাকলগা আখৰ) আৰু কাইথেলি (টো খেলীয়া আৰু স্পষ্ট আখৰ)। গোমূত্ৰ, বৰা চাউলৰ ছাই, চৰু ছাই, আমগছৰ ছাল, জামু গছৰ ছাল, শিলিখা, কেহেৰাজ আৰু লোৱাচুৰৰ মিশ্ৰনেৰে তৈয়াৰ কৰা হৈছিল মহী বা চিয়াঁহী। এই সকলোবোৰ একেলগে সিজোৱাৰ পাছত মাটিৰ চৰুত ৰাতি নিয়ৰত থৈ দিয়া হয়। তাৰ পাচত চৰুটোৰ বাহিৰত নিগৰি নিগৰি জমা হোৱা ৰসবোৰেই মহী বা চিঞাহী হিচাপে লিখাৰ কামত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। লিখা কাকতসমূহ জমা ৰখাৰ দায়িত্ব আছিল গন্ধিয়া সকলৰ হাতত।

কলমক ইংৰাজী ভাষাত কোৱা Pen ৰ মূল শব্দ হৈছে Penna। লেটিন ভাষাৰ শব্দ Penna ৰ অর্থ হৈছে পাখি। অতীজত

পাখি কলমেৰেহে লিখা হৈছিল। ৰাজহাঁহৰ বাওঁফালৰ ডেউকাৰ পাখিৰপৰা Quill Pens তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। আমাৰ ইয়াত লিখাৰ সঁজুলি হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল বাঁহৰ লেকেচী আৰু হাঁহৰ পাখীৰ লগতে টেকীয়াৰ ঠাৰি। আহোমৰ ৰাজত্বত সোণ আৰু ৰূপৰ কাপ ব্যৱহাৰৰ তথ্য পোৱা যায়।

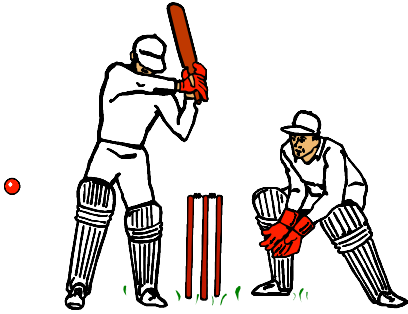
ষ্টিল নিবৰ কলম আৱিষ্কাৰ হৈছিল ১৮৩০ চনত। পৰৱৰ্তী সময়ত ১৮৮৪ চনত ওৱাটাৰমেনে ফাউণ্টেইন পেন আৱিষ্কাৰ কৰে। আধুনিক আৰ্হিৰ Ball-point pen ৰ প্ৰচলন হয় ১৯১৩ চনৰপৰা। ১৯৬০ চনত সজা হয় বৰ্তমানৰ আৰ্হিৰ Fiber-tipped pens। ছবি অকাৰ প্ৰধান সামগ্ৰী কাঠপেঞ্চিল আৱিষ্কাৰ হৈছিল ১৭৯০ চনত ফ্ৰান্স আৰু অষ্ট্ৰেলিয়াত। Pencil লেটিন ভাষাৰ Penillus শব্দৰপৰা আহিছে। ইয়াৰ অর্থ দীঘলীয়া জোঙা মাৰি। কাঠপেঞ্চিলবোৰক লীডৰ পেঞ্চিল বুলি কয় যদিও পেঞ্চিলবোৰত কিন্তু লীড বা সীহ নাথাকে। Graphite হৈ থাকে। ইংলেণ্ডত কাঠত গ্ৰেফাইট (Greek word Graphein। অর্থ- to write) নুৰিয়াই পেঞ্চিল সজা হৈছিল। সেই সময়ত গ্ৰেফাইটক সীহ বুলি ভবা হৈছিল বাবে পিচলৈ লীড পেঞ্চিল বুলিয়েই ক'বলৈ ল'লে। ১৭৯৫ চনত Nicolas Conte নামৰ ফৰাচী ৰসায়নবিদজনে পলস আৰু গ্ৰেফাইটৰ মিশ্ৰণ কাঠৰ ভিতৰত ভৰাই পেঞ্চিল সজাৰ পদ্ধতিৰ সূচনা কৰে। পেঞ্চিল জোঙা কৰাৰ সঁজুলি Pencil Sharpener আৱিষ্কাৰ হয় ১৮৯৭ চনৰ ২৩ নবেম্বৰ তাৰিখে আমেৰিকাত।

শিক্ষার্থীসকলৰ প্ৰধান মিত্ৰ তিনিটা 'ক'ৰ লগত আৰু দুটা 'ক' ও আজিকালি জড়িত হৈ পৰিছে। ক্ৰীড়া আৰু কৃষ্টি-সংস্কৃতি। Sport আৰু Culture। অধ্যয়নৰ সমান্তৰালকৈ প্ৰায় সকলোবোৰ শিক্ষানুষ্ঠানে শিক্ষার্থীসকলক ক্ৰীড়া আৰু কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ সৈতে জড়িত কৰাই আহিছে। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ল যে এই দুই বিষয়ত ব্যুৎপত্তি থকা শিক্ষার্থীয়ে ভৱিষ্যতে উচ্চশিক্ষাৰ অনুষ্ঠানত আসন আৰু কৰ্মসংস্থাপন লাভত যথেষ্ট সুবিধা অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ক্ৰীড়াৰ ইংৰাজী Sport আৰু Game শব্দ দুটা আহিছে ক্ৰমে ফৰাচী Desport আৰু পুৰণি ইংৰাজী শব্দ Gamen ৰ পৰা। দুয়োটাৰে

আভিধানিক সৰল অৰ্থ Entertainment। আমোদ বা মনোৰঞ্জন। অৰ্থাৎ অতীজত মনোৰঞ্জনৰ বাবেই খেলা-ধুলা কৰিছিল। অৱশ্যে বিভিন্ন দেশৰ বিভিন্ন ক্ৰীড়াৰ উৎস হৈছে যুদ্ধ। অতীজত যুঁজাৰুৰ কিছুমান অনুশীলনৰপৰাই বেছিভাগ খেলৰ উৎপত্তি হৈছে। যথা- শত্ৰুক খেদিবলৈ বা শত্ৰুৰপৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ দৌৰিব লাগিব- দৌৰ। সন্মুখত পোৱা ওখ ঠাই পাৰ হ'ব লাগিব- ওখ জাপ আৰু প'ল ভ'ল্ট। গাঁত বা খাল জপিয়াই পাৰ হ'ব লাগিব-প্ৰস্থ বা দীঘল জাপ আৰু ত্ৰিপল জাম্প। শত্ৰুক শিল বা লৌহজাতীয় গধুৰ বস্তুৰে আক্ৰমণ কৰিব লাগিব শ্বট পুট, ডিছকাছ, হেমাৰ থ্ৰ' আদি। দূৰত থকা শত্ৰুক আক্ৰমণ কৰিব লাগিব- ধনুশৰ আৰু যাঠি নিক্ষেপ। সন্মুখত পোৱা নদী বা খাল পাৰ হ'ব লাগিব। সাঁতোৰ। ইত্যাদি ইত্যাদি। যুদ্ধৰ বাবে কৰা এই অনুশীলনবোৰকে পাছলৈ মানুহে ক্ৰীড়া হিচাবে গ্ৰহণ কৰিলে। ১৭০১ চনত ছোভিয়েট ৰাছিয়াত বিশ্বত প্ৰথমবাৰৰ বাবে শিক্ষানুষ্ঠানত পাঠ্যপুথি অধ্যয়নৰ লগতে ক্ৰীড়াকো এটা বিষয় হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হয়। ফুটবল, ক্ৰিকেট, ভলীবল, টেনিছ, বেডমিণ্টন আদি খেলবোৰ আছিল বিনোদনৰ বাবে। বহু খেল খেলি থকা হয় যদিও নেজানে

খেলৰ
উৎস।
উৎসৰূপে
এক
জনপ্ৰিয়
খেল
ক্ৰিকেট।
ক্ৰিকেট

দুটা শব্দৰ সমষ্টি। krik আৰু ket। Dutch শব্দ Krik-ket ৰ পৰাই ইংৰাজী Cricket শব্দটো আহিছে। Krik মানে দলিয়াই দিয়া আৰু ket মানে বেটেৰে কোবাই দৌৰা। ঠিক সেইদৰে Wicket শব্দটোৰ অৰ্থ হৈছে জপনা। বৰ্তমানৰ তিনিডাল Stump ৰ বিপৰীতে প্ৰথম অৱস্থাত ষ্টাম্প আছিল দুডাল। দুডাল ষ্টাম্পৰ ওপৰত বেইলডাল(Bail) থোৱাত এখন দুৱাৰ বা জপনাৰ নিচিনা দেখা গৈছিল। ইংৰাজী ভাষাত জপনাক Wicket কোৱা কাৰণতে নাম হয় Wicket। টেনিছ বেডমিণ্টন, ভলীবল আদি পইণ্টৰ ভিত্তিত

জয়-পৰাজয় নিশ্চিত হোৱা খেলবোৰ সাধাৰণতে 'লাভ অল' বুলি আৰম্ভ কৰা হয়। টেনিছত ব্যৱহৃত Love all আহিছে ফৰাচী ভাষাৰ শব্দ Loeuf all পৰা। Loeuf ৰ অৰ্থ egg (কণী) বা শূণ্য। দুটা পক্ষৰ মাজত কুকুৰা কণীৰ আৰ্হিৰ পিংপং বা ঘূৰণীয়া বগা বলটো এৰি দিয়া হ'ল। এটা পক্ষই এটা পইণ্ট অৰ্জন কৰা মানেই কণীৰপৰা সেইটো পক্ষই প্ৰথমে পোৱালি জগোৱা। Deuce শব্দটো আহিছে ফৰাছী ভাষাৰ শব্দ deux le jeu (two players have equal scores) ৰ পৰা। ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাসমূহত সাধাৰণতে সকলো প্ৰতিযোগীক ক্ৰীড়াসূলভ মনোবৃত্তিৰে অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ কোৱা হয় যদিও এই খণ্ডবাক্যটোৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে বহুতেই নেজানে। যীচুখৃষ্টৰ জন্মৰ ৭৭৬ বছৰৰ পূৰ্বে গ্ৰীচদেশৰ অলিম্পিয়া নগৰত অলিম্পিক খেলৰ সূচনা হৈছিল। অলিম্পিয়া নগৰৰ সীমান্তত অৱস্থিত এখন অভাৱাণ্যৰ অধিকাৰক লৈ এলিছ আৰু পিছা নামৰ দুখন ৰাজ্যৰ মাজত অহৰহভাৱে বিবাদ চলি আছিল। কিন্তু অলিম্পিক ক্ৰীড়া আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে দুয়োখন দেশৰ ক্ৰীড়াবিদে সেই অলিম্পিকত অংশ লোৱাৰ পাছৰপৰাই দুইখন ৰাজ্যৰ সীমা বিবাদৰ অন্ত পৰে আৰু উক্ত কাৰণতে 'খেলবৈসূলভ মনোবৃত্তি' (sportsman spirit) খণ্ডবাক্যটোৰ উদ্ভৱ হয়। ফুটবলাৰৰ বুট জোতাযোৰৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কটো আছে এক মুখৰোচক কাহিনী। প্ৰথম অৱস্থাত খালী ভৰিৰেহে ফুটবল খেলা হৈছিল। স্বাধীন ভাৰতৰ ফুটবল দলৰ প্ৰথমগৰাকী অধিনায়ক পূৰ্বৰ নগাপাহাৰ জিলা আৰু বৰ্তমান নগালেণ্ডৰ Talimeran Ao এ খালী ভৰিৰেই অলিম্পিক ফুটবলত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। ভৰিত বুট নিপিন্ধাকৈ কিয় ফুটবল খেলিছে বুলি প্ৰশ্ন কৰাত আওয়ে কৈছিল - We play football, not bootball। ১৫২৬ খ্ৰীষ্টাব্দত ইংলেণ্ডৰ ৰজা অষ্টম হেনৰিৰ ৰাজত্বকালত পৰস্ত্ৰীৰ প্ৰতি আসক্ত বৰ অসং প্ৰকৃতিৰ লোক আছিল। সেই স্বভাৱটোৰ কাৰণে প্ৰায়ে তিৰোতাৰ হাতত মাৰ খাব লগা হোৱাত ৰজাই মহিলাৰ আক্ৰমণৰ পৰা দৌৰি পলাবলৈ লোক জনক চাৰি চিলিং দামৰ চামৰাৰ এযোৰ বুট জোতা চিলাই লোৱাৰ পৰামৰ্শ দিলে আৰু তেওঁ তাকে কৰিলে। পাচত ফুটবল ফিল্ডত দৌৰিবলৈ খেলুৱৈসকলেও তেনে জোতা চিলাই ল'বলৈ ধৰিলে।

প্ৰায় সকলোবোৰ ক্ৰীড়াই অনুষ্ঠিত হয় ষ্টেডিয়ামত।

ষ্টেডিয়াম শব্দটোৰ উদ্ভৱ হৈছিল গ্ৰীচত। অতীজত য'ত-ত'ত অনানুষ্ঠানিকভাৱে খেলা হৈছিল। বিশ্বৰ প্ৰথমটো আনুষ্ঠানিক খেল হৈছে প্ৰায় ২০০ গজ বা ৬০০ ফুট দৌৰ। ৭৭৬ খৃষ্টপূৰ্বত গ্ৰীচদেশৰ সম্ৰাট হাৰকিউলিছে অলিম্পিয়া নগৰৰ এলিছ (Elis) আৰু পিছা (Pisa) নামৰ দুখন অভৰাগ্যৰ সীমান্তত অৱস্থিত এডোখৰ মুকলি ঠাইত এখন দৌৰখেল অনুষ্ঠিত কৰিবৰ বাবে এটা মূৰৰপৰা আনটো মূৰলৈ ২০০ খোজ কাঢ়ি এক দূৰত্ব নিৰ্ণয় কৰি দিছিল। কিছুমানৰ মতে সেই দূৰত্ব আছিল দুশ গজ। পিছলৈ দুশ মিটাৰ ধাৰ্য কৰি সেই দৌৰটোকেই বিশ্বৰ প্ৰথমটো আনুষ্ঠানিক খেল হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হয়। একোটা খোজক গ্ৰীক ভাষাত কোৱা হয় Stade। Stade ৰ বহুবচন হৈছে Stadion আৰু Stadie on (গৈ থকা)ৰ পৰাই হৈছে ষ্টেডিয়ন (Stadion)। Stadion ৰ পৰাই বৰ্তমান সৰ্বত্ৰত ক্ৰীড়া অনুষ্ঠিত হোৱা স্থান লেটিন ভাষাৰ Stadium। সংস্কৃতিৰ ইংৰাজী শব্দ Culture লেটিনভাষাৰ শব্দ Cultus ৰ পৰা আহিছে। ফৰাচী ভাষাত কোৱা হয় Colere। অৰ্থ চহোৱা (To till)। এই Culture দুই ধৰণৰ অৰ্থত ব্যৱহাৰ হয়। এটা গীত, নাচ, থিয়েটাৰ আদি মনোৰঞ্জনৰ উপাদান সম্পৰ্কীয় আৰু আনবিধ মানুহৰ জীৱন ধাৰণৰ প্ৰণালী সম্পৰ্কীয় (Agri-culture, seri-culture আদি)। ইয়াত অৱশ্যে মনোৰঞ্জনৰ উপাদান সম্পৰ্কীয় Culture ৰ কথাহে কোৱা হৈছে।

বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰত অনেক শিক্ষাৰ্থীয়ে নেজানে বিভিন্ন বিষয়বোৰৰ উৎস। বিজ্ঞান বিভাগৰ বহু শিক্ষাৰ্থীয়ে বিজ্ঞানৰ ইংৰাজী শব্দ Science ৰ উৎসৰ বিষয়ে নজনাকৈ পাৰ কৰি দিয়ে কলেজ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা গ্ৰহণৰ দিন। Science শব্দটো আহিছে লেটিন ভাষাৰ Scientia ৰ পৰা। Scientia ৰ অৰ্থ 'to know'। জানিবলৈ বিচৰা কিছুমানৰ মতে SCIENCE ৰ সম্পূৰ্ণ শব্দকেইটা হৈছে Systematic and Comprehensive Investigation and Exploration of Nature's Causes and Effects। অৰ্থাৎ প্ৰাকৃতিক কাৰণ আৰু প্ৰভাৱসমূহৰ পদ্ধতিগত অন্বেষণ আৰু বিশদ বিশ্লেষণ। কোনো এটা বিষয়ৰ ওপৰত বিশেষভাৱে জ্ঞান অৰ্জন কৰাটোকে সাধাৰণ অৰ্থত বিজ্ঞান বুলি কোৱা হয়। গণিতশাস্ত্ৰক ইংৰাজীত কোৱা

Mathematics ক গ্ৰীকভাষাত কোৱা হয় Mathema। লেটিন ভাষাত কোৱা হয় Mathematica। অৰ্থ- the Mathematical art। Algebra আহিছে আৰবী ভাষাৰ al-jabr-lit ৰ পৰা। ইৰাকৰ বাগদাদ চহৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰা পাৰ্ছিয়ান গণিতজ্ঞ তথা জ্যোতিষী Al-Khwarizmi ৰ দ্বাৰা ৰচিত Al-kitab al-muhtasar fi hisab al jabr wa-I-muqubala ৰ পৰা শব্দটো লোৱা হৈছে। Geometry ৰ মূল শব্দ হৈছে লেটিন আৰু গ্ৰীক ভাষাৰ শব্দ Geometria। Geo ৰ অৰ্থ- পৃথিৱী বা ভূমি আৰু metria ৰ অৰ্থ জোখমাখ (measurement)। History ৰ মূল শব্দ হৈছে লেটিন Historia। অৰ্থ Inquiry (Knowledge from inquiry)। ভূগোলৰ ইংৰাজী Geography শব্দটো আহিছে গ্ৰীক ভাষাৰ Geo আৰু Graphen ৰ পৰা। Geo মানে পৃথিৱী (Earth) বা ভূমি আৰু Graphen মানে Graphy (to write)। অংকন কৰা। Sociology লেটিন ভাষাৰ শব্দ Socius ৰ পৰা আহিছে। ইংৰাজী মাধ্যমত অধ্যয়ন কৰা বহু শিক্ষাৰ্থীয়ে নেজানে ভাষাটোৰ বহু আখৰ আৰু শব্দৰ উৎস। ইংৰাজী বৰ্ণমালাৰ উৎস পুৰণি ইজিপ্ত। Alphabet Alphabetum এই বৰ্ণমালাৰ A আখৰটোৰ উৎপত্তি যাঁড় গৰুৰ মূৰটোৰ পৰা। ইজিপ্তত কোৱা হয় Aleph। B ক কোৱা হয় Bet। অৰ্থ ঘৰ। C ক Giml। অৰ্থ Camel। D ক Dalet কোৱা হয়। অৰ্থ Door। E ক he। অৰ্থ Window। F Waw Hook ইত্যাদি। ইংৰাজী ভাষাৰ সবাতোকৈ পুৰণি আখৰটো হৈছে O। বেছিকৈ ব্যৱহৃত আখৰ E। কম ব্যৱহৃত আখৰ Q। শেহতীয়াকৈ সংযোজিত আখৰ J। অকলশৰীয়াকৈ থাকিব নোৱাৰা আখৰটো হৈছে Q। প্ৰায় সকলো সময়তে Q ৰ লগত U ক লৈ ফুৰে। i আৰু j ৰ ওপৰত থকা ফোঁট দুটাৰ নাম Tittle। আটাইতকৈ বেছি ব্যৱহৃত ইংৰাজী শব্দ Ok। ইংৰাজী ভাষাত বাক্য ৰচনা কৰোতে কিছুমান চমু শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হয় যদিও সেইবোৰৰ সম্পূৰ্ণ শব্দবোৰ অনেকেই নেজানে। উদাহৰণস্বৰূপে i.e ৰ সম্পূৰ্ণ শব্দ ide est. (that is), e.g. ৰ exampli gratia (for example), etc. Et cetera (and so on) ৰ ইত্যাদি। প্ৰায় সকলো শিক্ষাৰ্থীয়েই পৰীক্ষা বুলি

ক'লে ক্ষম্তক সময়লৈ হ'লেও শংকাত ভুগে যদিও শিক্ষানুষ্ঠানত আমেৰিকাৰ Henry A Fiscal (or Mishel) নামৰ ব্যক্তি গৰাকীয়ে পৰীক্ষা পদ্ধতিৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল বুলি হয়তো অনেকেই নেজানে। প্ৰায় সকলোৱেই বাতৰি কাকত পঢ়ে। কিন্তু অনেকেই নেজানে বাতৰি কাকতৰ ইংৰাজী ভাষাৰ Newspaper সম্পূৰ্ণ শব্দকেইটা। Newspaper : N-North, E-East, W-West, S-South, P-Past, A-And, P-Present, E-Events আৰু R-Report। অৰ্থাৎ পূব, পশ্চিম, উত্তৰ, দক্ষিণ চাৰিও দিশৰ অতীত আৰু বৰ্তমানত সংঘটিত ঘটনাবাজি প্ৰকাশৰ কাকতখনেই বাতৰিকাকত বা খবৰ কাগজ। দৈনিক বাতৰি কাকতৰ ক্ষেত্ৰত E ৰ কাৰণে Everyday অৰ্থাৎ দৈনিক বা প্ৰাত্যাহিক বাতৰি প্ৰচাৰৰ কাকত বুলি কোৱা হয়। কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিবলৈ আমি সাধাৰণতে ইংৰাজীত Thank you বুলি কওঁ (প্ৰকৃততে হ'ব লাগে I thank

you)। এই Thank you ৰ মূল শব্দ লেটিন ভাষাৰ tan-gere। তাৰ প্ৰত্যুত্তৰত আমি প্ৰায় সকলোৱেই কেৱল Welcome বুলিয়েই জবাব দিওঁ। অথচ কামৰ প্ৰকাৰ সাপেক্ষে Thank you ৰ সমিধানো বেলেগ বেলেগ। যথা -No Worries, Don't mention it, It is my pleasure or My pleasure, That's Ok. It Was nothing, I am happy to help you, I know you would do the same আদি। কোনোবাই কাৰোবাক বিদায় জনোৱাৰ সময়ত সাধাৰণতে অনেকেই কয় Bye। এই Bye ৰ সম্পূৰ্ণ শব্দ কেইটা হৈছে Be with you everytime। ঠিক সেইদৰে Good Bye ৰ Good be with you everytime। এইদৰে দৈনন্দিন জীৱনত সঘনে ব্যৱহৃত বহু সৰু অথচ জানিবলগা বিষয় নজনাকৈয়ে থাকি যায়।

□ = □

মহৎ লোকৰ বাণী

- ১। কৰ্তব্যজ্ঞানে লোকক উদাৰ কৰে, এলাহে অধম নীচ কৰে। - সত্যনাথ বৰা
- ২। যি মানুহে আনৰ দ্বাৰা শাসিত হৈ ভাল পায়, তেওঁলোকৰ বাবে কঠিন হ'ল নিজকে শাসন কৰাটো। - মেক্স লাৰ্ণাৰ
- ৩। তুমি যাক ভালপোৱা তাক বিয়া নকৰাবা আৰু যিয়ে তোমাক ভাল পায় তেওঁকহে বিয়া কৰাবা। - ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ
- ৪। সপোন সেইবোৰ নহয় যিবোৰ আমি শোওঁতে দেখো, সপোন সেইবোৰহে যিয়ে আমাক শুবলৈ নিদিয়ে। - আব্দুল কালাম
- ৫। লোকৰ দোষ ধৰাটো বুদ্ধিমানৰ কাম। কিন্তু নিজক পৰিত্ৰকৈ ৰখাটো তাতোকৈ বুদ্ধিমানৰ কাম। - মহাত্মা গান্ধী
- ৬। মহৎ কাম মহৎ ত্যাগৰ যোগেদিহে সম্ভৱ। - স্বামী বিবেকানন্দ
- ৭। মানুহ এদিন মৰিবই লাগিব। দোষ কৰি মৰাতকৈ বিনা দোষে মৰা বেছি ভাল। - চক্ৰেটিছ
- ৮। দুটা পথৰ মাজত তুমি যেতিয়া যিকোনো এটা পথ বাছি ল'ব লগা হয়, সেই বাচনিৰ মাজতে ফুটি উঠে তোমাৰ চৰিত্ৰ। - এৰিষ্টটল
- ৯। শিশু হ'ল এখন কিতাপ, ইয়াৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাই শিক্ষকে অধ্যয়ন কৰিব লাগে। - ৰুছো
- ১০। যাৰ অন্তৰত সংগীত নাই তাক বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি। - প্লেটো

জাপান ভ্ৰমণৰ কিছু অনুভৱ

ড° অপূৰ্ব শইকীয়া
অধ্যক্ষ, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

প্ৰতিখন দেশত থকা বিশেষত্বই আন দেশৰ নাগৰিকক আকৰ্ষণ কৰে। এই ক্ষেত্ৰত জাপান উল্লেখযোগ্য। দ্বিতীয় মহাসমৰৰ সময়ত দেশখনৰ অৰ্থব্যৱস্থা সম্পূৰ্ণৰূপে বিধ্বস্ত হৈ পৰিছিল। এটমিক বোমাত লক্ষাধিক লোকৰ মৃত্যু হৈছিল। লগতে আন কেইবা হাজাৰ লোক ওৰে জীৱনৰ বাবে বিকলাঙ্গ হ'বলগীয়া হৈছিল। ইয়াৰ ওপৰিও ভূমিকম্প, চুনামিৰ দৰে প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ সঘন মুখামুখি হোৱা ভিতৰত জাপান প্ৰেক্ষাপটত কোনেও কৰিব পৰা নাছিল যে বিশ্বৰ অন্যতম শক্তি আত্মপ্ৰকাশ কৰিব বাস্তৱত তেনে কম দিনৰ ভিতৰতে কৰি দেখুৱালে। অনুকূল পৰিবেশ মাত্ৰ ১২-১৫ কোটি সমগ্ৰ বিশ্বতে নিজৰ সাব্যস্ত কৰিবলৈ জাপানৰ উন্নয়ন দেশৰ বাবে কৌতুহল

Hiroshima
August 6, 1945

Nagasaki
August 9, 1945

দেশসমূহৰ অন্যতম। এনে হয়তো কল্পনা জাপানে এদিন হিচাব পাৰিব। কিন্তু অসম্ভৱকো খুব দেশখনে সম্ভৱ উন্নয়নৰ বাবে নথকা সত্ত্বেও জনসংখ্যাৰে দপদপনি সক্ষম হ'ল। বিশ্বৰ প্ৰতিখন হৈ পৰিল।

স্বাভাবিকতে এনে এখন দেশলৈ যোৱাৰ হেঁপাহ পূৰ্বৰে পৰা আছিল। কেৱল সুযোগ আৰু সুবিধাৰ অপেক্ষাত আছিলো। সৌভাগ্যক্ৰমে যোৱা বৰ্ষৰ জুলাই মাহত আমাৰ ৰাজ্যৰ ২৫ জনীয়া অধ্যক্ষৰ এটি দলৰ লগত দেশখনলৈ যোৱাৰ ইচ্ছা পুৰণ হ'ল। জাপানৰ দৰে এখন দেশ ভ্ৰমণ কৰিব বাবে ৭-৮ দিন পৰ্য্যাপ্ত নহয়। তথাপি দেশখনৰ বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ অঞ্চল ভ্ৰমণ কৰি লাভ কৰা অভিজ্ঞতাৰ আভাস ডাঙি ধৰিব বিচাৰিছো। ইয়াৰ পূৰ্বে জাপান সম্পৰ্কে কেইটামান গুৰুত্বপূৰ্ণ তথ্য উল্লেখ কৰাৰ প্ৰয়োজন।

জাপান বুলিলে দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধ সময়ত এটমিক বোমাত
বিধ্বস্ত হোৱা হিৰোছিমা আৰু নাগাছাকিৰ কথা
মনলৈ আহে।

জাপান পূব এচিয়াৰ অন্যতম শক্তিশালী ৰাষ্ট্ৰ। সাগৰেৰে আগুৰি থকা দেশখনৰ ভূখণ্ড ৬৮৫২ টা সাগৰীয় দ্বীপেৰে গঠিত। দেশখনৰ ভূখণ্ডৰ তিনি চতুৰ্থাংশ পৰ্বত-পাহাৰ আৰু জ্বালামুখী প্ৰৱণতা থকা অঞ্চলেৰে আবৰি থকা বাবে কৃষি উদ্যোগ আদিৰ দৰে কামত ব্যবহাৰৰ বাবে উপলব্ধ ভূমিৰ পৰিমাণ সীমিত। জাপানৰ মুঠ জনসংখ্যা ১২ কোটি ৭৫ লাখ। ইয়াৰে ৯১.৮ শতাংশ মানুহ নগৰাঞ্চলত বাস কৰে। বিগত ৮-১০ বছৰৰ পৰা দেশখনৰ জনসংখ্যা বাৰ্ষিক ২১ পৰা ৩.৫ লাখ পৰ্য্যন্ত হ্ৰাস হৈ আহিছে। বনজ সম্পদৰ বাদে অন্য প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ ক্ষেত্ৰত দেশখনে আন দেশৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। প্ৰকৃতপক্ষে জাপানৰ উদ্যোগ খণ্ডৰ উন্নয়ন আন দেশৰ পৰা আমদানি কৰা ইন্ধনৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ৰূপে নিৰ্ভৰশীল। এনেবোৰ তথ্যৰ ভিত্তিত কব পাৰো যে জাপানে প্ৰাকৃতিক ভাবে উন্নয়নৰ অনুকূল পৰিবেশ লাভ কৰা নাছিল। তৎসত্ত্বেও দেশখনে কি দৰে উন্নয়নৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে সেয়াহে সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাবে কৌতুহলৰ বিষয়।

জাপান এখন অনেক বৈচিত্ৰৰে পৰিপূৰ্ণ দেশ। দেশখনৰ সাধাৰণ লোকৰ নম্ৰতা তথা আচাৰ-ব্যবহাৰ বিশেষভাবে মনকৰিবলগীয়া। ‘অ হেয় গোৰাইমাছ’ জাপানী শব্দৰে সুপ্ৰভাত জনায় আৰু ‘আৰি গেট’ শব্দৰে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰে। হোটেল বা দোকানসমূহত অতিথি দেখা লগে লগে মূৰ দোঁৰাই অভিবাদন জনোৱাতো জাপানী সকলৰ পৰম্পৰা। জাপানক যিদৰে বুলেট ট্ৰেন, ‘ছনি’ আৰু ‘পেনাছ’নিকৰ’ দেশ হিচাবে জনা যায়, একেদৰে দেশখন অনেক মঠ-মন্দিৰেৰে ভৰি আছে। বিশ্ববিখ্যাত ট’কিঅ টাৱাৰ, অগ্নি পৰ্বত ‘মাউন্ট ফুজি’ৰ বাবে সমগ্ৰ বিশ্বই জাপানক যিদৰে জানে একেদৰে জাপানী ছোৱালীবোৰে পৰিধান কৰা ‘কিম’ন’, ৰবটৰ কাৰুকাৰ্য আৰু সুন্দৰ বাট-পথ, শাৰী-শাৰী ঘৰবোৰো আকৰ্ষনৰ অন্যতম কাৰণ। জাপানী লোক ঘড়ী কাটাত চলে। নিজৰ দেশখনক ভালপোৱা জাপানীসকলে নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু কৰ্মনিষ্ঠা, কঠোৰ পৰিশ্ৰম আৰু উদ্ভাৱনী শক্তিৰ বলত নিজকে এখন উন্নত দেশ হিচাবে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

বিভিন্ন বৈচিত্ৰৰে পৰিপূৰ্ণ জাপান সম্পৰ্কে জনাৰ আৰু দেশখন চোৱাৰ প্ৰৱল হেঁপাহেৰে আমি প্ৰথমে উপস্থিত হ’লো দেশখনৰ কানচাই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমানবন্দৰত। আমাক গাইড কৰিবলৈ দিয়া ব্যক্তি জনৰ পৰা জানিব পাৰিলো যে কানচাই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমানবন্দৰটো অবস্থিত ঠাইডোখৰ মানৱসৃষ্ট। পূৰ্বে

সাগৰীয় পানীৰে আবৰি থকা অঞ্চলটোক পেলনীয়া সামগ্ৰীৰে ভূখণ্ডলৈ ৰূপান্তৰ কৰি পৰবৰ্তী সময়ত ঠাই ডোখৰক বিমান বন্দৰ হিচাবে ব্যবহাৰ কৰা হয়। ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে দেশখনে উন্নয়নৰ প্ৰতিটো খোজতে কিমান কষ্ট কৰিব লগীয়া হৈছে। বিমানবন্দৰৰ পৰা আমাক পূৰ্বে নিদ্বাৰন কৰি ৰখা হোটেললৈ নিয়া হয়। উক্ত পথচোৱাত দেশখনৰ নিয়ম-নীতি দেখি অভিভূত হ’লো। বিমানবন্দৰৰ পৰা হোটেললৈ প্ৰায় পঞ্চাছ কিলো মিটাৰ মান দূৰত্ব আছিল। পথচোৱাত দেখিবলৈ পালো যে প্ৰত্যেকগৰাকী বাহনচালকে নিদ্বাৰিত কৰি ৰখা গতিবেগতহে বাহন চলায়। ইয়াৰ ফলত কোনেও আনক অতিক্ৰমি যোৱাৰ অবকাশ নাথাকে বা দুৰ্ঘটনাৰ সম্ভাৱনা কম থাকে। পৃথক গতিবেগৰ গাড়ীৰ বাবে পৃথকপৃথক ব্যৱস্থা কৰা আছে। পথসমূহত থকা বৃহৎ আকাৰৰ নিৰ্দেশনা সমূহে বাহন চালক সকলক যথেষ্ট সহায় কৰে। যান-বাহনৰ সংখ্যা যথেষ্ট বেছি হোৱা সত্ত্বেও কোনো ঠাইতে ট্ৰেফিক পুলিচ দেখা নগল। ইয়াৰ পৰা যান-বাহন চলাচল নিয়ন্ত্ৰণত প্ৰযুক্তি কৌশলৰ সফল প্ৰয়োগ সম্পৰ্কে অনুমান কৰিব পাৰিছিলো। আমাৰ জাপান ভ্ৰমণৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল শৈক্ষিক। দেশখনৰ শৈক্ষিক অনুষ্ঠান সমূহৰ পৰিবেশ তথা বাতাবৰণ, প্ৰশাসন, পাঠ্যক্ৰমৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সংস্থাপনৰ বাবে গ্ৰহণ কৰা বিভিন্ন ব্যৱস্থা সম্পৰ্কে জানিবলৈ দলটোৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্য আগ্ৰহী আছিল। এই উদ্দেশ্যে আমাক বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠান আৰু গৱেষণাগাৰলৈ নিয়া হৈছিল আৰু অনুষ্ঠান সমূহৰ শিক্ষক আৰু কৰ্তৃপক্ষৰ লগত মত বিনিময় কৰাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা হৈছিল। অনুষ্ঠান সমূহৰ নিয়ম-শৃঙ্খলা দেখি আমি অভিভূত হৈছিলো। এই ক্ষেত্ৰত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশটো আছিল সময় সচেতনতা। অতিথি লগ কৰাৰ নিদ্বাৰিত সময়ৰ কোনো হেৰফেৰ নহয়। কোনো অতিথিয়ে নিদ্বাৰিত সময়ত উপস্থিত হব নোৱাৰিলে কৰ্তৃপক্ষই তেনে অতিথিৰ সাক্ষাতৰ কাৰ্য্যসূচী বাতিল কৰে। আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হোৱা আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হৈছে জাপানৰ শিক্ষানুষ্ঠান সমূহত ইংৰাজী মাধ্যমত ভাব বিনিময় কৰাৰ কোনো বাধ্যবাধকতা নাই। প্ৰায়বোৰ শিক্ষানুষ্ঠানতে জাপানী ভাষাতে শিক্ষাদান কৰা হয় আৰু প্ৰয়োজন সাপেক্ষে ইংৰাজী কথোপকথনত দক্ষতা থকা ব্যক্তিৰ দ্বাৰা কথোপ কথোনৰ ইংৰাজী ৰূপান্তৰ কৰা হয়। অবশ্যে শেষতীয়াকৈ জাপানৰ শিক্ষানুষ্ঠান সমূহলৈ বিদেশী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগমনৰ প্ৰতি লক্ষ ৰাখি ইংৰাজী মাধ্যমতো শিক্ষাদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। আমি

ভ্ৰমণ কৰা প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা যথেষ্টখিনি শিকিবলগীয়া আছিল। কিয়ট চহৰৰ কাষতে থকা এটি গবেষণাগাৰত পেলনীয়া সামগ্ৰীৰে বিভিন্ন বয়-বস্তু প্ৰস্তুত কৰা প্ৰযুক্তি কৌশল দেখি আচৰিত হ'লো। আমাৰ দেশৰ দৰে জাপানত পেলনীয়া সামগ্ৰী নিদিষ্ট স্থানত পেলোৱা নহয়। ইয়াৰ বিপৰীতে পেলনীয়া সামগ্ৰীৰ পৰা লেবত বিভিন্ন ব্যৱহাৰ উপযোগী সামগ্ৰী প্ৰস্তুত কৰা হয়। বিশেষকৈ বিভিন্ন ৰঙৰ ইটা প্ৰস্তুত কৰি পথ আৰু গৃহ নিৰ্মাণত ব্যৱহাৰ কৰা দেখিবলৈ পালো। এই ব্যবস্থাই দেশখন চাফ-চিকুন কৰি ৰখাত সহায়ক হোৱাৰ লগতে নিৰ্মাণত সৌন্দৰ্যবৰ্ধন সম্ভৱ হৈছে। লেবৰ কৰ্তৃপক্ষৰ পৰা জানিব পাৰিলো যে দেশখনৰ নাগৰিক সকলৰ সহায় সহযোগিতাৰ বাবেই পেলনীয়া সামগ্ৰীৰ পৰা বিভিন্ন সামগ্ৰী প্ৰস্তুত কৰাতো সম্ভৱ হৈছে।

একে দৰে টকিঅ' বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপক Mr Taku Furukawa য়ে অন্যান্য বিষয়ৰ লগতে বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা সমস্যাৰ বিষয়ে আমাৰ সৈতে মত বিনিময় কৰে। তেখেতৰ পৰা জানিব পাৰিলো যে বিগত ১২ বছৰ ধৰি জাপানৰ জনসংখ্যা হ্ৰাস হৈ আহিছে। দেশখনত জন্ম হাৰ যথেষ্ট কম। কিন্তু গড় আয়ুস যথেষ্ট বেছি। ইয়াৰ ফলত দেশখনৰ মুঠ জনসংখ্যাত বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ সংখ্যা দ্ৰুত গতিত বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। ইয়াৰ লগে লগে দেশখনত যুৱক-যুৱতীৰ সংখ্যা কমি আহিছে আৰু বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ বাবে বিভিন্ন সামাজিক আঁচনি গ্ৰহণ কৰিব লগীয়া হোৱাত চৰকাৰী ব্যয় দ্ৰুত গতিত বৃদ্ধি পাইছে। ইয়াৰ ফলশ্ৰুতিত দেশখনৰ উন্নয়নৰ গতি বাধাগ্ৰস্ত হোৱাৰ সম্ভাৱনাই দেখা দিছে। বয়োজ্যেষ্ঠ সকলক শুশ্ৰূসাৰ বাবে পৰিয়ালৰ সদস্য অভাৱ হোৱা হেতুকে বহু পৰিয়ালে ৰবটৰ সহায় লব লগা হৈছে বা ভাৰতবৰ্ষৰ দৰে দেশৰ পৰা মানুহ নিবলগীয়া হৈছে।

এই প্ৰসঙ্গত উল্লেখ কৰা প্ৰয়োজন যে জাপানত শতাধিক আয়ুসৰ বৃহৎ সংখ্যক লোক আছে। ৮০-৯০ উৰ্ধৰ ব্যক্তি আমাৰ দেশৰ ডেকা-গাভৰুৰ দৰে কৰ্মক্ষম হৈ থাকে। অৱশ্যে ইয়াৰ অন্তৰালত বহুবোৰ কাৰণ আছে। আমাৰ ভ্ৰমণ কালত কেইবাখনো হোটেলত জাপানী খাদ্য খোৱাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। জাপানী খাদ্যৰ পৰা দেখিবলৈ পালো যে আমাৰ দৰে জাপানী সকলে তেল-মচলাযুক্ত খাদ্য খোৱাৰ অভ্যাস নাই। ফল-মূল আৰু ভাপত সিজোৱা খাদ্য সামগ্ৰী জাপানী সকলৰ প্ৰিয়। লগতে প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ ওপৰত

গুৰুত্ব দিয়া বাবেই জাপানী সকলে সুস্থ স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘ আয়ুস পাবলৈ সক্ষম হৈছে। চহৰ সমূহৰ উন্নত নলা-নৰ্দমা ব্যৱস্থাই দেশখনক বেমাৰমুক্ত কৰি ৰখাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। প্ৰসঙ্গক্ষেত্ৰে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে আমাৰ দেশৰ দৰে জাপানত ফাৰ্মাচি, হস্পিটেল বা নাচিং হোম সহজলভ্য নহয়। ইয়াৰ পৰা জাপানৰ জনসাধাৰণৰ স্বাস্থ্য সম্পৰ্কে সহজে অনুমান কৰিব পাৰিছিলো।

কৰ্মব্যস্ততা জাপানী লোকৰ মূলমন্ত্ৰ। দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ত বিধ্বস্তপ্ৰায় হোৱা দেশখনক পুনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে প্ৰয়োজন আছিল অক্লান্ত পৰিশ্ৰম আৰু নিষ্ঠা। দেশপ্ৰেম মুখৰ কথাতো আবদ্ধ নাৰাখি জাপানী সকলে কাৰ্যক্ষেত্ৰতো প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছে। এনে জাতীয়তাবোধেৰে উদ্বুদ্ধ হোৱা জাপানী সকলক পুৰাৰ পৰা ৰাতি লৈকে কৰ্মব্যস্ত হৈ থকা দেখা যায়। পুৰাৰ লগে লগে হাজাৰ হাজাৰ লোক চাইকেলেৰে বা ৰাজহুৱা পৰিবহন ব্যৱস্থাৰে নিজ নিজ কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ ওলাই আহে। কোনো স্থানত আড্ডা মাৰি সময় অপচয় কৰা দৃষ্টিগোচৰ নহ'ল। দেশখনত থকা ব্যক্তিগত প্ৰতিষ্ঠান আৰু বহুৰাষ্ট্ৰীয় কোম্পানী সমূহে যুৱক-যুৱতী সকলক কামৰ সুবিধা প্ৰদান কৰি আহিছে। প্ৰায়বোৰ ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠানত ছোৱালী কৰ্মচাৰীৰ সংখ্যাগৰিষ্ঠতা দেখা পালো। কেইজনমান স্থানীয় লোকৰ লগত আলোচনাৰ পৰা জানিব পাৰিলো যে জাপানত ঘণ্টা হিচাপত কাম কৰাৰ ব্যৱস্থা আছে। দেশখনৰ প্ৰায়বোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশকালীন কাম কৰি পঢ়াৰ খৰছ নিজে অৰ্জন কৰা বিষয়ে জানিব পাৰিলো। যুৱ শক্তিৰ এনে মানসিকতাই দেশখনক সমৃদ্ধি পথত আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰিছে। উন্নত দেশ হিচাবে জাপানৰ উন্নয়ন প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে প্ৰতিফলিত হৈছে। বিশেষকৈ যোগাযোগ ব্যৱস্থা চকুতলগা। প্ৰতি ২-৩ মিনিটৰ অন্তৰে অন্তৰে ঘণ্টাত ৩৫০ কি মি গতি বেগত স্বয়ংক্ৰিয় নিয়ন্ত্ৰণ পদ্ধতিৰে চলা বুলেট ট্ৰেনে দেশখনৰ যোগাযোগ ব্যৱস্থাত এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। পুৰাৰ পৰা ৰাতি ১২ বজালৈ অহৰহ ট্ৰেনৰ চলাচলে যাতায়ত ব্যৱস্থা সহজ কৰি তুলিছে। লগতে মটৰ পৰিবহন ব্যৱস্থাও যথেষ্ট উন্নত। ব্যবহাৰ উপযোগী ভূমি সীমিত হোৱাৰ প্ৰতি লক্ষ ৰাখি প্ৰতিটো পথতে সমগ্ৰ পথৰ বাবে অভাৱ ব্ৰীজৰ ব্যৱস্থা কৰা ফলত পথত যানঘট সমস্যা দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। পথৰ কাষে কাষে সুপৰিকল্পিত ভাবে নিৰ্মাণ কৰা শাৰী শাৰী ঘৰ, মনোমোহা প্ৰাকৃতিক দৃশ্যই যিকোনো ব্যক্তিকে আকৰ্ষণ কৰাতো স্বাভাৱিক। জাপান বুলিলে দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধ

সময়ত এটমিক বোমাত বিধ্বস্ত হোৱা হিৰোছিমা আৰু নাগাছাকিৰ কথা মনলৈ আহে। দেশখনলৈ যোৱাৰ পূৰ্বে চহৰ দুখন ভ্ৰমণলৈ নিয়াৰ নিশ্চয়তা পাইছিলো। সেইমৰ্মে আমাৰ গাইডজনে বুলেট ট্ৰেনেৰে হিৰোছিমা চহৰলৈ নিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। সেইদিনা কিনকিনিয়া বৰষুণৰ বাবে চহৰ দুখনৰ ধ্বংসস্তুপৰ অবশিষ্ট অংশ চোৱাত কিছু অসুবিধা হৈছিল। অৱশ্যে কিছু সময়ৰ পিছত বৰষুণ শাম কটাত অতি সাৱধানৰে সংৰক্ষন কৰি ৰখা ধ্বংসস্তুপৰ অবশিষ্ট অংশ ওচৰৰ পৰা চোৱাৰ সুবিধা হ'ল। লগতে থকা বিশাল মিউজিয়ামটোৰ সামগ্ৰী সমূহকো চোৱাৰ সৌভাগ্য হ'ল। দেশী বিদেশী অগনন লোকেৰে মিউজিয়ামটো ভিৰ কৰা দেখিবলৈ পালো। মিউজিয়ামটোৰ বহুবোৰ ব্যতিক্ৰম আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হ'ল। জাপানৰ প্ৰযুক্তি কৌশলেৰে বোমা বিস্ফোৰণৰ সমগ্ৰ ঘটনা সাধাৰণ লোকৰ বোধগম্য হব পৰাকৈ প্ৰদৰ্শনৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। লগতে কেইবা মহলাযুক্ত মিউজিয়ামটোৰ বিভিন্ন হলত বোমা বিস্ফোৰণত মৃত্যু হোৱা লোকৰ চিন্ন-বিছিন্ন হোৱা কাপোৰৰ টুকুৰা, বিভিন্ন মূল্যবান সামগ্ৰীৰ ভগ্নাৱশেষ আৰু ঘটনাটোৰ ইতিহাসৰ বিশদ বিবৰণ সহজ সৰল ৰূপত বিবৰণ দিয়া আছে। মিউজিয়ামটো চোৱাৰ অন্তত প্ৰতিগৰাকী দৰ্শনাৰ্থী মুখমণ্ডলত দুখ আৰু বেদনা স্পষ্টৰূপত দেখা গৈছিল। একেদৰে হোটেললৈ ওভটা পথত আমাৰ সকলোৰে মুখত বোমা বিস্ফোৰণ ঘটনা আলোচনা কৰা শুনিবলৈ পালো। আমাৰ ভ্ৰমণ কালত ওছাকা, কিয়'ট, টকিঅ আদিৰ দৰে মহানগৰৰ বিভিন্ন স্থানত থকা বজাৰ সমূহলৈ যোৱাৰ সুযোগ পাইছিলো। কিয়'ট চহৰত ১৯৯৭ চনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ উদ্যোগত প্ৰদূষিত গেচ হ্ৰাস কৰা বাবে চুক্তি সম্পাদন হৈছিল।

চহৰ খনৰ বাট-পথ, নানা-নৰ্দমা,পাৰ্ক, সৌন্দৰ্য বৰ্ধনৰ ব্যৱস্থা সমূহ দেখি আমাৰ নিজকে অতি পিছপৰা দেশৰ নাগৰিক হিচাবে অনুভব হৈছিল। বজাৰলৈ গৈ যথেষ্ট ভিৰ দেখিবলৈ পালো। জাপানত উৎপাদিত হোৱা প্ৰায়বোৰ সামগ্ৰী বজাৰত সহজলভ্য। কিন্তু উচ্চ দামৰ বাবে বয়-বস্তু কিনাত সাবধানতা অবলম্বন কৰিব লগা হ'ল। জাপানত প্ৰচলিত ইয়েনৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মূল্য ভাৰতীয় টকাতকৈ যথেষ্ট কম। সেয়েহে জাপানত এবাৰ ব্ৰেকফাষ্ট কৰিবৰ বাবে ১০০০-১৫০০ ই যেন আৰু লাঞ্চৰ বাবে অতি কমেও ২৫০০-৩০০০ ই যেন ব্যয় কৰিব লগা হয়। উচ্চ ব্যয়ৰ বাবে বিদেশী ভ্ৰমণ কাৰীয়ে দিঘলীয়া সময় জাপান ভ্ৰমণ কৰাতো অসুবিধাজনক। যিকি নহওক, আমাৰ দলটোৰ প্ৰতি গৰাকী সদস্যই জাপান ভ্ৰমণৰ স্মৃতি হিচাবে কিছু বয় বস্তু ক্ৰয় কৰে।

ভ্ৰমণৰ শেষৰ দিনটোত ঘূৰি অহাৰ প্ৰস্তুতিত আটাইয়ে ব্যস্ত হৈ পৰিলো। জাপানৰ দৰে পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন আৰু শৃঙ্খলিত এখন দেশত আৰু কেইটামান দিন থাকিবলৈ পোৱাহ'লে আমি নিশ্চয় সুখী হ'লোহেঁতেন। ইয়াৰ পূৰ্বে চিংগাপুৰ, মালয়েচিয়া, নেপালৰ দৰে দেশ ভ্ৰমণৰ সৌভাগ্য হৈছিল যদিও জাপান ভ্ৰমণৰ স্মৃতি সদায়ে সজীব হৈ থাকিব। যি কি নহওক, আবেলি ৫-২৫ বজাত থাই এয়াৰ উৰেজৰ জৰিয়তে জাপানৰ নৰিটা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিমানবন্দৰৰ পৰা আমি আটাইয়ে ঘৰমুৱা হৈ পিছদিনা প্ৰায় ১২ বজাত যোৰহাট বিমান বন্দৰ পালোহি। কিন্তু জাপানৰ দৰে আনবোৰ দেশ ভ্ৰমণৰ ইচ্ছা সদায়ে থাকিব। এনেবোৰ দেশ ভ্ৰমণে আমাক আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পেক্ষাপটত বহুবোৰ কথা জনাত সহায় কৰে। |+++ |

Thoughts

1. Every times we choose safety we reinforce fear. - Cheri Mocoer
  2. Health is the greatest gift contontment the greatest wealth.
- Faitfulness the best relationship.
- Goutama Buddha

আন্তঃ ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত উজ্জ্বলি উঠা প্ৰকৃতিবিদজন

-দুধু দত্ত

প্ৰতিষ্ঠাপক সম্পাদক,

কোনোবাজনৰ বাবে
জীৱনটো কেৱল
উপভোগৰ আহিলা
বা হাঁহি তামাচা মাত্ৰ,
কিন্তু কিছুলোকৰ বাবে
সৃষ্টিৰ তাড়নাত
বিকশিত কৰ্মৰাজিৰ
পৰা পোৱা পৰিতৃপ্তি।

বহুজন ব্যক্তিৰ বুদ্ধিদীপ্ত চিন্তা-চেতনা আৰু নিৰলস প্ৰচেষ্টাই সমাজৰ মঙ্গলৰ বাবে বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ কৰ্মেৰে যুগজয়ী চেতনাৰ স্বাক্ষৰ ৰাখি যায়। এনে ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাই বহুজনৰ চিন্তাৰ পথ মুকলি কৰি দিয়াৰ উপৰিও সৰ্বসাধাৰণক সচকিত কৰাৰ লগতে এক সুস্থ মানসিকতা গঢ় দিয়াত যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়ায়। এনেলোকৰ কাম-কাজ আৰু সহজ-সৰল জীৱন-যাপনে হতাশাৰ মাজতো আশাৰ ৰেঙণি আনে। সকলো ব্যক্তিৰ জীৱনৰ অৰ্থ একে নহয়। কোনোবাজনৰ বাবে জীৱনটো কেৱল উপভোগৰ আহিলা বা হাঁহি তামাচা মাত্ৰ, কিন্তু কিছুলোকৰ বাবে সৃষ্টিৰ তাড়নাত বিকশিত কৰ্মৰাজিৰ পৰা পোৱা পৰিতৃপ্তি। সৃষ্টিশীল কৰ্মৰ সৈতে জড়িত হৈ ইয়াৰ বহুজনে ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱন যাত্ৰাৰ মাজতো হাজাৰজনৰ উপকাৰৰ বাবে দিনে-ৰাতিয়ে চিন্তা-চেতনা জাগ্ৰত কৰি ৰাখিছে। এই নিৰৱচ্ছিন্ন সাধনাৰ বলত নিজে সন্তুষ্টি লাভ কৰাৰ লগতে উপকাৰৰ অৰ্থে নিজৰ সুখ-দুখ সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰে। তেনে এগৰাক ব্যক্তি হ'ল গোলাঘাট জিলাৰ দক্ষিণাঞ্চল তেতেলীতলৰ সমীপৰ চকৰধৰা দ-গাঁৱৰ এক কৃষক পৰিয়ালত ১৯৪৯ চনৰ ২২ মাৰ্চত জন্মগ্ৰহণ কৰি নানা ঘাত-প্ৰতিঘাত আৰু অভাৱ সমস্যাৰ মাজতে গাঁৱৰ বোকা-পানী গচকি শিক্ষাৰ অ আ ক খ শিকি ক্ৰমান্বয়ে উদ্ভিদ বিজ্ঞানৰ স্নাতক পৰ্যায়লৈকে শিক্ষা গ্ৰহণেৰে পিছৰ পৰ্যায়ত বনৌষধি গৱেষণাৰে আমাৰ জাতীয় জীৱন সমৃদ্ধিশালী কৰিবলৈ আজীৱন সাধনাত ব্ৰতী হৈ এক অনুষ্ঠানলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱা গুণাৰাম খনিকৰ। এইগৰাকী ব্যক্তিয়ে সম্পূৰ্ণ এককভাৱে প্ৰকৃতি প্ৰদত্ত ভেষজ উদ্ভিদৰ বিভিন্ন দ্ৰব্যগুণ উপকাৰৰ অৰ্থে ব্যৱহাৰ কৰি ইয়াৰ সুফল সমূহেৰে মানৱ কল্যাণৰ বাবে এক উজ্জ্বল চানেকি দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ অমূল্য আৰু একক অৱদানে ইতিমধ্যে ৰাজ্যৰ পৰিসীমা অতিক্ৰমী ভাৰত তথা বিদেশতো তেওঁৰ উদ্ভাৱনী বনৌষধি দৰবে উচ্চ প্ৰশংসা লাভ কৰিছে। আনকি তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰস্তুত কৰা দৰবৰ সূত্ৰ বিচাৰি ত্ৰণ্য কৰাৰ বাবেও বিভিন্ন দেশে সন্মত হোৱাৰ বিপৰীতে বনৌষধি বিশেষজ্ঞ গৰাকীয়ে নিজা প্ৰচেষ্টাৰে বহুল সমাদৃত বহুমূত্ৰ, মেলেৰিয়া, হাৰ্টৰ অসুখ, মেদ শ্বাস আদি বহুতো অসুখৰ পেটেন্ট প্ৰস্তুত কৰা পৰিকল্পনাত ব্যস্ত আছে। তেওঁৰ বৰ্ণনাৰীতি নিষ্ঠা, সততা আৰু সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতাৰ বিৰল ব্যক্তিত্বৰে প্ৰৌজ্বল

হৈ বিশ্ববাসীৰ দৃষ্টিত উজ্জ্বলি উঠিছে। তেওঁৰ চল্লিছ বছৰতকৈও অধিক কালৰ অধ্যয়ন, অভিজ্ঞতা আৰু গৱেষণাৰ অন্তত বিভিন্ন অসুখৰ প্ৰমাণিক দৰবৰ যোগেদি অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ পৰিসীমা ভেদি সুদূৰ আমেৰিকা, জাপান, নেডাৰলেণ্ড, ইংলেণ্ড, আফ্ৰিকা, নেপাল, থাইলেণ্ড, চীন আদি স্থানত বনৌষধিৰ উপকাৰিতাৰ সম্ভেদ দিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ কৰ্মস্পৃহা আৰু কৰ্মপটুতাৰ নিদৰ্শন একান্তই শলাগিবলগীয়া আৰু আদৰ্শনীয়। আজি অসমৰ প্ৰান্তে প্ৰান্তে ভেষজ উদ্ভিদৰ বিষয়ে যিমানবিলাক চিন্তা-চৰ্চাৰ লগতে কাৰ্যকৰীকৰণ হৈছে, ইয়াৰ সিংহভাগ কৃতিত্ব ড° গুণাৰাম খনিকৰৰে প্ৰাপ্য। অসমৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ ভ্ৰমণৰত খনিকৰে প্ৰদৰ্শন কৰা প্ৰদৰ্শনী, গৱেষণামূলক প্ৰবন্ধ, বিভিন্ন আলোচনা চক্ৰ, বিভিন্নবাতৰি কাকত, আলোচনীত লেখা প্ৰকাশৰ যোগেদি প্ৰকৃত প্ৰেমৰ এক সুযোগ্য নিদৰ্শন দাঙি দিছে।

১৯৯২ চনৰ ৬ জুনত গোলাঘাট তেতিলীতলত প্ৰতিষ্ঠা কৰা ভাৰতীয় পাৰম্পৰিক চিকিৎসাৰ আঞ্চলিক গৱেষণা আৰু প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰটিয়ে উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ পাৰম্পৰিক চিকিৎসাৰ স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠন হিচাপে বনৌষধি সমূহৰ সংৰক্ষণ, সংবৰ্ধন, সংগ্ৰহ, অধ্যয়ন, গৱেষণা, প্ৰশিক্ষণ আদিৰ বাবে সৰ্বসাধাৰণৰ মাজত ইয়াৰ প্ৰসাৰ বৃদ্ধিৰে বনৌষধিক জনজীৱনৰ মাজত অধিক জনপ্ৰিয় আৰু সহজলভ্য কৰি তুলি ধৰিব পাৰিছে। তাৰোপৰি তেওঁৰ নিজা প্ৰচেষ্টাত প্ৰতিষ্ঠিত খনিকৰ বনদৰব বাগিছাত প্ৰায় হাজাৰোধিক বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ ঔষধি গছ-লতিকা ই বিভিন্ন স্থানৰ উৎসুক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু ৰাইজক নিয়মীয়া সুবিধা প্ৰদানেৰে আগ্ৰহান্বিত কৰিছে। ইয়াৰোপৰি অঞ্চলটিৰ বিভিন্ন স্থানত বনদৰব বাগিছাৰ লগতে পুলি বাগানৰ যোগেদি ইয়াৰ সম্প্ৰসাৰণৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। তেওঁ ইতিমধ্যে সম্ভৱনতকৈও অধিক বনৌষধি সম্পৰ্কীয় গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে হাজাৰোধিক ভিন ভিন আলোচনী আৰু সংবাদ পত্ৰত লিখাৰ উপৰিও অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰ, দূৰদৰ্শনৰ যোগেদি প্ৰচাৰ কৰি এক উল্লেখযোগ্য বৰঙণি আগবঢ়াইছে। এনে বিলাকৰ যোগেদি বনৌষধিৰ ওপৰত তেওঁৰ অন্তৰ্হীন চিন্তা সুন্দৰ প্ৰতিফলিত কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। তাৰোপৰি নিজা বাসভৱনত বনৌষধি সম্পৰ্কীয় অলেখ গ্ৰন্থ নিজা পুথিভঁৰালত মজুত আছে। বনৌষধিৰ সন্দৰ্ভত ভৱিষ্যত প্ৰজন্মই অধিক জানিবৰ বাবে ড° খনিকৰৰ এই পুথিভঁৰাল গৱেষণাগাৰ এক

সম্বল হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সুবিধা লাভ কৰিব। ইয়াৰ উপৰি বনদৰবৰ বাগিছাৰ সমীপতে থকা দুমহলীয়া ভৱনটিতে স্থাপিত যাদুঘৰত দুস্ত্ৰাপ্য বহু প্ৰজাতিৰ গছ-বনৰ লগতে বনৌষধি সম্বন্ধীয় অনেক তথ্য, ফটো আদি সন্নিবিষ্ট কৰি এক আপুৰুগীয়া সম্পদ গঢ়ি তুলিছে। ড° খনিকৰৰ সংযোজন বনৌষধি ৰথ। এক বনাঞ্চল সদৃশ গছ-লতিকাক ভিতৰত সু-সজ্জিত কৰি ভ্ৰাম্যমান হিচাপে বিভিন্ন স্থানৰ ৰাইজৰ দৰ্শনাৰ্থে আৰু আৱশ্যকীয় জ্ঞান দানৰ বাবে যি পৰিকল্পনা কৰা হৈছে ই নিশ্চয় ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰতে অদ্বিতীয় হ'ব। কলিয়াবৰ লোকসভা সমষ্টিৰ সাংসদ দীপ গগৈৰ সাংসদ পূজিৰ ধনেৰে নিৰ্মিত এই বনৌষধি ৰথৰ যোগেদি আহাৰ সচেতনতা অভিযান হিচাপে নিৰূপণ কৰি ৰোগ, স্বাস্থ্য আৰু পৰম্পৰাগত খাদ্য তথা বনৌষধি আদিৰ ক্ষেত্ৰত ৰাইজক ওচৰ চপাই অনা আৰু বিভিন্ন অসুখৰ প্ৰামাণিক দৰব থলীতে পোৱাৰ ব্যৱস্থাবে বনৌষধি ৰথ এতিয়া অসমৰ প্ৰান্তে প্ৰান্তে পৰিভ্ৰমণ কৰা এক অত্যাৱশ্যকীয় সেৱাত পৰিণত হৈ ৰাইজৰ সমাদৃত আৰু সহজলভ্য হৈ পৰিছে। ড° খনিকৰৰ মুখ্য সম্পাদনাত বনৌষধি সম্পৰ্কীয় অসমীয়া ভাষাৰ একমাত্ৰ আলোচনী “বনদৰব আৰু আৰোগ্য” ই ২০০৬ চনৰ জানুৱাৰীত প্ৰথম প্ৰকাশৰ মুখ দেখি মৃত্যুৰ আগলৈকে নিয়মিতভাৱে প্ৰকাশিত হৈ এইক্ষেত্ৰত এক উল্লেখযোগ্য অৱদান আগবঢ়াই আহিছে আৰু আলোচনীখনিয়ে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে। বিজ্ঞাপনবিহীন ভাৱে সম্পূৰ্ণ একক প্ৰচেষ্টাৰে অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিলৈ ড° খনিকৰৰ ই এক অনবদ্য উপহাৰ।

ড° খনিকৰলৈ সামাজিকভাৱে সন্মান জনোৱা উপাধি সমূহৰ ভিতৰত বনৌষধি বিশেষজ্ঞ, বনৌষধি ৰজা, মানৱতাবাদী, গুণৰ আকৰ, বনৌষধিৰ আচাৰ্য, মানৱমিত্ৰ, ভেষজৰত্ন আদিৰে জীৱন ব্যক্তিত্ব আৰু কৰ্মৰাজিৰ প্ৰতিভা মূল্যাংকন কৰিছে। প্ৰতিভা, কৃতি আৰু কৃতিত্বৰে জনসমাজত চিৰ উজ্জ্বল হৈ পৰা খনিকৰ এক উদ্যমী সত্তা। জীৱন কালতেই অজস্ৰ সন্মান-উপাধি আৰু প্ৰতুল বৈভৱেৰে সন্মানিত খনিকৰে জীৱনৰ প্ৰথম সন্মানীয় উপাধিটো লাভ কৰে যামানেহ অপেন ইউনিভাৰ্চিটিয়ে প্ৰদান কৰা মাষ্টাৰ ইন যামানেহ অপেনি (এমৱাই) পি. এইচ. ডি. সোণৰ পদকসহ সন্মান। ইয়াৰ উপৰিও * ৰাষ্ট্ৰীয় গৌৰৱ বঁটা, নতুন দিল্লী, * আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় গোল্ড ষ্টাৰ এৱাৰ্ড, থাইলেণ্ড, * গোল্ড ষ্টাৰ এচিয়া ইণ্টাৰনেচনেল এৱাৰ্ড, কাঠমাণ্ডু, নেপাল, * বেষ্ট

নান্দনিক

চিটিজেনচ অৱ ইণ্ডিয়া এৱাৰ্ড-২০১০, নিউ দিল্লী, *ইণ্টাৰনেচনেল ইণ্টেলেকচুৱেল এচিভমেণ্ট এৱাৰ্ড ফৰ ছ'চিয়েল এণ্ড পাব্লিক চাৰ্ভিচেচ, বেংকক, থাইলেণ্ড আদি অন্যতম।

জনস্বাস্থ্য সুৰক্ষাৰ বাবে গঠিত ভল্ণ্টিয়াৰী হেলথ্ এছ'চিয়েচন অব অসমৰ পৰিচালন সঞ্চালক হিচাপে ১৯৯০ চনৰ পৰা মৃত্যু পৰ্যন্ত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি যোৱা ব্যক্তি গৰাকীয়ে নিজৰ স্বাৰৰ-অস্বাৰৰ সকলো সম্পত্তি ২০০৮ বৰ্ষত গঠিত ড° গুণাৰাম খনিকৰ ফাউণ্ডেচনলৈ এক উইলযোগে দান কৰে। বনৌষধি বিকাশ, দৰিদ্ৰ মহিলা আৰু কৃষকৰ সামাজিক-অৰ্থনৈতিক উন্নতিকৰণ, স্বাস্থ্য, শিক্ষা প্ৰদান, বৃক্ষপোষন, পৰিৱেশ সংৰক্ষণ, পৰিস্থিতিৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষা আৰু প্ৰাকৃতিক বিজ্ঞান বিষয়ত জনগণক জড়িত কৰি বনৌষধি প্ৰচাৰ-প্ৰসাৰ, গৱেষণাত গুৰুত্ব আৰোপ, বনৌষধি বিষয়ক প্ৰতিষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠা কৰাকে মুখ্য কৰি সৰ্বদিশৰ উন্নত সমাজ গঠনকে মূল লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য ৰাখি ৰাইজৰ সেৱতা উচৰ্গা কৰিছে। ড° খনিকৰৰ জন্মদিন বনৌষধি উদ্ভিদ দিৱস হিচাপে ৰাইজে উদ্‌যাপন কৰি এইগৰাকী মহান ব্যক্তিৰ প্ৰতি দেখুওৱা সন্মান অতুলনীয়। আজীৱন ত্যাগ আৰু সেৱাৰ ই এক অন্যতম স্বীকৃতি। এইক্ষেত্ৰত প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় বছৰৰ কাৰ্যসূচী তেখেতৰ

জন্মস্থানতে উদ্‌যাপিত হৈছিল। কেন্দ্ৰীয়ভাৱে গোলাঘাট এমেচাৰ থিয়েটাৰ চ'চাইটিৰ প্ৰেক্ষাগৃহত অনুষ্ঠিত মুকলি সভাই তেখেতৰ জন্মদিন বনৌষধি উদ্ভিদ দিৱস হিচাপে পালন কৰাৰ আহ্বান জনায়। ইয়াৰ পিছতে ৬৩ সংখ্যক জন্মদিন গুৱাহাটীত কেন্দ্ৰীয়ভাৱে অনুষ্ঠিত কৰে। যোৰহাটত কেন্দ্ৰীয়ভাৱে অনুষ্ঠিত হোৱা জন্মদিনেই তেখেতে সুস্থ শৰীৰে উপস্থিত থকা শেষৰখনি জন্মদিন। আমাৰেই দুৰ্ভাগ্য যে ২০১৭ বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহৰ ৬ তাৰিখে গুৱাহাটী কাৰ্যালয়ত এই গৰাকী মহান ব্যক্তিৰ কৰুণভাৱে মৃত্যু হয়। মনত বহু আশা পৰিকল্পনা লৈ থকা খনিকৰদেৱৰ মৃত্যুয়ে এক বিৰাট শূণ্যতাৰ সৃষ্টি কৰিলে। আমি খনিকৰদেৱৰ স্বৰ্গগত আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিছো।

আমি আন্তৰিকতাৰে কামনা কৰো যে জীৱনৰ সুদীৰ্ঘ সময় অতিবাহিত কৰি জীৱনজোৰা সাধনা আৰু অতুলনীয় অৱদানৰ যোগেদি বনৌষধি ক্ষেত্ৰখনিক এক অনন্য মাত্ৰা প্ৰদানেৰে ড° খনিকৰদেৱে কৰি যোৱা কৰ্মৰাজীক স্বীকৃতিৰ যোগেদি মৰুগোন্ধৰভাৱে হ'লেও পদ্মশ্ৰী সন্মানেৰে সন্মানিত কৰিলে যোগ্যজনক উচিত সন্মান প্ৰদান কৰা হ'ব। +++

□ = □

কুইজ

- ১। ভাৰতবৰ্ষ কিমান চনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সদস্য পদত অন্তৰ্ভুক্ত হয় ?
উঃ- ১৯৪৫ চনত।
- ২। আটাইতকৈ বেছি দিন ফল দিয়া গছবিধ কি ?
উঃ- নাচপতি।
- ৩। কোন দুবিধ খেলক ভাৰতবৰ্ষৰ জাতীয় খেলৰূপে গণ্য কৰা হয় ?
উঃ- হকী আৰু কাবাডী।
- ৪। ভাৰতৰ প্ৰথম চলচিত্ৰখনৰ নাম কি ?
উঃ- ৰাজা হৰিচন্দ্ৰ (মুক্তি ১৯১৩ চনৰ ৩ মে')।
- ৫। সূৰ্যৰপৰা পৃথিৱীলৈ পোহৰ আহিবলৈ কিমান সময় লাগে ?
উঃ- ৮ মিনিট ১৮ চেকেণ্ড।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শিক্ষা

– দীপা বৰা, প্ৰাক্তন ছাত্ৰী
শিক্ষয়িত্ৰী, বালিজন হাইস্কুল

জীৱন এক সংগ্ৰাম আৰু এই সংগ্ৰামৰ সৈতে সহবাস কৰিবলৈ আমাক যিবোৰ কৌশলৰ প্ৰয়োজন হয়। ইয়াৰ সমষ্টিয়েই হৈছে জীৱন কৌশল। জীৱন কৌশলে জীৱনৰ বিভিন্ন পৰিস্থিতিত সুস্থভাৱে সহবাস কৰিব পৰাকৈ মজবুত কৰি তোলে।

সমগ্ৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেই হৈছে আমাৰ চিন্তাৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। গতিকে কৈশোৰ কালতে জীৱন কৌশলৰ বিভিন্ন উপাদানসমূহৰ বিকাশ কৰাৰ চেষ্টা কৰি উপযুক্ত পৰামৰ্শ নিৰ্দেশনাৰে এটা আকাংক্ষিত জীৱনৰ বাট প্ৰদান কৰাটো এটা শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাটো অতি প্ৰয়োজনীয়।

বিশেষকৈ বয়সন্ধি বা কৈশোৰ কালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত যি দ্ৰুত শাৰীৰিক আৰু মানসিক পৰিবৰ্তন হৈ এই সময়ছোৱাক এক জটিল সন্ধিক্ষণ ৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰে; এনে বিপদৰপৰা জটিল কৌশলৰ উপযুক্ত শিক্ষাইহে ৰক্ষা কৰিব পাৰে।

গতিকে জীৱন কৌশলৰ কেইটামান দিশ তলত দাঙি ধৰা হ’ল–

১। আত্ম সচেতনতা : নিজৰ সৱলতা-দুৰ্বলতা, ভাললগা বেয়া

লগা আদিৰ প্ৰতি থকা নিজৰ চেতনাভাৱ। অৰ্থাৎ “মই” নামৰ সত্তাটোৰ সৈতে বাস্তৱিক সম্পৰ্ক স্থাপন। যি নিজক বুজি পায়। তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সফলতা নিশ্চিত।

২। সহানুভূতি : এটা সুস্থ সম্পৰ্ক গঢ়িবৰ বাবে সমাজৰ অন্য ব্যক্তিৰ ইচ্ছা-অনিচ্ছা অনুভৱ আদিক বুজাটো অতি প্ৰয়োজনীয় আৰু এই কৌশলৰ বিকাশ অবিহনে এজন ব্যক্তি স্বাৰ্থপৰ, অহংকাৰী হৈ উঠিব পাৰে। এই কৌশলৰ বিকাশে সমাজৰ এজন ব্যক্তি হিচাপে নিজৰ দায়িত্ব বুজাত সহায় কৰাৰ লগতে বিভিন্ন

“সমস্যাবিহীন
জীৱন এক কল্পনা
মাথোন আৰু এনে
জীৱনৰ অৰ্থও
মূল্যহীন।”

মতবাদ তথা বিশেষভাৱে সক্ষম ব্যক্তিৰ সৈতে সহবাস কৰিবলৈ অনুপ্রাণিত কৰে।

৩। জটিল চিন্তা : জীৱনৰ বিভিন্ন চাপৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাত এই কৌশলে সহায় কৰে। জীৱনৰ জটিল সন্ধিক্ষণত এই কৌশলৰ উপযুক্ত বিকাশে চিন্তা কৰা সক্ষমতা আমাক প্ৰদান কৰে।

৪। সৃজনীশীল চিন্তা : জীৱনৰ বিভিন্ন পৰিঘটনাৰপৰা এই চিন্তাই এজন ব্যক্তিক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে। কৈশোৰ কালতে এই কৌশলৰ বিকাশৰ বাবে চেষ্টা কৰিলে তেওঁলোক মৌলিক চিন্তাৰ অধিকাৰী হৈ যিকোনো সমস্যাৰ লগত মিতিৰালি নতুন নতুন চিন্তাৰ উদ্ৰেক ঘটাব।

৫। সিদ্ধান্তকৰণ : ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিশ্বাসৰ অভাৱ দেখা যায়। আৰু বহুতে এটা ভুল সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি জীৱনটোক তিক্ততাৰে পৰিপূৰ্ণ কৰি তোলে।

কেনেকৈ আৰু কোনবোৰ কথাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি এটা সুস্থ মূল্যায়ন কৰি এটা উচিত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব পাৰি ইয়াৰ শিক্ষা প্ৰদানে বহুতো সমস্যা জীৱনৰপৰা আঁতৰত ৰাখিব।

৬। আন্তঃ ব্যক্তিক সম্পৰ্ক : এই কৌশলে এজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কেনেকৈ যোগাত্মকভাৱে সমাজৰ অন্য ব্যক্তিৰ সৈতে সম্পৰ্ক স্থাপন ৰক্ষা কৰিব পাৰি তাৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰাৰ লগতে এটা সুস্থ মানসিকতাৰ জন্ম দি সম্পৰ্কবোৰ সজীৱ কৰি ৰাখে।

৭। দক্ষতাপূৰ্ণ যোগাযোগ : ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী এজনে নিজৰ মনৰ কথাবোৰ দক্ষতাপূৰ্ণভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগে যাতে তেওঁৰ প্ৰকাশভংগীয়ে আমাৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ ওপৰত কু-প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰে।

৮। আৱেগ নিয়ন্ত্ৰণ : অসমীয়া মানুহৰ হেনো আৱেগ বেছি। কথাটো নোহোৱাও নহয়। পিছে কৈশোৰ কালত নিজকে প্ৰাপ্ত বয়স্ক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ তীব্ৰ ইচ্ছা শক্তিৰ বাবে আৱেগবোৰে ভয়াৱহ ৰূপ ধাৰণ কৰিব পাৰে। গতিকে খং, ঈৰ্ষা, লাজ, মৰম-ভালপোৱা আদি আৱেগসমূহৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা এই বয়সতে কৰিব লাগে।

অকল নিজৰ আৱেগৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান নকৰি আনৰ ভাললগা-বেয়া লগা আদি আৱেগ সমূহৰ মান্যতা প্ৰদান কৰা যে উচিত ইয়াৰ শিক্ষাৰ প্ৰদানো সেইবোৰৰ ঋণাত্মক প্ৰভাৱৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দূৰত ৰাখিব পৰা যাব।

৯। দুঃচিন্তা নিয়ন্ত্ৰণ : কিছুমান ছাত্ৰই ভৱামতে পৰীক্ষাত নম্বৰ নাপায় আত্মহত্যা কৰাৰ উদাহৰণ আমাৰ সমাজত ভৰি আছে। গতিকে এনেবোৰ সমস্যাৰপৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ হ'লে জীৱনত অহা বিভিন্ন দুৰ্যোগ সমূহৰ সৈতে কেনেকৈ মোকাবিলা কৰিব পাৰিব তাৰ জ্ঞান কৈশোৰ কালতে প্ৰদান কৰিব লাগে।

১০। সমস্যা সমাধান : সমস্যাবিহীন জীৱন এক কল্পনা মাথোন আৰু এনে জীৱনৰ অৰ্থও মূল্যহীন। কিন্তু সমস্যাৰ অত্যাধিকতাৰ প্ৰভাৱৰপৰা মুক্ত ৰাখিবলৈ হ'লে সমস্যাসমূহৰ সমাধানৰ প্ৰয়োজন আছে। যিমানেই সমাধানবিহীন সমস্যাৰ প্ৰভাৱত এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী আক্ৰান্ত হ'ব, সিমানেই তেওঁলোকৰ ওপৰত মানসিক চাপ তীব্ৰতৰ হৈ পৰিব আৰু কোনো এটা কামতেই মনোযোগ প্ৰদান কৰা সম্ভৱ নহ'ব।

গতিকে সমস্যা সমাধানৰ বাবে কোনোধৰণৰ গঠনাত্মক চিন্তাধাৰাৰ বিকাশ সাধন কৰিব পাৰি সেইয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শিক্ষা প্ৰদান কৰা উচিত।

বৰ্তমান দেখা গৈছে যে সকলো মানুহেই অকল জীৱিকাৰ কৌশলৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি এনেধৰণৰ মানসিক আৰু শাৰীৰিক সুস্থতা প্ৰদান কৰিব পৰা জীৱন কৌশল বিকাশৰ ওপৰত বৰ এটা গুৰুত্ব প্ৰদান নকৰে আৰু ফলস্বৰূপে সমাজত মানসিক ৰোগীৰ সংখ্যা দ্ৰুত গতিত বৃদ্ধি পোৱাৰ উপৰিও নিজৰ বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃক অৱহেলা কৰাৰ উদাহৰণে আমাৰ সমাজ ভৰি আছে।

গতিকে সকলো বিদ্যালয়ে মাজে মাজে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক আৰু শাৰীৰিক সুস্থতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি এই কৌশল সমূহৰ বিকাশ সাধনৰ চেষ্টা কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয় আৰু ইয়াৰ বাবে এই দিশত জ্ঞান থকা ব্যক্তিৰ সৈতে যোগাযোগ কৰি শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে।

অপৰাধ প্ৰৱণতা আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা

– স্বপ্না শইকীয়া

শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

মানৱ জীৱন অতিক্ৰম কৰে বিভিন্ন স্তৰৰ মাজেদি। ইয়াৰে এটা প্ৰধান স্তৰ হৈছে কৈশোৰ কাল বা বয়ঃ সন্ধি কাল। বয়ঃসন্ধি কালেই হৈছে মানৱ জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু জটিল সময়। এই সময়ছোৱাই হৈছে ব্যক্তিৰ দৈহিক আৰু মানসিক দিশত ৰঙ-চঙীয়া আৰু বহুমুখী ৰূপত হোৱা বিকাশশীল পৰিৱৰ্তনৰ সময়। ষ্টেনলী হ'লে এই সময়ছোৱাক উৎপীড়ন আৰু কষ্টকৰ সময় (stress and strom period) বুলি অভিহিত কৰিছে। কাৰণ এই সময়ছোৱাত শৈশৱকালৰ অসংযত আৰু উচ্ছৃংখল আচৰণৰ পুনৰাবৃত্তি হয়।

এই সময়ছোৱাত ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আৱেগিক বিকাশৰ ফলশ্ৰুতিত আৱেগিক নিৰাপত্তাহীনতাই দেখা দিয়ে। দেহ-মনৰ পূৰ্ণ উদ্যম আৰু প্ৰেৰণাৰ সময়খিনিতেই একো কৰিবলৈ নথকা এক অসহনীয় পৰিস্থিতিয়ে তেওঁলোকৰ মানসিক ভাৰসাম্য নোহোৱা কৰি পেলায়; যাৰ ফলস্বৰূপে কৈশোৰৰ মনৰ হতাশা, নিৰাশা, ব্যৰ্থতা, ক্ষোভ আদি পুঞ্জীভূত দুখ-বেদনাসমূহ আত্মপ্ৰকাশ হ'ল, অপৰাধ প্ৰৱণতাৰ অশুভ কাৰণ। গতিকে কৈশোৰৰ এই সময়ছোৱাত এক জটিল মানসিক (psychological complex) অৱস্থাত ভোগে।

সাম্প্ৰতিক সময়ত আইন অনুসৰি কেৱল মাত্ৰ প্ৰাপ্তবয়স্কসকলৰ অপৰাধকে অপৰাধ হিচাপে বিবেচনা কৰা হয় তেনে নহয়, কিশোৰ-কিশোৰীৰ অপৰাধকো অপৰাধ হিচাবে গণ্য কৰা হৈছে। যিসকল ১৮ বছৰৰ তলৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বিভিন্ন অপৰাধ কাৰ্য বা আইনভংগকাৰী কাৰ্যত লিপ্ত হ'ব পাৰে।

সাম্প্রতিক সময়ত আইন অনুসৰি কেৱল মাত্ৰ প্ৰাপ্তবয়স্কসকলৰ অপৰাধকে অপৰাধ হিচাপে বিবেচনা কৰা হয় তেনে নহয়, কিশোৰ-কিশোৰীৰ অপৰাধকো অপৰাধ হিচাবে গণ্য কৰা হৈছে। যিসকল ১৮ বছৰৰ তলৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বিভিন্ন অপৰাধ কাৰ্য বা আইনভংগকাৰী কাৰ্যত লিপ্ত হ'ব পাৰে। যেনে- চুৰি, জুৰা খেল, হত্যাকাণ্ড, ডকাইতি, সম্পত্তি বিনষ্ট কাৰ্য, মাদকতা, অপহৰণ, যৌন আসক্তি ইত্যাদিৰ দৰে কাৰ্যৰ বাবে তেনে অপৰাধক Juvenile delinquent বুলি আখ্যা দিছে। বৰ্তমান সময়ত এনে ধৰণৰ অসামাজিক কাৰ্যসমূহ কিশোৰৰ মাজত প্ৰায়েই সংঘটিত হোৱা দেখা যায়; যাৰ বাবে সমাজৰ লগতে শৈক্ষিক পৰিৱেশতো বিশৃংখল ৰূপে দেখা দিছে।

এনেধৰণৰ বিশৃংখলতাৰ বাবে কেৱল ল'ৰা-ছোৱালীসকলে দায়ী নহয়, দায়ী আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থা, অভিভাৱক আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থাও। সাধাৰণতে ল'ৰা-ছোৱালী বিভিন্ন কাৰণবশত অপৰাধ প্ৰৱণতাত সংঘটিত হ'ব পাৰে-

- * বিপৰ্যস্ত পৰিয়াল (Broken home)
  - * দৰিদ্ৰতা (Poverty)
  - * উপযুক্ত শাৰীৰিক আৰু মানসিক নিপাৰত্তাৰ অভাৱ (Lack of proper physical and emotional security)
  - * ঘৰুৱা দ্বন্দ্ব (Domestic conflict)
  - * সমনীয়াৰ প্ৰভাৱ (Influence of peer group)
  - * ত্ৰুটিপূৰ্ণ শিক্ষা ব্যৱস্থা (Defective education system)
  - * মৰম-স্নেহৰ অভাৱ (Lack of love and affection)
- ইত্যাদি দিশসমূহৰ বাবে এটা ল'ৰা বা ছোৱালী অপৰাধ প্ৰৱণ হৈ উঠিব পাৰে। গতিকে, ল'ৰা-ছোৱালীৰ সুস্থ বিকাশৰ বাবে

ঘৰখনে, সমাজে আৰু শিক্ষানুষ্ঠানে বিশেষভাৱে গুৰুত্ব আৰোপ কৰা উচিত। অভিভাৱক হৈছে শিশুৰ প্ৰথম শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, সেয়ে শিশু এটাৰ উচিত প্ৰয়োজনখিনি পূৰণ কৰাত চেষ্টা কৰিব লাগে আৰু সকলো দিশতে শিশুক নিৰ্দেশনা আৰু পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি এজন সুস্থ ব্যক্তিত্ব গঢ়াত সহায় কৰিব লাগে। ঘৰখনে ল'ৰা-ছোৱালীক মূল্যবোধ শিক্ষা প্ৰদান কৰাটো গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগে। সমাজখনেও ল'ৰা-ছোৱালীৰ আত্ম বিকাশৰ বাবে সুবিধা প্ৰদান কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ গঠনমূলক অনুষ্ঠান বা কাৰ্যসূচীত লিপ্ত কৰাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগে আৰু সমাজ বা অভিভাৱক শিশুসকলৰ আদৰ্শস্বৰূপ হিচাপে গঢ় দিয়াত প্ৰচেষ্টা চলাব লাগে।

শিশুৰ সুস্থ বিকাশৰ আন এটা প্ৰধান দিশ হৈছে শিক্ষা ব্যৱস্থা। উপযুক্ত শিক্ষাৰ যোগেদি কৈশোৰ কালৰ ল'ৰা-ছোৱালীক সকলো দিশতে তথা সামাজিক, শাৰীৰিক, বৌদ্ধিক, শৈক্ষিক আদি সৰ্বতোমুখী দিশৰ বিকাশৰ ওপৰত প্ৰচেষ্টা চলোৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। শিক্ষাৰ যোগেদি শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিজ্ঞানভিত্তিক যৌন শিক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগে লগতে সহঃপাঠ্যক্ৰমিক কাৰ্যাৱলীৰ অংশগ্ৰহণৰ বাবে উৎসাহ উদ্দীপনা প্ৰদান কৰাটো প্ৰয়োজন। অপৰাধ প্ৰৱণতাৰ দৰে সমস্যা ৰোধ কৰিবৰ বাবে ল'ৰা-ছোৱালীক বিভিন্ন ধৰণৰ সামাজিক কামত অংশগ্ৰহণ, পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা আদিৰ দিশত নিৰ্দেশনা আৰু পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ প্ৰয়োজন আছে। শিক্ষা ব্যৱস্থাত পাঠ্যক্ৰম প্ৰণয়ন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগে যাতে ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে জীৱনভিত্তিক পাঠ্যক্ৰম আৰু বিভিন্ন বৃত্তিমূলক পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগে। এই সমূহৰ জৰিয়তে যাতে ল'ৰা-ছোৱালীক ভৱিষ্যতে উপযুক্ত মানৱ সম্পদ গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হয় আৰু অপৰাধ প্ৰৱণতাৰ দৰে কাৰ্য-কলাপৰ পৰা যাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আঁতৰাই শৃংখলাবদ্ধ সুস্থ মানসিকতা গঢ় দিয়াত সক্ষম হয় তাৰ বাবে শিক্ষা ব্যৱস্থা তথা শিক্ষানুষ্ঠান আৰু শিক্ষকসকলে গুৰুত্ব আৰোপ কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন।

ধনাত্মক আৰু ঋণাত্মক ভাৱধাৰাৰ প্ৰভাৱ

– ড॰ চৌধুৰী নাথ শইকীয়া

সদায় আনন্দ মুখৰ হৈ থকা লোকৰ সংগ ল'ব লাগে, কাৰণ আনন্দ ইজনৰপৰা সিজনলৈ বাগৰে। নিজক অনুপ্ৰাণিত কৰিব পৰা মহৎ লোকৰ বাণী পঢ়িব লাগে। সদায় হাঁহি মুখৰ হৈ থাকিব লাগে। কঠিন পৰিস্থিতিত হাঁহিয়ে মনৰ দুৰ্বল ভাৱবোৰ দূৰ কৰে।

ইতিবাচক চিন্তা হ'ল
এনে এটা যোগসিফ
তত্ত্ব যি
আটাইতকৈ ভাল
কিমা এটা হোৱা দেখা
আয়পোষণ কৰে।

ধনাত্মক মানসিকতা হ'ল মনত ভাৱি লোৱা ভাৱ, অনুভৱ আৰু আৱেগবোৰ গ্ৰহণ কৰাৰ মানসিক অৱস্থা, যি জীৱনত আশানুৰূপ তথা সন্তোষজনক ফল পোৱাত সহায় কৰে। অক্সফোৰ্ড অভিধানৰ মতে ধনাত্মক তথা ইতিবাচক মানসিকতা বা চিন্তা হ'ল ব্যক্তি একোজনৰ মনত 'হয়' সূচক ভাৱেৰে যিকোনো সমস্যাৰ সজ আৰু গঠনমূলক দিশত মন অভিনিৱেশ কৰা যাতে মনৰপৰা ঋণাত্মক তথা অনিষ্টকাৰী ভাৱ বা আৱেগবোৰ দূৰত ৰাখিব পৰা যায়। কেমব্ৰীজ অভিধানে ইতিবাচক চিন্তাক 'আশা আৰু আত্মবিশ্বাসৰ কাৰক' বুলিছে। দৈনন্দিন জীৱনত বিভিন্ন কৰ্মৰাজী, বিভিন্ন জনৰ লগত সম্পৰ্ক আদি সুচাৰুৰূপে আৰু সন্তোষজনকভাৱে সম্পন্ন কৰিবলৈ আমি ইতিবাচক মানসিকতাৰ হ'লে জীৱনটোক আশানুৰূপভাৱে গঢ় দিব পৰা যায়। সেয়েহে ইতিবাচক চিন্তা হ'ল এনে এটা মানসিক অৱস্থা যি আটাইতকৈ ভাল কিবা এটা হোৱা কৰাৰ ভাৱ পোষণ কৰে। ইতিবাচক চিন্তা তথা দৃষ্টিভংগী হ'ল সৃষ্টিশীল চিন্তা, জীৱনত সন্মুখীন হোৱা সমস্যাবোৰক বহল দৃষ্টিভংগীৰে পৰীক্ষা কৰি সৃষ্টিশীল সমাধান উলিওৱাত সহায় কৰে। ইতিবাচক মানসিকতাৰে যিকোনো সমস্যা সমাধানৰ নতুন পথ বিচাৰি পোৱা যায়। এনে মানসিকতাৰ একো একোজন লোকে বিশেষ ক্ষেত্ৰত নতুন পদক্ষেপ ল'বলৈ ভয় নকৰে। এনে ভাৱ ধাৰাৰ ফলত লোক একোজন আশাবাদী হৈ উঠে আৰু মনক প্ৰমোদিত কৰা তথা উদগণি দিয়া ধৰণৰ মানসিকতাৰ সৃষ্টিয়ে লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত সহায়ক হৈ পৰে। সু-উদ্দেশ্যে প্ৰণোদিত ভাৱধাৰাই কৰ্তব্যত একাগ্ৰতা বঢ়ায়। এনে ক্ষেত্ৰত শাৰীৰিক আৰু মানসিক শক্তি একত্ৰিত হৈ নিজৰ সামৰ্থৰ ওপৰত বিশ্বাস ওপজাই কৰ্ম সম্পাদন তথা লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত সহায়ক হয়। ইতিবাচক মানসিকতাৰ গৰাকী হ'ব পাৰিলে বহুতো ধৰণে সমস্যাবোৰ নিজে সমাধান কৰি ল'ব পাৰে। অতি কঠিন পৰিস্থিতিটো নিজকে ধীৰ স্থিৰ কৰি ৰাখি নিৰাশাক প্ৰশ্নই নিদি কষ্ট আৰু অসুবিধা স্বত্বেও কৰ্ম তথা উদ্দেশ্যত সিদ্ধি লাভ কৰিব পাৰে।

ধনাত্মক মানসিকতাৰ বৈশিষ্ট্য:

নিজৰ কৰ্মৰ সফলতা বিচৰা নিজৰ লগতে আনকো সুকৰ্মৰ বাবে উৎসাহিত কৰা, বাধা বিঘিনিৰ সন্মুখীন হ'লে কৰ্ম এৰি পৰাজয় বৰণ নকৰা, অকৃতকাৰ্যতা আৰু সমস্যাবোৰক আশীৰ্বাদ বুলি লোৱা, নিজৰ ওপৰত আৰু

নিজৰ সামৰ্থৰ ওপৰত বিশ্বাস থকা, আত্ম-মৰ্যাদা আৰু আত্ম বিশ্বাসেৰে নিজৰ কৰিব পৰা, নেতিবাচক মানসিকতা আৰু নিৰুৎসাহী সকলে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰা আদি গুণবোৰ হ'ল ইতিবাচক মানসিকতা পোষণ কৰা লোকৰ বৈশিষ্ট্য।

ধনাত্মক মানসিকতাই লোক একোজনক সুখ আৰু কৃতকাৰ্যতাৰ দিশে ঢাল খুৱাই গোটেই জীৱনটো উজ্জ্বল তুলিব পাৰে। এনে মানসিকতাৰ লোক একোজনে আকৌ সামাজিক বাতাবৰণকে ধৰি তেওঁৰ চৌদিশৰ লোকৰ মাজতো প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। ইতিবাচক মানসিকতাই নিজৰ লক্ষ্যত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰাত সহায় কৰে, জীৱনলৈ অধিক আনন্দ কঢ়িয়াই আনে আৰু নিজকে আনন্দদায়ক ব্যক্তিত্বৰ লোক কৰি তোলাত সহায় কৰে। এনে মানসিকতাই উৎসাহ আৰু অনুসন্ধিৎসু ভাৱ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে নিজৰ যোগ্যতাৰ ওপৰত দৃঢ়তা বঢ়ায়, নিজ কৰ্তব্য সাধনাত উদগণি যোগায় আৰু একোটা উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ আশা দৃঢ় কৰে। বাধা আৰু অসুবিধাই এনে লোকৰ সুখ আৰু আশাবাদত ব্যাঘাত জন্মাব নোৱাৰে। সু আৰু আনন্দ দায়ক দৃষ্টিভংগীৰ লোকক আনে বিচাৰিব। এনেলোকে আনৰ ভাল হোৱাত সন্তোষ লভে।

কিন্তু তথাপিও ইতিবাচক চিন্তাধাৰাটো এনে এটা ধাৰণা নহয় যে প্ৰত্যেকজনেই ইয়াক বিশ্বাস তথা অনুসৰণ কৰিব। যিসকললোকে এনে চিন্তা ধাৰণাক বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকক বহুতে মুৰ্খ বুলিও ক'ব খোজে। কিন্তু বিশাল সংখ্যক লোকে ইতিবাচক চিন্তাক বাস্তৱ বুলি ভাবে আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱৰ কথা বিশ্বাস কৰে।

ধনাত্মক অনুভূতিৰ সৃষ্টি:

ধনাত্মক অনুভূতিয়ে আমাৰ মনটো সক্ৰিয় আৰু উদ্যমী কৰি ৰখাৰ লগতে সুখী আৰু সামৰ্থবান হৈ থকাত সহায় কৰে। মনত এনে অনুভূতিৰ সৃষ্টিৰ বাবে আমি তলত দিয়া ধৰণে পৰিচালনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব।

ইতিবাচক অনুভূতি সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত ঋণাত্মক ভাৱধাৰাই বাধাৰ সৃষ্টি কৰিব বিচাৰিলে তেনে ভাৱক প্ৰশ্ৰয় দিব নালাগে। ৰাতিপুৱা শুই উঠি বিচনাতে হাঁহি মাৰি নিজকে ক'ব লাগে - “আজি দিনটো মোৰ বাবে অতি চমৎকাৰ হ'ব, আজিৰ দিনটো সুখ আৰু কৃতকাৰ্যতাৰ দিন হ'ব। মই প্ৰত্যেক কৰ্মতে বা কথাতো ধৈৰ্যশীল হ'ম।” সদায়

বিশ্বাস কৰিব লাগে যে সমস্যা উদ্ভৱ হ'লে তেনে সমস্যাবোৰ ভালৰ ফালে সলনি হ'ব। তাৰোপৰি দিনটোৰ আৰম্ভণিতে আকৌ আমি আগতে কৰা ভাল কাম একোটাৰ কথা বা আনন্দদায়ক পৰিস্থিতি একোটাৰ বা আগতে হৈ যোৱা ভাললগা স্থান বা ভাল লগা ব্যক্তিৰ কথা মনত পেলাব লাগে।

-কেতিয়াবা পৰিস্থিতিয়ে আমাক খঙাল কৰি তোলে, প্ৰতিক্ৰিয়া সৃষ্টিৰ আগতে কেই মুহূৰ্তমান ৰৈ দিব লাগে। যেতিয়া নিৰাশা অনুভৱ কৰা হয় তেনে ক্ষেত্ৰত খং ৰাগ আৰু লগতে অসুখী মনোভাৱে ক্ৰীড়া কৰে আৰু সেইবোৰে আমাক বশ কৰিবলৈ দিব নালাগে। তেনে মুহূৰ্তবিলাকত অতীতৰ আনন্দদায়ক মুহূৰ্তলৈ মনত পেলাই ভাললগা কিবা কৰিব লাগে। নিজৰ ওপৰত গভীৰ বিশ্বাস আৰু নিজৰ যোগ্যতাৰ ওপৰত থকা বিশ্বাসে আমাৰ মনত ইতিবাচক ভাৱধাৰাৰ সৃষ্টি কৰিব। তাৰোপৰি, ভগৱন্তৰ ওপৰত বিশ্বাসৰ দৃঢ়তাই আমাক নেতিবাচক পৰিস্থিতিৰপৰা উদ্ধাৰ কৰিব। কেতিয়াবা জীৱনত সন্মুখীন হোৱা কিছুমান পৰিস্থিতিক হয়তো বাধা দিব পৰা নাযায়, তেনেক্ষেত্ৰত ইতিবাচক মানসিকতা আৰু অনুভৱেহে সমস্যাৰ উত্তৰণ ঘটাব।

-আমি ভাল নোপোৱা লোকৰ প্ৰতিও ইতিবাচকভাৱে প্ৰকট কৰিব লাগে। তেওঁলোকৰ লগত বন্ধু হোৱাৰ হয়তো দৰকাৰ নাই, কিন্তু তেওঁলোকৰ লগত একেবাৰে অপ্ৰিয় হোৱাও অনুচিত। পৰাপক্ষত নেতিবাচক চিন্তাৰ লোকৰ আঁতৰত থাকিব। যদি তেনেলোকৰ কাম কৰিব লগাত পৰে, থাকিব লগাত পৰে তেওঁলোকৰ মানসিকতাই আপোনাৰ চিন্তাক অনিষ্ট কৰিবলৈ দিব নালাগে। নিজৰ মনটো সদায় ইতিবাচক ভাৱ আৰু চিন্তাৰে ভৰাই ৰাখিব লাগে যাতে নেতিবাচক সকলৰ কথা বতৰাই কোনো প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে তেওঁলোকৰ লগতো বুজাবুজি আৰু আৱেগ দেখুৱাব লাগে। তেতিয়া তেওঁলোকে আপোনাৰ ব্যৱহাৰত মুগ্ধ হ'ব আৰু আপোনাৰ প্ৰতি হয়তো সু-ভাৱ পোষণ কৰিব।

-সদায় আনন্দ মুখৰ হৈ থকা লোকৰ সংগ ল'ব লাগে, কাৰণ আনন্দ ইজনৰপৰা সিজনলৈ বাগৰে। নিজক অনুপ্ৰাণিত কৰিব পৰা মহৎ লোকৰ বাণী পঢ়িব লাগে। সদায় হাঁহি মুখৰ হৈ থাকিব লাগে। কঠিন পৰিস্থিতিত হাঁহিয়ে মনৰ দুৰ্বল ভাৱবোৰ দূৰ কৰে।

কেতিয়াবা আকৌ বিশেষ কাৰণত মন বেয়া লাগিলে নিজে ভাল পোৱা গান আদি শুনা, ভাল আৰু অনুপ্রাণিত হোৱা কিতাপ-পত্ৰ পঢ়ি লাগে, জীৱনত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰা লোকৰ বিষয়ে জানিবলৈ চেষ্টা কৰিব। কাকো হিংসা কৰা বা কাৰো প্ৰতি ঈৰ্ষা পৰায়ণ হ'ব নালাগে।

- সদায় ৰাজহাড় পোন কৰি বঢ়ি লাগে আৰু খোজ কঢ়াৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। নিজে ভালপোৱা শাৰীৰিক ব্যায়াম কৰিব লাগে। এনেবোৰ কামে আত্মবিশ্বাস আৰু অন্তৰ্নিহিত শক্তি বঢ়াই।

দৈনন্দিন জীৱন যাত্ৰাত ধনাত্মক চিন্তা :

- ধনাত্মক চিন্তাৰ লোক এজন সুখী আৰু সু-স্বভাৱৰ, যিকোনো একোটা বেয়া পৰিস্থিতিটো উজ্জল ভাৱধাৰা বজাই ৰাখে। এনে চিন্তাৰ লোকসকল সদায় সুখী আৰু আনন্দমুখৰ হয় আৰু এনে লোকক সমস্যা আৰু নেতিবাচক চিন্তাৰ লোকে প্ৰভাৱান্বিত কৰিব নোৱাৰে। কৃতকাৰ্যতা আৰু অকৃতকাৰ্যতা হ'ল কেনেকৈ আমি আমাৰ মন আৰু মানসিক চিন্তাক ব্যৱহাৰ কৰোঁ। আমি কৃতকাৰ্যতাৰ ফালে আগবাঢ়োতে সদায় অসুবিধা আৰু নেতিবাচক চিন্তাই প্ৰত্যেক মুহূৰ্ততে আমাক আগুৰি থাকে। আনহাতেদি আমি কৃতকাৰ্যতা আশা কৰোঁ, মনত উন্নতিৰ ছবি আকৌ আৰু ঋণাত্মক ভাৱক প্ৰশ্নই নিদিও আমি কৃতকাৰ্যতাত উপনীত হোৱাৰ আশা অধিক হৈ পৰে।

আমি ভালপোৱা প্ৰত্যেক ক্ষেত্ৰতে যেনে ব্যৱসায় বাণিজ্য, খেলা-ধূলা, গান গোৱা, ছবি অঁকা, উচ্চস্তৰৰ বিদ্যা শিক্ষা অৰ্জন আৰু আন সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰতে আমি ইতিবাচক দৃষ্টিভংগী পোষণ কৰিব লাগে। আমি নিজে বিচৰা ক্ষেত্ৰবোৰক দক্ষতা আৰু পাৰদৰ্শিতা অৰ্জন কৰি ল'ব পাৰিব লাগিব। Henry Ford য়ে কৈছিল "If you Think you can do a thing or think you cannot, you are right."। এই কথাষাৰে ইয়াকে বুজাইছে যে কৰিব পৰা/ কৰিব নোৱাৰাটো নিজৰ মন আৰু দৃষ্টিভংগীৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। সেয়েহে নিজৰ কৰ্মৰ সাৰ্থকতাৰ বাবে ইতিবাচক ভাৱ আৰু উদ্যমৰ প্ৰয়োজন। আমি প্ৰত্যেকেই অভাৱ, অসুবিধা আৰু সমস্যাবোৰৰ কথা চিন্তা কৰি সেইবোৰ অতিক্ৰম কৰি যাব পাৰিব লাগিব।

ঋণাত্মক তথা নেতিবাচক চিন্তাক ৰোধ কৰিব পৰা যায় কেনেকৈ :
নেতিবাচক চিন্তাবোৰ হ'ল সূৰ্যৰ পোহৰক বাধা দি থকা

ডাঠ ক'লা ডাৱৰৰ দৰে, যি বিপদৰ ভাবুকি দিয়া আৰু হতাশ জনক ভাৱধাৰাৰ সৃষ্টি কৰে। প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে মনত নেতিবাচক চিন্তা অৰ্থাৎ মনৰ ক'লা ডাৱৰবোৰ আঁতৰাই পেলাই নিজৰ মানসিকতাক উজ্জল কৰি সৌন্দৰ্যৰে ভৰাই পেলাব পৰা শক্তি আছে। নেতিবাচক চিন্তাক যিমানেই প্ৰশ্নই দিয়া হয় সিমানেই আমাক এনে ভাৱধাৰাই আগুৰি ধৰিব আৰু সময়ৰ লগে লগে ঋণাত্মক চিন্তাধাৰাই আমাক গ্ৰাস কৰি একোজন ঋণাত্মক ভাৱৰ ব্যক্তিক পৰিণত কৰিব। ঋণাত্মক মানসিকতাৰপৰা নিজকে ইতিবাচক মানসিকতালৈ পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ তলত দিয়া ধৰণৰ অভ্যাসবোৰৰ অৱলম্বনেৰে নিজৰ জীৱনত সাল-সলনিৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰি বুলি বিজ্ঞ সকলে মত পোষণ কৰিছে।

- আমি যদি খঙাল মনৰ অসুখী আৰু বিমৰ্ষতাত ভোগা লোক, তেন্তে আমি জোৰ কৰি হ'লেও হাঁহিবলৈ অভ্যাস কৰা উচিত। হাঁহিয়ে মুখমণ্ডললৈ তেজ আৰু অক্সিজেনৰ যোগান ধৰে বাবে মুখমণ্ডল উজ্জল হৈ উঠে। সেয়েহে যিমান পাৰে সিমান হাঁহিবলৈ চেষ্টা কৰা উচিত। যেতিয়া মনলৈ নেতিবাচক চিন্তা আহে, কোনোবা এজন ইতিবাচক চিন্তাৰ বন্ধুক লগ কৰিব লাগে। তেওঁৰ লগত নিজৰ সমস্যাৰ বিষয়ে খোলোচাকৈ কথা পাতিলে সহযোগিতা নিশ্চয় পাব।

- কেতিয়াও নিজৰ সমস্যাজিৰ কথাকে কৈ ফুৰিব নালাগে। একেৰাহে নিজৰ সমস্যাৰ কথাবোৰ দোহাৰি থকাটো নেতিবাচক মানসিকতাৰ পৰিচায়কহে মাত্ৰ। এনে ভাৱবোৰ অহাৰ সময়ত শাৰীৰিকভাৱে নিজকে কৰ্মত ব্যস্ত ৰাখিব লাগে। খোজকঢ়া, সাঁতোৰা, জিমলৈ যোৱা, ঘৰৰ কামত নিজকে ব্যস্ত ৰখা, ধ্যান কৰা আদিৰ অভ্যাসে আপোনাৰ মনটো নেতিবাচক চিন্তাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিব। ঋণাত্মক চিন্তাধাৰাৰ বশৱৰ্তী হৈ কেতিয়াও নিজকে বলিৰ পঠা সজাই তুলিব নালাগে। সকলো ব্যক্তিয়ে সুখী হৈ ব্যক্তিগত মৰ্যদাৰে জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ আছে।

- আমি লগ পোৱা প্ৰতিজন ব্যক্তিকে সু-ব্যৱহাৰ কৰা, মৰমীয়াল হোৱা প্ৰত্যেক লগতে ভাল লগা কথা বতৰা পতা আদিয়ে আমাৰ ঋণাত্মক মানসিক তন্ত্ৰক লাহে লাহে ধনাত্মক মানসিক তন্ত্ৰলৈ সলনি কৰিব। সদায় কথা-বতৰা পাতোতে 'নোৱাৰিম' 'অসম্ভৱ' আদি ধৰণৰ শব্দবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগে। নিজৰ দুৰ্বলতা প্ৰকাশ

কৰা, আত্ম সন্মান নথকা ধৰণৰ শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি কথা-বতৰা পতা অনুচিত। মনত আনন্দ দিয়া, মনক উৎসাহিত কৰা ধৰণৰ ইতিবাচক চিন্তাধাৰাৰ লেখা আদি পঢ়াৰ অভ্যাস জোৰ কৰি হ'লেও সৃষ্টি কৰিব লাগে। অনুপ্রাণিত কৰা কথা-বতৰা, বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ বাণী আদি পঢ়িলে মনটো ভাল লাগে। এনে বাণীবোৰে আমাক অনুপ্রাণিত কৰি মনটো বহল কৰি তোলে।

ইতিবাচক আৰু নেতিবাচক চিন্তা লৈ ফুৰা লোকসকলে প্ৰকৃতিগতভাৱেই আনকো প্ৰভাৱান্বিত কৰে। নেতিবাচক চিন্তা, কথা-বতৰা আৰু দৃষ্টি-ভংগীয়ে অসুখী ভাৱ, খিংখিঙীয়া মেজাজ আৰু অসজ ব্যৱহাৰ পাতিব সৃষ্টি কৰে। যেতিয়া মনটো ঋণাত্মক হৈ থাকে, শৰীৰৰ তেজত বিষক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি হয়, যাৰ ফলত অধিক অসন্তুষ্টি আৰু অধিক নেতিবাচক ভাৱৰ সৃষ্টি কৰে আৰু এইবোৰেই অকৃতকাৰ্যতা, ক্ষুদ্ৰতা আৰু হতাশাৰ কাৰক হৈ পৰে।

কোনোবা এজন বিজ্ঞই কৈছিল “সমুদ্ৰৰ গোটেইখিনি পানীয়ে

জাহাজখন বুৰাব নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে পানী জাহাজখনত নোসোমায়। সেইদৰে আপুনি যেতিয়ালৈকে নিজৰ মনৰ মাজত ঋণাত্মক ভাৱবোৰ সোমাবলৈ নিদিব, তেতিয়ালৈকে আপোনাক অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰে। এবাৰ আপোনাৰ মনলৈ ঋণাত্মক ভাৱ সোমালে আপোনাৰ বিনাশ আবশ্যভাৱী।”

মুঠৰ ওপৰত, জীৱনৰ কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰা চাবি-কাঠিবোৰৰ ভিতৰত প্ৰধান হ'ল ধনাত্মক ইতিবাচক চিন্তাধাৰা পোষণ কৰাটো। ইতিবাচক চিন্তা-চৰ্চাৰ জৰিয়তে কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰাৰ উপৰিও বন্ধু বান্ধৱকে ধৰি আনসকলৰ লগতো সম্বন্ধ অধিক ভাল কৰি ৰখাৰ লগতে ভাল স্বাস্থ্য বজাই ৰাখি মনত আনন্দ, সন্তোষ আৰু অন্তৰত শান্তি লভিব পৰা যায়। ইতিবাচক মানসিকতাই জীৱনটো অধিক উজ্জ্বল আৰু সম্ভাৱনাপূৰ্ণ কৰি তোলে। সেয়েহে ইতিবাচক চিন্তা ধাৰাৰ যোগেদি আমাক প্ৰভুত্ব বিস্তাৰ কৰিব পৰা ধৰণৰ মানসিক অৱস্থাৰ সৃষ্টি কৰি লোৱাত অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগে। +++

[২২]

কৌতুক

- ১। দেউতাঃ বাবা মোৰ গৰম কোটটো আনাচোন?
- বাবাঃ মই নোৱাৰো দেউতা মোৰ হাত পুৰিব।
- ২। পতিঃ হেৰা, এইবোৰ কি বনালা হয়, একো সোৱাদ নাই যে?
- নৱ বিবাহিতা পত্নীঃ হে হৰি, আপুনি হাত ধোৱা পানীকে খালে হপাই!!!
- ৩। ছান্টাঃ তই ইমান জোৰেৰে বাইক চলাইছ যে?
- বান্টাঃ এই চিঠিখন দিব লাগে অতি জৰুৰী।
- ছান্টাঃ ক'ত?
- বান্টাঃ এড্ৰেছ পঢ়িবলৈ সময়েই নাই।
- ছান্টাঃ ঠিক আছে, ঠিক আছে জোৰেৰে চলা।

মাদক দ্ৰব্য আৰু ইয়াৰ কু-প্ৰভাৱ

— ৰবিন্দ্ৰজিৎ বৰবৰুৱা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

১।

আধুনিক যুগত মাদক দ্ৰব্য ব্যৱহাৰে পৃথিৱীত ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বতে এনেধৰণৰ দ্ৰব্য ব্যৱহাৰে সমাজ বিপথে পৰিচালিত কৰিছে। সাধাৰণতে আমি মাদক দ্ৰব্য বুলিলে, মদ, ভাং, ড্ৰাগছ ইত্যাদি নিচাযুক্ত দ্ৰব্যৰ কথা কৈ বুজো। প্ৰকৃত অৰ্থত ড্ৰাগছ শব্দটোৰ পোনপটীয়া অৰ্থ ঔষধ। কিন্তু এই ঔষধে বিভিন্ন নামেৰে পৰিগণিত হৈ সমাজত ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। জীৱন্ত প্ৰাণীৰ শৰীৰত প্ৰতিক্ৰিয়া কৰিব পৰা ৰাসায়নিক পদাৰ্থত নিচাযুক্ত ঔষধবোৰে চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ বাবে অতি প্ৰয়োজন। কিন্তু আন দিশৰ পৰা বৰ ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। এইবিলাক দ্ৰব্যক নিয়মিতৰূপে ব্যৱহাৰ কৰি বিভিন্ন ৰোগ নিৰাময় কৰিব পাৰি। অন্যহাতে এনে দ্ৰব্য ব্যৱহাৰে মানুহৰ স্মৃতি শক্তি, মেধা শক্তি, শৰীৰত পৰিভ্ৰমণ কৰিব পৰা ক্ষমতা সাময়িকভাৱে বঢ়াই তুলিব পাৰি এনে কিছুমান গুণ থকাৰ বাবে চিকিৎসা বিজ্ঞানে অতি সাৱধানে এনে বিলাক দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে।

২।

কিন্তু, ইয়াৰ মাজত থকা সামাজিক উত্তেজনা আৰু আনন্দ দিব পৰা গুণৰ বাবে বেছিভাগ লোকে নিৰবচ্ছিন্নভাৱে সেৱন কৰিবলৈ লৈছে। ফলস্বৰূপে শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাৱসাম্য হেৰুৱাই বিভিন্ন অসামাজিক কামত লিপ্ত হয় আৰু সমাজৰ এক বিস্তৰ ক্ষতি সাধন কৰে।

৩।

পৃথিৱীৰ আদিম যুগৰ পৰাই ব্যৱহাৰ হৈ অহা মাদক দ্ৰব্যবিধ বৰ্তমান যুগটো ইয়াকে কিছুমান সমাজে ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক নীতি কৰ্মত ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। আদিম যুগৰপৰা প্ৰচাৰিত হ'লেও সেই সময়ত সামাজিক আৰু ধৰ্মীয় নিয়ন্ত্ৰণত ভাৱসাম্যৰ ওপৰত যথেষ্ট গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। আমাৰ দেশত ব্যাপক হাৰত সুৰাৰ দোকান হোৱাত সামাজিক নিয়ন্ত্ৰণ একেবাৰে নোহোৱা হৈ পৰিছে। সেয়েহে সমাজক বাৰুকৈয়ে ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰি তুলিছে।

৪।

দ্বিতীয়তে প্ৰিয় নিচাবিধ হ'ল ভাং। ভাং বিভিন্ন সমাজত শিৱৰ প্ৰসাদ হিচাপে ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে। বিশেষ ধৰণে সমাজক ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰিব পৰা নাই যদিও বৰ্তমান ভাঙে শিৱৰ প্ৰসাদৰ ৰূপ এৰি মন ভোলোৱা দ্ৰব্যলৈ পৰিবৰ্তন হৈছে আৰু ড্ৰাগছৰূপ ধাৰণ কৰিছে। উঠি অহা যুৱক-যুৱতীক আকৰ্ষিত কৰিছে। লগতে নিত্য ব্যৱহাৰ্য দ্ৰব্য হিচাবে পৰিগণিত হৈছে। এই বিলাকে বিপথে পৰিচালিত কৰি সমাজক বিপদত পেলাইছে।

৫।

আজি মাদক দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ৰাষ্ট্ৰনেতা সকলে নিজৰ স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে উৎসাহ দি সমাজখনক অন্ধকাৰৰ মাজলৈ ঠেলি দিয়াত অৰিহনা যোগাইছে। আমি এনে এখন সমাজ গঢ়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি হ'ব লাগিব যাতে আজিৰ সমাজখন কোনো অপশক্তিয়ে বিপথে পৰিচালিত কৰিব নোৱাৰে। তেতিয়া হয়তো আমাৰ ভৱিষ্যত যুৱ প্ৰজন্মই এক সাৱলীল জীৱন ধাৰণ কৰি সুস্থ সৱল সমাজ গঢ়ি তুলিব পাৰিম।

দুৰ্গাপূজা

– ববিতা নাথ

স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

শিক্ষা বিভাগ

শ্ৰেয়ালীষ হিয ডেউ

পৰম আৰু

দুৰ্গাৰ গুণাৰি বোমা

নিয়মৰ বতাহত

আগন্তুৰ ঘটা এই

দুৰ্গা পুজাৰ ভাৱ

বৰ্তমান উৎসৱ

আয়োজনা

গোন্ধ

দুৰ্গাপূজা !!! হয় আশুয়া শক্তিৰ বিনাশৰ হেতু শৰতৰ সেমেকা সুবাস ফালি প্ৰতি বছৰে আমাৰ মাজলৈ নামি আহে দুৰ্গা। দানবীয় আৰু অশুভ শক্তিক পৰাভূত কৰিবলৈ শক্তিৰ আৰাধনা কৰা হয়। ধূপ, ধূনা, পূজা, দীপ, নৈবেদ্য, মন্ত্ৰপাঠ, হোম-যজ্ঞ, ফুল-তুলসী চন্দনেৰে মুখৰিত কৰি তোলা হয় দেৱী দুৰ্গাক। মুঠৰ ওপৰত এক সুন্দৰ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান। কিন্তু বৰ্তমান পৰিৱৰ্তিত সমাজত এই দুৰ্গা পূজাভাগ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানতে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। শেৱালীৰ হিম চেচাঁ পৰশ আৰু দুৰ্গাৰ ওলমি ৰোৱা নিয়মৰ বতাহত আগমন ঘটা এই দুৰ্গা পূজা ভাগত বৰ্তমান উৎসৱৰ আমোলমোল গোল। এৰা দুৰ্গা পূজা বৰ্তমান ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান নহৈ উৎসৱ হৈ পৰিছে। কৃত্ৰিমতাৰ জালেৰে আবৰি ধৰা পূজাত এতিয়া লাখ টকাৰ পেণ্ডল, ছাউণ্ড বক্সত হিন্দী গানৰ গুঞ্জন আৰু সন্মুখত বিশৃংখল ডেকা-গাভৰুৰ উদ্গাদনৃত্য আৰু আত্মফালন। প্ৰকৃততে এইয়া জানো শক্তিৰ দেৱী বন্দনাৰ স্বৰূপ ? পূজা যেন বৰ্তমানত নতুন চোলা, জোতা ৰেপ্টোৰেণ্টত ডেটিং, সুৰা আৰু গানৰ মেলাৰে এক ৰসাল উৎসৱ হৈ পৰিছে। ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে আমি সোমাই পৰিছো কৃত্ৰিমতাৰ গ্ৰাসত আৰু আপোন কৰি লৈছো কিছুমান নামাকৰণ কৰিব নোৱাৰা বিজতৰীয়া সংস্কৃতি। এনেদৰেই অশুয়া শক্তিক নাশ কৰিবলৈ প্ৰতিটো শৰততেই আহিছে দেৱী দুৰ্গাৰ পূজা আৰু প্ৰতিবাৰেই ক্ৰমাৎ আৰু অধিক বিয়পি পৰিছে কৃত্ৰিমতাৰ অশান্ত উৰ্মিমালা। শিশুৰপৰা যুৱক-যুৱতীলৈ আৰু প্ৰতিজন অভিভাৱক পিতৃ-মাতৃলৈ। অন্তৰে অন্তৰে তেজে তেজে কৃত্ৰিমতাৰ আৱৰণ। আচলতে ঈশ্বৰক পাবলৈ ইমান কৃত্ৰিমতা আৰু ৰাজকীয় জাক-জমকতাৰ প্ৰয়োজন নাই। আচলতে আমি প্ৰতিদিনেই বাঢ়ি অহা সাংসাৰিক আৰু সামাজিক জটিলতাৰপৰা সাময়িকভাৱে মুক্তি বিচাৰি নিজে সৃষ্টি কৰি লওঁ এই পৰিৱেশৰ। পূজাৰ এনে আয়োজনে আমাৰ আৰু ঈশ্বৰৰ মাজৰ দূৰত্ব দিনে দিনে কমাইহে আনিছে। বঢ়োৱা নাই। দূৰন্ত সময়ৰ দুৰ্বাৰ গতিত আমি উটি গৈছো দূৰ দিগন্তলৈ।

তথাপিও দুচকু মুদি মাত্ৰ মুহূৰ্তৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰো ঈশ্বৰ আমাৰ হৃদয়তেই আছে বুকুৰ গভীৰতাত। আত্মাৰ পৰা পৰমাত্মালৈ।।

□ □ □

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি (National Intregation)ঃ

– ইলাক্ষী বৰা

দেশৰ সমগ্ৰ নাগৰিকৰ মাজত সহায়-সহানুভূতি, বুজা-পৰা আৰু এৰাধৰাৰ মাধ্যমত আত্ম প্ৰত্যয় আৰু আত্ম বিশ্বাসৰ ভিত্তিত সম্প্ৰীতি গঢ়ি তুলিব পৰা মুঠ পৰিবেশকেই সংহতি বুলি ক’ব পাৰি। অৰ্থাৎ ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি হ’ল ৰাষ্ট্ৰৰ স্বাৰ্থৰ খাতিৰত দেশৰ সকলো নাগৰিকে একতাৰে সুখে-সন্তোষে জীৱন কটাব পৰা একোটা মানৱ সৃষ্ট পৰিৱেশ।

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতিয়ে ৰাষ্ট্ৰৰ সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু আদৰ্শগত একতাৰ কথা সূচায়। সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকে একে ধৰণৰ সা-সুবিধা ভোগ কৰিব পৰাকৈ ভাৰতীয় সংবিধানে কিছুমান ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছে যাৰ লক্ষ্য বা উদ্দেশ্য হ’ল ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি বজাই ৰখা।

ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতিত বিভিন্ন বিচিত্ৰতা দেখা পোৱা যায় যদিও ভাৰতীয় সমাজত একতা সংহতিৰ ভাৱে দেখা দিয়ে। ভাৰতীয় সমাজত সংহতি সৃষ্টি হয় মূলতঃ নাগৰিকত্ব, সংবিধান, চৰকাৰী ভাষা, জাতীয় পতাকা, ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতীক, ৰাষ্ট্ৰীয় সংগীত, ৰাষ্ট্ৰীয় উৎসৱ আদি বহুতো কাৰণত গতিকে, এই কাৰকসমূহে ভাৰতীয় ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি বজাই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। তথাপিও ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতিৰ ভাঙোনো দেখা পোৱা যায় কেতিয়াবা কিছুমান বিশেষ কাৰণৰ বাবে। ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতি বজাই ৰাখিবলৈ কিছুমান বিশেষ প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন। যাৰ বাবে জনসাধাৰণৰ মাজত একতাৰ মনোভাৱৰ প্ৰয়োজন।।

□ = □

চাওঁতাল সকলৰ 'বাহা' পৰৱ

—ৰশ্মিৰেখা হাচদা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

অসম এখন বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠী, ভিন্ন ভাষা-ভাষী লোকেৰে পৰিপূৰ্ণ প্ৰদেশ।

সকলো জাতি-জনগোষ্ঠীৰে নিজা নিজা ৰীতি-নীতি, কলা-সংস্কৃতি আছে।

সকলো জাতি জনগোষ্ঠীয়ে অতীজৰেপৰা নিজা নীতি নিয়ম ৰক্ষা কৰি

আহিছে। তেনে জাতি জনগোষ্ঠীসকলৰ ভিতৰত চাওঁতাল সকলো প্ৰধান।

চাওঁতালসকলক আদি মানৱ হিচাপে আখ্যা দিয়া হয়। পৌৰাণিক আখ্যান

মতে মানৱ সকল শিৱৰ দেহৰ মলিৰ পৰা সৃষ্টি হয়। চাওঁতালসকল আহিল

হাবিত বসবাস কৰা খাদ্য সংগ্ৰহকাৰী এটা চিকাৰী গোট। তেওঁলোকৰ মূল

উপাস্য দেৱতা 'মাৰাংবুৰু' বা 'শিৱ'।

অসমৰ চাওঁতাল সকলে পালন কৰা তেওঁলোকৰ অন্যতম প্ৰধান উৎসৱ

হ'ল 'বাহা' পৰৱ। প্ৰতি বছৰে ফাগুন মাহৰ শুক্লা পঞ্চমীৰ দিনা পুৱাৰ পৰা আৰম্ভ এই

উৎসৱ বা পৰৱ বহাগ বিহুৰ আগদিনালৈকে পালন কৰা হয়। এই 'বাহা' পৰৱ হ'ল

চাওঁতালসকলৰ বসন্ত উৎসৱ। এই উৎসৱত বসন্ত কালৰ প্ৰকৃতিৰ বৈভৱৰে অৰ্চনা কৰা

হয়। পৰম্পৰাগতভাৱে বাহা পৰৱত মাৰাংবুৰু (শিৱ) ৰ শ্ৰী চৰণত পূজা অৰ্চনা কৰা হয়।

অগ্নিপিতৃ ৰূপী মাৰাং বুৰুৱে অতীজৰে কোনোবা এদিন চিকাৰীজীৱি চাওঁতাল সকলৰ

আগৰ অগ্নিপিতৃ ৰূপে দেখা দিছিল আৰু অৰণ্যৰ মাজত এজোপা বৃহৎ জৰী গছত আশ্ৰয়

লৈছিল। গতিকে মাৰাং বুৰুৰ শ্ৰদ্ধা জনাই চিকাৰীজীৱি চাওঁতালসকলে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ সামৰি

থৈ যাতে চিকাৰত কোনো অপায় অমংগল নহয় তাৰ বাবে মাৰাং বুৰুৰ আৰাধনা জনাই

সন্তুষ্ট কৰিছিল। সেই মাৰাং বুৰুৰ আজিও প্ৰকৃতিৰ হাবিৰ জীৱন্ত গছৰ তলত বা নিজে

ৰূপণ কৰা গছৰ তলত 'বাহা' পৰৱ পালন কৰা হয়।

মাৰাং বুৰুৰ পূজা অৰ্চনাৰ বাবে আয়োজন কৰা 'বাহা' পৰৱৰ আগদিনাই নাইকে

বাবাই (পুৰোহিত) সহযোগী সকলক লৈ নৈৰ ঘাটলৈ বা জানলৈ চাকৰা (শিঙা), ফাৰ্চা

(কুঠাৰ) আদি সামগ্ৰীবোৰ নি নৈত ধুই পখালি আনে। নাইকে বাবাৰ সহযোগী সকলক চাঃ

'বাহা' পৰৱ হৈছে চাওঁতাল
সম্প্ৰদায়ৰ এক বসন্তকালীন
উৎসৱ। এই উৎসৱে
চাওঁতালসকলৰ বলিষ্ঠ ঐতিহ্যকে
কেৱল প্ৰতিনিধিত্ব কৰে এনে
নহয়। ই ভাৰতত সকলো
জনগোষ্ঠীৰে মাজত সৃষ্টি হোৱা
নৃত্য-গীত আৰু আনন্দ উল্লাহৰ
সাৰ্বজনীনতাকে প্ৰতীয়মান কৰে।

চোচৰিয়া বুলি কোৱা হয়। সেইদিনা গধূলি নাইকে ঘৰত সকলো চাওঁতাল সমবেত হৈ পিছদিনা 'বাহা' পূজাৰ সময় আৰু আগন্তুক বিপদ সম্পৰ্কে চাটীয়াৰপৰা জানি লয়। এই চাটীয়া হ'ল উপাসনাৰ কালত দৈৱশক্তি অৰ্পণ কৰা লোক। এই বিলাক হোৱাৰ পিছত গাঁৱৰ বুঢ়া-বুঢ়ী, ডেকা-গাভৰু, সৰুৱে-ডাঙৰে আৰু অতিথিসকলে নৃত্য-গীতেৰে 'বাহা' জাগৰণ কৰে। পিছদিনা পুৱাই গা-পা ধুই নাইকে বাবাই মাৰী বাবা বা মাৰী হাড়াম (গাঁৱৰ মুখীয়াল) ৰ ঘৰত উপস্থিত হয়। গাঁৱৰ সকলো চাওঁতালী সকলে নতুন বস্ত্ৰ পৰিধান কৰে আৰু কৃত্ৰিমভাৱে পাতি লোৱা অৰণ্যলৈ যায়। সেই অৰণ্যতেই কুকুৰা এটা উচৰ্গা কৰা হয়। আৰু কুকুৰা মঙহৰ আঞ্জাৰে ভাত খায়। সেই ভাত কলপাত বা অন্য কোনো অবিষাক্ত গছৰ পাতত খায়। খোৱা-বোৱাৰ পিছত পূজালৈ অনা ফুল (টিলাই বাহা) সকলোৰে মাজত নাইকে বাবাই বিতৰণ কৰে। এই ফুলক পৰিত্ৰ বুলি জ্ঞান কৰা হয়। যি সকলে পুৰোহিতৰ হাতৰপৰা এই ফুল নপাই তেওঁলোকক দুৰ্ভগীয়া বা তেওঁলোকৰ অমঙ্গল হ'ব পাৰে বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। নাইকে বাবাৰপৰা পোৱা ফুল নাৰীসকলে খোপাত আৰু পুৰুষ সকলে কাণত গুজি লয়।

চাওঁতালী সাজপাৰ পিন্ধা, খোপাত, কাণত ফুল গুজা এই পুৰুষ আৰু নাৰী সকলে তাৰ পিছত মাৰী হাড়ামৰ নেতৃত্বত মাৰী বাবাই জুৰোৱা গীত নাম আদিৰ মতে নৃত্য পৰিৱেশন কৰে। পিছলৈ মাৰী হাড়ামৰ বাহিৰেও অন্য কোনো লোকেও 'বাহা' পূজাৰ নাম-গীত গাব পাৰে।

'বাহা' পৰৰ হৈছে চাওঁতাল সম্প্ৰদায়ৰ এক বসন্তকালীন উৎসৱ। এই উৎসৱে চাওঁতালসকলৰ বলিষ্ঠ ঐতিহ্যকে কেৱল প্ৰতিনিধিত্ব কৰে এনে নহয়। ই ভাৰতত সকলো জনগোষ্ঠীৰে মাজত সৃষ্টি হোৱা নৃত্য-গীত আৰু আনন্দ উল্লাহৰ সাৰ্বজনীনতাকে প্ৰতীয়মান কৰে। চাওঁতাল সম্প্ৰদায়ৰ এই জনগোষ্ঠীয় উৎসৱটিয়ে প্ৰকৃততে মানুহৰ সৃষ্টিৰ আকাংক্ষা আৰু সৰ্বাগীণ বিকাশৰ আকাংক্ষাকেই প্ৰকাশ কৰে। বসন্তৰ আগমনৰ আৰম্ভণীতে ভগৱানক আৰাধনা কৰি জীৱনৰ আশা আকাংক্ষাক মুৰ্তিমান কৰি তুলিবলৈ আয়োজন কৰা নৃত্য-গীতৰ জৰিয়তে চাওঁতালসকলে বসন্তকালীন উৰ্বৰতা সৃষ্টি তথা কৃষি উৎসৱৰে বাস্তৱতা আৰু মহত্ব দাঙি ধৰে।

॥ জহাৰ মাৰাংবুৰা ॥

□ = □

একাগ্ৰতা

— কল্পনা শইকীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

“পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ
চিন্তাবিদ আৰু
কৰ্মনিপুণ
ব্যক্তিসকলেহে
জীৱনৰ
প্ৰসাদপূৰ্ণ,
উজ্জল আৰু
সূৰ্যালোকিত
ৰূপত লাভ
কৰে।”

চিন্তা আৰু কাম প্ৰধানতঃ এই দুয়োটা বিষয়ক লৈয়ে আমাৰ জীৱন। পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ চিন্তাবিদ আৰু কৰ্মনিপুণ ব্যক্তিসকলেহে জীৱনক প্ৰসাদপূৰ্ণ, উজ্জল আৰু সূৰ্যালোকিত ৰূপত লাভ কৰে। বাকীসকলৰ বাবে জীৱন কণ্টকাকীৰ্ণ, জটিল আৰু অন্ধকাৰময়।

ওপৰত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ মানুহে জীৱনৰ অধিকাংশ সময়তে লাভ কৰে আটাইতকৈ বেছি লাভৰ অংশ। এই শ্ৰেণীৰ মানুহে অনবৰতে তেওঁলোকৰ চিন্তাৰ ভাণ্ডাৰত কৰ্মক্ষেত্ৰত শক্তি সঞ্চয় কৰি যায়। তেনে পদক্ষেপে তেওঁলোকক অধিক দক্ষ কৰি তোলে।

ওপৰত উল্লেখ কৰা দুই শ্ৰেণীৰ ভিতৰত আপুনি বাৰু কি শ্ৰেণীত পৰে, প্ৰথম শ্ৰেণীত নে দ্বিতীয় শ্ৰেণীত? আপুনি বাৰু সঠিকভাৱে চিন্তা কৰিব পাৰেনে? আপোনাৰ স্মৃতি শক্তি কেনে? আপোনাৰ স্মৃতি শক্তিয়ে আপোনাক যথাযথভাৱে সহায় কৰেনে?

ওপৰৰ প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ যদি, আপোনাৰ মানসিক সুস্থতা তথা দৃঢ়তাৰ বিৰুদ্ধে যায়, তেনেহ’লে আপুনি স্বাভাৱিকভাৱে চিন্তিত হোৱাৰ কথা। পৰিস্থিতি অলপমান জটিল হ’লেই যদি আপুনি ভয়ত, দুঃ চিন্তা, আশংকাত পেঁপুৰা লাগে- জীৱনত সাফল্য অৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত এইটো এটা প্ৰধান অন্তৰায়।

কিন্তু এনেধৰণৰ সমস্যাৰপৰা উদ্ধাৰ পোৱাটো তেনেই সহজ কথা। পৃথিৱীত কোটি কোটি মানুহে তেনে সমস্যাৰপৰা নিজকে অলপমান চেষ্টা কৰিয়েই উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এতেকে আপুনি নোৱাৰাৰ কোনো যুক্তি নাই। আপুনিও পাৰিব, তাৰ বাবে প্ৰয়োজন অলপমান মানসিক প্ৰস্তুতিৰ।

প্ৰথমতে এজন ডাক্তৰৰ দৰে ৰোগৰ প্ৰধান কাৰণবোৰ আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰক। নিজকে সঠিকভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ শিকাওক। চিন্তাশীল ব্যক্তিসকলে সময়মতে নিজকে সঠিকভাৱে প্ৰশ্ন কৰি থাকে। তাৰ যথাযথ উত্তৰ নোপোৱালৈকে তেওঁলোক ক্ষান্ত নহয়। এনে কাম যিয়ে ভালদৰে কৰিব পাৰে, তেওঁক আমি ‘মাথা থকা মানুহ’ বুলি কওঁ।

এইটো এটা তাৎপৰ্যপূৰ্ণ কথা। এনেকুৱা ‘মাথা থকা মানুহ’ হোৱাৰ চেষ্টা আপুনি দিনে-ৰাতিয়ে কৰিব লাগিব। এই ‘মাথা থকা মানুহ’ হ’বলৈ প্ৰথমেই যিটো বস্তুৰ একান্ত প্ৰয়োজন, সি হ’ল একাগ্ৰতা। কাৰণ একাগ্ৰতাই আপোনাক উদ্ভাৱনী শক্তিক উদ্দীপিত কৰি তুলিব।

আমাৰ বহুতে ভাৱে যে, সঠিকভাৱে চিন্তা কৰিব নোৱাৰাটো মানসিক দুৰ্বলতাৰ চিন, তাৰ কোনো আৰোগ্য নাই। এইটো এটা অত্যন্ত ভুল ধাৰণা। আমাৰ বেছিভাগ মানুহেই তেনেদৰে ভাৱে। ভাৱি নিজৰ ভৰিত নিজেইকুঠাৰ মাৰে। লগতে আনৰো সৰ্বনাশ মাতি আনে।

নিজৰ সম্পৰ্কে এনে এটা ভুল ধাৰণা পোষণ কৰি তেওঁলোকে সকলো ধৰণৰ মানসিক উদ্যম হেৰুৱাই পেলায়। ফলত তেওঁলোক আৰু বেছিদূৰ আগুৱাব নোৱাৰে। নিজৰ মানসিক উদ্ভৱণৰ বাবে একাগ্ৰতাৰ প্ৰয়োজনবোধ নকৰে। এনে ধৰণৰ পৰিস্থিতিয়ে তেওঁলোকক মানসিকভাৱে পংগু কৰি পেলায়। তাৰ পৰিণতি হয় দুখ লগা।

এনে শ্ৰেণী মানুহৰ বাবে একাগ্ৰতা, মনোযোগ, উদ্যম আদি কথাবোৰ অৰ্থহীন হৈ পৰে। তেওঁলোকে পাহৰি যায় যে, এইবোৰ মানসিক গুণে মানুহৰ মনক অত্যন্ত শক্তিশালী যন্ত্ৰত পৰিণত কৰে। যথাযথ গুৰুত্ব পালে সেইবোৰে মানুহ এজনক আনকি হিমালয় শৃঙ্গ বগাবলৈকো প্ৰৰোচিত কৰিব পাৰে; তেন্তে স্থলত জীৱনৰ সৰু-সুৰা সমস্যাৰ পাহাৰে তেওঁলোকৰ ওচৰত কিনো বাধাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰিব? তেওঁলোকে তাক হেলাৰঙে অতিক্ৰম কৰি যাব পাৰে।

একাগ্ৰতাই আমাৰ মনক সকলো সময়তে সজাগ আৰু সজীৱ কৰি ৰাখে; তাক কৰ্ম তৎপৰ কৰি ৰাখে। কোনো সময়তে তাক মোজোৰা মাৰি পৰি থাকিব নিদিয়। তাক তজবজীয়া কৰি ৰাখে।

একাগ্ৰ মানে দ্ৰুত গতিত কাম কৰিব পাৰে। লগতে সি তাৰ যথাযোগ্য সুফলো লাভ কৰে।

এনে ধৰণৰ মনে সকলো কথা জলজল-পটপটকৈ বুজিব পাৰে। ফলত সঠিক সময়তে, সঠিক দিশৰপৰা তেওঁলোকে কাম আৰম্ভ কৰিব পাৰে।

এনে মনৰ অধিকাৰী মানুহে নিজৰ ক্ষমতা ভালদৰে উপলব্ধি কৰিব পাৰে। সেয়ে তেওঁলোকে গভীৰ আত্মবিশ্বাসেৰে নিজৰ কামত জপিয়াই পৰিব পাৰে।

আপুনি হয়তো একাগ্ৰতাৰ সাধনা কৰিবলৈ ভয় খাইছে। হয়তো ভাৱিছে, এইটো এটা টান কাম। এই কাম সকলোৰে দ্বাৰা সম্ভৱ নহয়। আপোনাৰ দ্বাৰাও সেই কাম কৰাটো সম্ভৱ নহয়।

এইটো আপোনাৰ এটা ডাঙৰ ভুল ধাৰণা। কথাটো আচলতে ঠিক তাৰ ওলোটাটোহে। একাগ্ৰতা লাভৰ এটা সহজ পন্থা হ’ল- আপুনি আপোনাৰ কৰিবলগীয়া কামৰ প্ৰতি আন্তৰিক আগ্ৰহ অনুভৱ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰক, লাগিলে সেই কাম যিমানেই বিৰক্তৰ আৰু কঠিন নহওঁক কিয়। এবাৰ কামটোৰ প্ৰতি আগ্ৰহ জন্মাব পাৰিলেই আপোনাৰ মনত একাগ্ৰতাৰ সৃষ্টি হ’ব। আৰু সেয়েই আপোনাক আগবঢ়াই লৈ যাব সাফল্যৰ গোল পট্টলৈ।

সেয়ে জীৱনত সাফল্য অৰ্জন কৰিব বিচাৰিলে নিজকে কামৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তোলাক। নিয়মিতভাৱে একাগ্ৰতাৰ অনুশীলন কৰক।

ইয়াৰ অবিহনে আপুনি জীৱনৰ বাটত বেছিদূৰ আগুৱাই যাব নোৱাৰে। আকৌ এবাৰ কৈছো, জীৱনে আপোনাক মাথোন সিমানখিনিহে দান কৰিব, আপুনি নিজেই যিমানখিনিৰ যোগ্য।

□ □ □

লোক সাহিত্য

– পূজা ঠেঙাল

লোক সাহিত্য লোক সমাজে ৰচনা কৰা সাহিত্য। লোক সাহিত্য সাধাৰণতে মুখে মুখে বাগৰি প্ৰবাহিত হৈ অহা মৌখিক সাহিত্য। অনাখৰি বা সামান্য আখৰ জ্ঞান নথকা কৃষক-শ্ৰমিক, গৰখীয়া, নাৱৰীয়া, শিল্পী, কাৰিকৰ, শিপিনী, ৰোৱনী প্ৰভৃতি ভিন ভিন শ্ৰমৰ লগত জড়িত মানুহৰ গীত-মাত, নাট সাধু, ফকৰা-যোজনা আদিকে বোলা হয় লোক-সাহিত্য।

বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱাৰ মতে “লোকসাহিত্য সমাজৰ উমৈহতীয়া সৃষ্টি। সমাজৰ সৰ্বজন ভাৱ, চিন্তা আৰু কল্পনাৰ মিলন তীৰ্থ, সমগ্ৰ সমাজৰ আনন্দ বিনোদনৰ কলাক্ষেত্ৰ। যুগ যুগ ধৰি জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে লোক সাহিত্য চিৰন্তন আৰু চিৰজীৱী হৈ আছে।

লোক সাহিত্য এটা জাতিৰ প্ৰাণস্পন্দন স্বৰূপ। এই লোক-সাহিত্যৰ যোগেদি এটা জাতিৰ প্ৰাণৰ পৰিচয় ফুটি ওলায়। এই সাহিত্যই মুখে মুখে চলি আহি যুগ যুগ বছৰ পাৰ কৰি বৰ্তমান যুগ পাইছে। লোক জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা এই শ্ৰেণীৰ সাহিত্যৰ মাজেদি সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ হয়। ইয়াৰ ৰচনা ৰীতিও সহজ-সৰল। অসমীয়া জনজীৱনৰ সৌন্দৰ্য-চেতনা, আশা-আকাংক্ষা আৰু প্ৰাণময়তা ইয়াৰ যোগেদি সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশি উঠিছে। লোক-সাহিত্য জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে চলি অহা বাবে জনসাহিত্য বা মৌখিক সাহিত্য বুলিও জনাজাত।

লোক সাহিত্যৰ বিশেষত্ব-

- ১) লোক সমাজৰ সৃষ্টি সদায় চিৰ নতুন আৰু চিৰ তৰুণ।
- ২) লোক সাহিত্য কালজয়ী।
- ৩) লোক সাহিত্য মৌখিক।
- ৪) লোক সাহিত্য পৰিবৰ্তনশীল।

বিষয়বস্তু আৰু ৰচনা নীতি ফালৰপৰা অসমীয়া লোক সাহিত্য প্ৰধানকৈ তিনিটা শ্ৰেণীত ভাগ কৰিব পাৰি-

ক) লোকগীত খ) ফকৰা যোজনা, সাঁথৰ-পটন্তৰ গ) সাধুকথা।

ক) লোকগীত :- লোক সাহিত্যৰ অন্যান্য বিভাগৰ দৰে লোকগীতো সমাজৰ সৃষ্টি। ইয়ো মুখে মুখে ৰচনা হৈ মুখে মুখে ভ্ৰমি ফুৰে। কাম আৰু মনৰ আনন্দ দান লোকগীতৰ মূল আকৰ্ষণ। ধ্ৰুপদী সংগীতৰ দৰে লোকগীতত কোনো ধৰণৰ গুৰু শিষ্যৰ স্থান নাই। লোকগীত বোৰ সাধাৰণতে অস্তৰৰ তলিৰপৰা ওলাই অহা তিনি বা চাৰি চৰণ সম্পন্ন একোটা অনুভূতিহে মাত্ৰ। বিভিন্ন ধৰ্ম-কাৰ্য, আচাৰ-অনুষ্ঠান আদিৰ নিবিড় সম্বন্ধ আছে। বৰ্ণনাৰ সৰলতা, ভাবৰ অকৃত্ৰিমতা, আবেগ-প্ৰৱণতা ৰচনাৰ গঢ়, উপমা আদিৰ ব্যৱহাৰে লোকগীতবোৰক সাহিত্যিক সৌন্দৰ্য প্ৰদান কৰিছে।

বিষয়বস্তু আৰু ৰচনা নীতিৰ ফালৰ পৰা অসমীয়া লোকগীত সমূহক প্ৰধানকৈ তিনিটা ভাগত ভগাব পাৰি। সেই কেইটা হ'ল-

- ১) অনুষ্ঠানমূলক
- ২) শ্ৰমবিষয়ক বা কৰ্মবিষয়ক

৩) আখ্যানমূলক

অনুষ্ঠানমূলক :- অনুষ্ঠানমূলক গীতৰ ভিতৰত বিহুগীত, বিয়ানাম, ভেকুলী-বিয়াৰ নাম, আইনাম আদি পৰে। এই শ্ৰেণীৰ গীত কোনো বিবাহ আদি কোনো অনুষ্ঠান বা উৎসৱতহে গোৱা হয় যদিও অইন সময়ত গোৱাতো একো বাধা নাই।

বিহুগীত :- ব'হাগৰ বিহুৰ সময়ত অসমৰ পথাৰ-সমাৰ, হাবি-বননি, ঢোল-পেপাঁৰ মাতৰ লগতে কিছুমান গীতেৰে মুখৰিত হৈ উঠে। এইবোৰক বিহুনাম বুলি কোৱা হয়।

কোনো ডেকাই গছৰ তলত পথাৰৰ মাজত, ম'হৰ পিছিত চিঞৰি মনৰ ভাৱ ব্যক্ত কৰিছিল। গীতবোৰৰ মাজত কেৱল এজনৰেই নহয়, সমস্ত ডেকাৰ অনুভৱ যেন বৰ্হিপ্রকাশ ঘটে। বহুৰ পহিলাতে দলবদ্ধভাৱে গৃহস্থৰ চোতালত ৰাইজে পদধূলি বিহু মৰাৰ নিয়ম হয়। অসমৰ নদ-নদীসূহক লৈ বহুতো বিহুগীত ৰচিত হোৱা দেখা যায়। নদ-নদী অপৰূপ সৌন্দৰ্যক তুলনা কৰি বহুতো বিহুগীত ৰচিত। এই গীতসমূহক দেৱতা বুলিও মানুহে জ্ঞান কৰে।

উদাহৰণ :- লুইতৰ পাৰে বগে ধকে ধকি

কাছই কণি পাৰে লেখি লেখি।

নৈৰ চাপৰিক লৈয়ো বিভিন্ন বিহুগীত ৰচিত হোৱা দেখা যায়। পৰ্বত-পাহাৰৰ প্ৰাকৃতিক শোভা মনোৰম সৌন্দৰ্য নিদৰ্শন কৰি বিভিন্ন বিহুগীত ৰচিত হৈছে। পৰ্বত-পাহাৰ, গছ-গছনি নামসমূহৰ দ্বাৰা বিভিন্ন বিহুগীত ৰচিত হয়।

উদাহৰণ :- ধন গৈ আছে গৈ মিচি পাহাৰত

আনিব কপাহৰ জোলা।

মই বৈ ল'ম বিহুকৈ মেখেলা

তোমাক বৈ দিম চোলা।।

পশু-পক্ষীক লৈয়ো বিভিন্ন বিহুগীত ৰচিত হয়। পশু-পক্ষীৰ গুৰুলা মাত আৰু ৰূপৰ তুলনা কৰিও বিহুগীত ৰচিত হোৱা দেখা যায়। পশু-পক্ষীৰ নামসমূহ তুলনা কৰিও বিভিন্ন বিহুগীত ৰচিত।

উদাহৰণ :- সজাত বন্দী হ'ল সজাৰে মইনা

শালত বন্দী হ'ল হাতী

মকৰা জালতে মোৰ ধন বন্দী হ'ল

টোপনী নাহে মোৰ ৰাতি।।

বিয়ানাম :- লোক সাহিত্যত বিয়ানামৰ বিশেষ স্থান আছে। বিবাহক উপলক্ষ্য কৰিয়ে আয়তীসকলে কিছুমান গীত পৰিবেশন কৰে। এইবোৰ গীতেই বিয়ানাম। আয়তী-বায়তীসকলৰ সৰল কল্পনা শক্তি, মধুৰ উপমা প্ৰয়োগ আৰু বেছিভাগ উৎকৃষ্ট গীতত সোমাই থকা কৰুণ ৰসেই এইবোৰৰ মূল্য নিৰ্দ্ধাৰণ কৰিছে।

বিয়ানামত সুৰ আৰু লয়ৰ গুৰুত্ব আছে; কিন্তু তাল মানৰ কথা নাই। ইয়াৰ লগত বাদ্য-যন্ত্ৰও সংগত কৰা নহয়। অসমৰ বিবাহ অনুষ্ঠানত অনেক অনাৰ্য উপাদানৰো সমাহাৰ ঘটিছে। জোৰা দিয়া, দৰা আগচা, আঁথে পোৰা আদি অনাৰ্য ৰীতি অসমীয়া বিবাহ পৰম্পৰাগত সোমাই পৰি অসমীয়া ৰূপ লাভ কৰিছে। আয়তীসকলে এই পৰ্যায়বোৰৰ প্ৰতিটোতে সুকীয়া সুকীয়া বিয়া নাম পৰিবেশন কৰে।

হাস্য ৰসাত্মক গীতবোৰত 'যোৰানাম' বোলা হয়। নামনি অসমত এই গীতক 'খিচা' গীত বোলে। কৃষ্ণ-ৰুক্মিণী মিলন কাহিনী এই গীতবোৰত ওত-প্ৰোতভাৱে জড়িত আছে।

উদাহৰণ :-

কৈকেৰী ওলোৱা

সুমিঞা ওলোৱা

ওলোৱো ৰামৰে মান

জনকৰ জীয়াৰী

জনকী সুন্দৰীক

জোৰোণ পিন্ধাবলৈ যাওঁ।

যোৰা নামবোৰ কৌতুকপূৰ্ণ দৰে হয়। দৰাক এৰি দৰাঘৰীয়া মানুহকো, বিশেষকৈ ডেকাবোৰক সুবিধা পালে বিয়ানামৰ যোগেদিয়েই জোকাবলৈ চেষ্টা কৰে। ৰভাৰ তলত বৰপক্ষই কন্যাপক্ষক আৰু কন্যাপক্ষই বৰৰ পক্ষক জোকাবলৈ বিয়ানাম গায়। উদাহৰণ :-

দৰা ঘৰীয়া - ৰভা খুটা সেলেকা

ৰভা খুটা সেলেকা

কন্যাৰ ভনীয়েকৰ চকু কেইটা টেলেকা।

কন্যা ঘৰীয়া - টেলেকা যদি টেলেকা

টেলেকা যদি টেলেকা

আমি খোৱা পাতবোৰ তোমালোকে চেলেকা।

গতিকেনামতীসকলৰ চকুৰ পানীত হাস্যৰসৰ জিলিকনি পৰি অনেকটি গীততে বামধেনুৰ সৃষ্টি নোহোৱাকৈ নাথাকে।

আইনাম :- এসময়ত গাঁৱত যেতিয়া বেমাৰ বসন্ত ৰোগে ভুমুকি মাৰেহি মানুহে সীমাবদ্ধ জ্ঞান, বুদ্ধি আৰু শক্তিকে ইয়াক প্ৰতিৰোধ কৰাত ব্যৰ্থ হৈছিল। সেয়ে তেওঁ লোকে সেই বেমাৰটোৰ গৰাকী হিচাপে এগৰাকী দেৱীক কল্পনা কৰিছিল। গীতবোৰত বিভিন্ন দেৱ-দেৱীৰ প্ৰতি থকা ভক্তি-ভাৱ আৰু লোক বিশ্বাস প্ৰকাশ পাইছে। আই বা বসন্ত ৰোগ হ'লে শীতলা আইক স্তুতি কৰি আইনাম গালে ৰোগ ভাল হয় বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। এই আটাইকেইগৰাকী দেৱীক মহামায়া বা পাৰ্বতীৰ অনুৰূপ বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। সেয়েহে গীতত তেওঁকেই 'ভাবানী দুৰ্গা' বোলা হৈছে। তিৰোতাসকলে ৰচনা কৰা বিভিন্ন ধৰণৰ আইনাম পোৱা যায়। যেনে-

কৈলাসৰপৰা আইনামি আহে

শৰে মন্দিৰ চাই

শুকুলা বস্ত্ৰে আসন পাৰিছে

আগবাঢ়ি আহা আই।

ঐহিক কামনাশক্তি হ'লেও কিছুমান গীতত নামতীসকলৰ সৰল বিশ্বাস আৰু অস্তৰ ঢলা ভক্তি প্ৰকাশ পাইছে। আইনামত কোৱা হৈছে যে আই ভগৱতী নৰ মনিচৰ পূজা খাবলৈ মৰতলৈ আহে, কিন্তু ভক্তিমতীসকলে পূজাৰ উপযুক্ত বস্তু বিচাৰি নাপায়। চাউল, দালি, লোণ, কল সকলো চুৱা বস্তু। যেনে-

মন দিয়া পুজিম আই মনৰ ঠিক নাই

দেহা দিয়া পুজিম আই পাপে জৰ্জৰিত।

গতিকে দেৱীক পুৱা-গধূলী "আপোনাৰ নামে আপোনাত পুজি", "অৰুণ চৰণ"ত ধৰি থাকিব বুলি সান্তনা লভিছে।

ভেকুলী বিয়া :- বিয়ানামৰ লগতে ভেকুলী বিয়াৰ গীতৰ কথাও উল্লেখ কৰিব পাৰি। ভেকুলীৰ বিয়া পাতিলে বৰষুণ হয়, এনে এটি লোক বিশ্বাসৰ ওপৰতেই এই বিয়া আৰু আনুষংগিক গীতৰ সৃষ্টি হৈছে। এনে গীতত অলৌকিক কল্পনাই প্ৰাধান্য লাভ কৰা দেখা যায়।

যেনে- বাম বাম, ভেকুলীৰ বিয়ালৈ

বাম বাম, আহে ইন্দ্ৰদেৱ

বাম বাম, বতাহ বৰষুণত তিতিহে।

বৰষুণ কামনা কৰি নামনি অসমত তিৰোতাসকলৰ মাজত প্ৰচলিত হুদুম পূজাৰ গীত নামৰ এটি গীতি নৃত্যধৰ্মী অনুষ্ঠানৰ কথা প্ৰসংগত উল্লেখযোগ্য।

কৰ্মবিষয়ক গীত :- কৰ্ম-বিষয়ক গীতৰ ভিতৰত আইনাম, নাওখেলৰ গীত, গৰখীয়া গীত আদিক ধৰিব পাৰি। শ্ৰম লাঘৱ আৰু কাম কৰোতে আনন্দ লাভ উদ্দেশ্যেই এই ধৰণৰ গীত গোৱা হয় বাবেই এইবোৰক চমুকৈ কৰ্ম সংগীতো বুলিব পাৰি।

ধাইনামক ধেমালি নাম নিচুকণি গীতো বোলে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ কান্দোন বন্ধ কৰি আনন্দ দিবৰ বাবে এনে গীতৰ যোগেদি নিচুকোৱা হয়। শিশুক বিমল আনন্দ দিয়াই গীতবোৰৰ প্ৰদান উদ্দেশ্য। যেনে :- "জোনবাই এ বেজী এটি দিয়া" নাইবা "জোনকাকা আহ আহ" এনে গীতত মধুৰ-সৰল কল্পনা আৰু অলৌকিকতা বিৰাজমান।

নিচুকণি গীতৰ প্ৰভাৱ বৈষ্ণৱ সাহিত্যতো পৰিছে। মাধৱদেৱৰ বহু বৰগীত আৰু শ্ৰীধৰ কন্দলীৰ 'কাণখোৱা'ত ইয়াৰ প্ৰভাৱ মন কৰিবলগীয়া। নাওখেলৰ গীত নাৱৰীয়া সকলে শ্ৰম লাঘৱ আৰু উৎসাহ বঢ়াবৰ কাৰণে বঠাৰ ছেৰে ছেৰে গায়। মলুৱাৰ গীতত অসমীয়া শিপিনীৰ প্ৰিয় বস্তু যাঁতৰ, তাতশাল, নেওঠনি আদিৰ উল্লেখ পোৱা যায়। গৰখীয়া সকলে গৰু ৰখোতে গোৱা গীতক গৰখীয়া গীত বুলি কোৱা হয়। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বৰশী বাওঁতে কিছুমান গীত গায় সেইবোৰক বৰশী বোৱা গীত বোলে। মোৱামৰীয়া সকলে যুঁজলৈ সাজু হওঁতে গোৱা 'এই ধেনু এই কাড়, ডেকাদেউ ধেনু ধৰ, মূলং মাৰিবলৈ যাওঁ' আদি মোৱামৰীয়াৰ ৰণুৱাৰ গীতো কৰ্মসংগীতৰ ভিতৰত পৰে।

ইয়াৰ উপৰি পচলাৰ জুনা, তাঁতীৰ জুনা, কপাহৰ জুনা, নাঙলৰ জুনা, পৰুৱা শিপিনীৰ জুনা বুলি বিশেষ বিশেষ কামৰ লগত জড়িত এক শ্ৰেণীৰ গীত আছে। এই গীতবোৰত ধেমেলীয়া কাহিনী একোটা সংযুক্ত থাকে।

আখ্যানমূলক গীত :- এই শ্ৰেণীৰ গীতৰ মাজেদি একোটি আখ্যান বৰ্ণনা কৰা হয়। ইয়াক কাহিনী বা মালিতাও বোলে। এনে গীতত বীৰত্বব্যঞ্জক বা আদি ৰসাত্মক কাহিনী, দুঃ সাহসিক বা অতিপ্ৰাকৃত

ঘটনা আদিও বৰ্ণিত হয়; কিন্তু কৰুণ বসেই এনে গীতৰ প্ৰধান সুৰ।

বিষয়বস্তুৰ ফালৰপৰা মালিতাক তিনি শ্ৰেণীত ভগাব পাৰি।

১) বুৰঞ্জীমূলক

২) কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক আৰু

৩) কাল্পনিক

বুৰঞ্জীমূলক মালিতাৰ ভিতৰত নাহৰৰ গীত, চিৰন সৰিয়হৰ গীত, জয়মতী কুঁৱৰীৰ গীত, গৌৰীনাথ সিংহৰ গীত, হৰদত্তৰ গীত, মণিৰাম দেৱানৰ গীত আদি পৰে।

কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিৰ ওপৰত ৰচিত গীতবোৰ হ'ল- মণিকোঁৱৰৰ গীত, ময়নামতীৰ গীত, ফুলকোঁৱৰৰ গীত, মূলা গাভৰুৰ গীত, কমলা কুঁৱৰীৰ গীত আদি। এই গীতবোৰৰ মাজেদি মনোৰঞ্জক কাহিনী একোটি বৰ্ণিত হৈছে। শংকৰদেউৰ ৰজাৰ পুতেক মণিকোঁৱৰৰে ঘোঁৰাৰে গৈ বৰুৱাৰ জীয়েক কাঁচনমতীক বিয়া কৰায়। যোদ্ধা বছৰ বয়সত জলকুঁৱৰীয়ে মণিকোঁৱৰক হৰণ কৰি পানী তললৈ নিয়ে। মণি কোঁৱৰৰ পুতেক ফুলকোঁৱৰৰে কাঁঠৰ ঘোঁৰাৰে মালিনীৰ ফুলনিলৈ যায় আৰু তাতে মালিনীৰ সহায়ত ৰজাৰ জীয়েক পচঁতুলীক বিয়া কৰায়। দুটি দুটি ল'ৰা উপজাৰ পিছত ফুলকোঁৱৰক বগা হাতীয়ে নি ৰজা পাতে। পচঁতুলীক সাউদে নিয়ে। অৱশ্যে অৱশেষত আটাইৰে মিলন হয়। জনা গাভৰুৰ গীতটো বীৰত্বব্যঞ্জক।

কন্যা বাৰমাহী, দুবলা শান্তিৰ গীত, মধুমতীৰ গীত, শান্ত

বাৰমাহী, জয়ধন বণিয়াৰ গীত আদি কাল্পনিক বা বাৰমাহী গীত। এনে গীত কৰুণ ৰস প্ৰধান আৰু তাত প্ৰাণিতভৰ্তৃকা নায়িকাৰ প্ৰিয় বিবহৰ বৰ্ণনা থাকে। ১৮ শ শতিকাত কবিৰাজ চক্ৰৱৰ্তী ৰচিত পুৰণি অসমীয়া কাব্য 'শকুন্তলা'ৰ অন্তৰ্গত 'কামকলা উপাখ্যান'ৰ নায়িকাৰ বিবহ-বৰ্ণনাতো বাৰমাহী গীতৰ প্ৰভাৱ বৰ্তমান। বিভিন্ন ঋতুৰ প্ৰাকৃতিক বিভিন্ন চিত্ৰাংকন আৰু বিবহিনী নাৰীৰ অন্তৰতম প্ৰদেশৰ পৰা ওলোৱা কৰুণ বিনিনিয়ে বাৰমাহী গীতৰ মূল কথা। যেনে-

বৈহাগৰ মাহতে দাউকী কান্দয়।

ডাউকীৰ কান্দন শুনি হৃদয় নসহয়।।

বৈহাগৰ মাহত কুলিয়ে কৰে ৰাৱ।

কুলি কান্দন শুনি নুজুৰায় গাৱ।।

কিছুমান বাৰমাহী গীতত বনিজকোঁৱৰৰ বা সাউদ-কোঁৱৰৰ উল্লেখ আছে। তদুপৰি পৌৰাণিক চৰিত্ৰৰ আলম লৈয়ো সীতা-বাৰমাহী আদিকৈ কেইবাটাও গীত আছে। আটাইবোৰ গীতেই কৰুণ আৰু প্ৰকৃতি-চিত্ৰধৰ্মী। ইয়াৰ উপৰি দ্ৰৌপদী, ৰাধিকা, যশোদা, সিন্ধু মুণি আদি পৌৰাণিক চৰিত্ৰৰ লগত জড়িত বহুতো বিলাপ-গীত পোৱা যায়। এই গীতবোৰৰ মাজেদি মদন-পীড়িত নাৰীৰ প্ৰতি ধন বা প্ৰেমিকৰ সংগ লাভ কৰাৰ তীব্ৰ বাসনা প্ৰধানকৈ প্ৰকাশ পাইছে। অসমীয়া সাহিত্যত এই আটাইবোৰ বাৰমাহী আৰু বিলাপ-গীতৰ এখনি নিজৰ আসন আছে।।+++

আন্তর্জাতিক নাৰী দিৱস

– ধৰিত্ৰী শইকীয়া
তৃতীয়. ষাণ্মাসিক

নাৰী জনিত অপৰাধ বন্ধ কৰিবলৈ হ'লে ঘৰৰ মাতৃগৰাকী আদৰ্শস্বৰূপ হ'ব লাগিব। প্ৰথমে নাৰী গৰাকী বা মাতৃগৰাকীয়ে নিজৰ ঘৰখনত নাৰী, কন্যা সন্তানে সন্মান আৰু মৰ্যদা পাব লাগিব। ল'ৰা-সন্তান, কন্যা সন্তান বুলি নাভাবি একে মানৱ সন্তান হিচাপে লোৱাৰ পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব লাগিব। কিন্তু বছৰত এদিন ৮ মাৰ্চ তাৰিখে আন্তর্জাতিক নাৰী দিৱস পাতিলেই সমস্যাৰ সমাধান নহয়।

৮ মাৰ্চ দিনটো নাৰী সমাজৰ কাৰণে এক বিশেষ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ দিন। এই দিনটো নাৰীৰ নিৰবিচ্ছিন্ন সংগ্ৰামৰ প্ৰতীক। যুগে যুগে নাৰীৰ ওপৰত পুৰুষ আধিপত্য চলি আহিছে। পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইতে কম-বেছি পৰিমাণে নাৰী সমাজ বঞ্চিত তথা অৰহেলিত। সেয়ে নাৰীয়ে নিজকে প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে বিভিন্ন সময়ত আন্দোলন কৰি আহিছে। এই আন্দোলন প্ৰায়ভাগেই ৮ মাৰ্চৰ দিনটোত সংঘটিত হৈছিল। সেয়ে নাৰী সংগ্ৰামৰ লগত ওতঃ প্ৰোতভাৱে জড়িত ৰুচ সমাজকৰ্মী নেত্ৰী ক্লাৰা জেট্কিনে ১৯১১ চনৰ ৮ মাৰ্চ দিনটো আন্তর্জাতিক নাৰী দিৱস হিচাপে ঘোষণা কৰে। এই দিৱসে ২০১০ চনত শতবৰ্ষ পাৰ কৰিলে। সাম্প্ৰতিক সময়ত তুলনামূলকভাৱে নাৰী সমাজ আগতকৈ বহুত উন্নত হৈছে যদিও সমাজত অহৰহ ঘটি থকা নাৰী নিৰ্যাতন, ধৰ্ষণ, হত্যা, বলাৎকাৰ আদি ঘটনাই উদঙাই দেখুৱাই যে নাৰী সমাজ এতিয়াওঁ সুৰক্ষিত নহয়। এই ক্ষেত্ৰত আন্তর্জাতিক, ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত, বিভিন্ন আইন-কানুন, আঁচনি পৰিকল্পনা হৈয়ে আছে যদিও বাস্তৱত বিশেষ ফলপ্ৰসূ হোৱা নাই।

পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজত নাৰীৰ স্থান সদায় দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ নাগৰিক। কেৱল দৰিদ্ৰ সমাজৰ মাজতে এই কথা সীমাবদ্ধ নহয়, আনকি সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ ক্ষেত্ৰত এই কথা কম-বেছি পৰিমাণে প্ৰযোজ্য। খ্ৰীষ্টজন্মৰ পূৰ্বতেই গ্ৰীক দাৰ্শনিক প্লেটোৱে নাৰী-পুৰুষৰ সম অধিকাৰত বিশ্বাস কৰিছিল। নাৰীৰ অধিকাৰক লৈ বহুতো সমালোচকে পৰম্পৰাগত সামাজিক ব্যৱস্থাক তীব্ৰ সমালোচনা কৰিছিল। আমাৰ ভাৰতবৰ্ষতো জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধী তথা দাৰ্শনিকে স্ত্ৰী-শিক্ষা, নাৰীৰ অৰ্থনৈতিক স্বাৱলম্বিতাৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল।

বিজ্ঞানৰ জয় যাত্ৰাই পৃথিৱীখনক এখন 'গ্ল'বেল ভিলেইজ'ত পৰিণত কৰিলেও নাৰী পুৰুষৰ সমতা স্থাপন হোৱা নাই। নাৰীৰ বিভিন্ন সমস্যা সমাধানৰ আঁচনিৰ বিষয়ে বহুনাৰীয়ে ভূকে নাপায়। ৰাষ্ট্ৰসংঘই ১৯৭৫ চনত এটা

“এই দিনটো
নাৰীৰ
নিৰবিচ্ছিন্ন
সংগ্ৰামৰ
প্ৰতীক।”

দশক মহিলা দশক হিচাপে ঘোষণা কৰি C. E DAW (Convention on Elimination of All Forms of Discrimination Against Women) চুক্তি সকলো সদস্য ৰাজ্যৰ ওপৰত প্ৰযোজ্য কৰিছে। আমাৰ ভাৰতীয় সংবিধানেও নাৰী পুৰুষক সকলো ক্ষেত্ৰতে সমানে মৰ্যদা প্ৰদান কৰিছে। ভাৰতীয় সংবিধানে ‘সৰ্বজনীন প্ৰাপ্তবয়স্কৰ ভোটাধিকাৰ’ দিছে।

কিন্তু স্বাধীনতাৰ ইমান বছৰৰ পিছতো আমাৰ দেশত নাৰীয়ে প্ৰাপ্য অধিকাৰ আৰু মৰ্যদা পোৱা নাই। ভাৰত চৰকাৰে ১৯৯৪ চনত এখন আইন তৈয়াৰ কৰি গৰ্ভস্থ সন্তানৰ লিংগ নিৰ্ণয় কৰা কঠোৰ ভাৱে আইন বিৰোধীতা কৰিছিল। প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোডীয়ে ২০১৫ চনৰ ২২ জানুৱাৰীত ‘বেটি বচাওঁ, বেটি পঢ়াওঁ’ আইন উদ্ধোধন কৰে। দেশৰ প্ৰতিখন ৰাজ্য আৰু কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চলত ৰূপায়িত হোৱা আঁচনিৰে আন্তৰিকতাৰে কাম কৰিলে নাৰী সৱলীকৰণত সহায় কৰিব।

নাৰী জনিত অপৰাধ বন্ধ কৰিবলৈ হ’লে ঘৰৰ মাতৃগৰাকী আদৰ্শস্বৰূপ হ’ব লাগিব। প্ৰথমে নাৰী গৰাকী বা মাতৃগৰাকীয়ে নিজৰ

ঘৰখনত নাৰী, কন্যা সন্তানে সন্মান আৰু মৰ্যদা পাব লাগিব। ল’ৰা-সন্তান, কন্যা সন্তান বুলি নাভাবি একে মানৱ সন্তান হিচাপে লোৱাৰ পৰিৱেশ গঢ়ি তুলিব লাগিব। কিন্তু বছৰত এদিন ৮ মাৰ্চ তাৰিখে আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস পাতিলেই সমস্যাৰ সমাধান নহয়। অৰ্থনৈতিক দিশত পিছপৰি থকা গ্ৰাম্যাঞ্চল, চৰ আৰু জনজাতীয় অঞ্চল আদিত নাৰীক শিক্ষিত কৰি নিজৰ অধিকাৰ কৰ্তব্যৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ কৰিব পাৰিলেহে নাৰী দিৱস পতাৰ সাৰ্থকতা হ’ব। কু-সংস্কাৰ, অন্ধ-বিশ্বাস আদি নাৰীৰ মাজৰপৰা আঁতৰাই বৈজ্ঞানিক মানসিকতা গঢ়ি তুলিব লাগিব। আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱসৰ উদ্দেশ্য সফল কৰিবলৈ হ’লে সকলো স্তৰৰ নাৰীকে আত্মবিশ্বাসী কৰি তুলিব পাৰিব লাগিব। সকলো ক্ষেত্ৰতে পুৰুষৰ সমানে আগবাঢ়ি আহিবলৈ সাহস কৰিব লাগিব। সেয়ে নাৰীৰ স্বাধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে বিভিন্ন ৰাজনৈতিক, অৰাজনৈতিক, সামাজিক সকলো নাৰী মঞ্চই আন্তৰিকতাৰে ঐক্যবদ্ধভাৱে কাম কৰিব লাগিব। তেহে নাৰী দিৱসৰ উদ্দেশ্য সফল হ’ব।

□ = □

বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাত : যুৱ উচ্ছৃংখলতা

— মমতা বৰা

সন্তানক বন্ধুসুলভ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে আৰু নিচাযুক্ত দ্ৰব্যই কিদৰে জীৱন নষ্ট কৰে তাৰ উচিত শিক্ষা দিব লাগে। এইদৰে যদি পৰিয়াল আৰু সমাজে যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ কাৰণসমূহ বিচাৰ কৰি চাই তেতিয়াই এখন সুস্থ সমাজ আশা কৰিব পৰা যাব।

যুৱ উচ্ছৃংখলতা বৰ্তমান সমাজৰ এক জটিল সমস্যা। যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ লগত সমাজ ব্যৱস্থাৰ এক এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক আছে। প্ৰথম কথা হৈছে আজিকালি যুৱ সমাজৰ মাজত ভয়, ডাঙৰক সন্মান কৰা আৰু গভীৰভাৱে কথাবোৰ চিন্তা কৰি কাম কৰাৰ মানসিকতা কমি গৈছে। দ্বিতীয়তে মাদক দ্ৰব্যৰ প্ৰতি থকা আসক্তি হৈছে অন্য এটা কাৰণ। অভিজাত পৰিয়ালৰ বহুতো সন্তানে নিজে বিচৰা প্ৰতিটো বস্তু পোৱাৰ বাবেও বহুতো যুৱক-যুৱতী উচ্ছৃংখল হ'ব ধৰিছে। কাৰণ তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো অভাৱ পৰিয়ালৰ লোকে পূৰণ কৰিব পাৰে। ঠিক তেনেদৰে অভাৱত পৰা ল'ৰা-ছোৱালী কিছুমানেও নিজৰ প্ৰয়োজনসমূহ নোপোৱাৰ ফলতো কেতিয়াবা বিপথে পৰিচালিত হোৱা দেখা যায়। বৰ্তমান ইণ্টাৰনেটৰ যুগত সকলো বস্তু চাবলৈ বা বিছৰিবলৈ সহজ। এইবোৰৰ ভাল দিশতো নলৈ যদি কোনোবাই বেয়া দিশটোৰ ওপৰত বেছি গুৰুত্ব দিয়ে তেতিয়াও যুৱ সমাজৰ মানসিকতা নষ্ট হ'ব। নিৰনুৱা সমস্যাৰ বাবে যুৱ সমাজ বিপথে যাব পাৰে। নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰাৰ বাবে বহুতে হতাশ হৈ যায় আৰু কিছুসংখ্যকে মদ, ভাং, ড্ৰাগছ আদিৰ প্ৰতি আসক্তি হৈ সমাজত এক বিশৃংখল পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে। এই সকলোবোৰৰ লগত কিন্তু বৰ্তমানৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। কাৰণ সন্তান এটাই প্ৰথম শিক্ষা ঘৰখনৰপৰাই পায়। তাৰ পিছত সমাজ খনৰ পৰা। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত সমাজৰো বহুত কৰণীয় কাম আছে। যুৱ সমাজ শৃংখলাবদ্ধ হ'লেহে আমি এখন সুস্থ সমাজ গঠন কৰিব পাৰিম। আজিৰ শিশু কাইলৈ ভৱিষ্যতৰ নাগৰিক। সেইকাৰণে শিশু অৱস্থাতে সন্তানক স্কুলীয়া শিক্ষা দিয়াৰ লগতে মানুহ হ'ব পৰা, মানুহক ভাল পাব পৰা আৰু ভদ্ৰ বা নম্ৰভাৱে কথা বতৰা পতা আদি শিকাব লাগে। সন্তানক বন্ধুসুলভ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে আৰু নিচাযুক্ত দ্ৰব্যই কিদৰে জীৱন নষ্ট কৰে তাৰ উচিত শিক্ষা দিব লাগে। এইদৰে যদি পৰিয়াল আৰু সমাজে যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ কাৰণসমূহ বিচাৰ কৰি চাই তেতিয়াই এখন সুস্থ সমাজ আশা কৰিব পৰা যাব।

বৰ্তমান সময়ত যুৱ উচ্ছৃংখলতা বিষয়টো অতি স্পৰ্শকাতৰ বিষয় হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। এই সময় হৈছে আধুনিকতাৰ সময় তথা প্ৰযুক্তিৰ সময়। এনে আধুনিকতাৰ সময়তো আমাৰ নৱপ্ৰজন্মই যুৱ উচ্ছৃংখলতা ক্ৰমাৎ বৃদ্ধি কৰি আহিছে। উচ্চ শিক্ষিত হৈও চাকৰি সন্ধানত চৰকাৰী-বেচৰকাৰী কাৰ্যালয়ৰ দুৱাৰে দুৱাৰে ঘূৰি ফুৰিব লগা হৈছে আৰু চাকৰি নাপাই এচামে মানসিকভাৱে ভাঙি পৰি মাদকদ্ৰব্য সেৱন কৰি দিন অতিবাহিত কৰিছে।

যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ আন এক কাৰক হৈছে এচাম নিৰনুৱাই ইজিমনী কালেকচনৰ দৰে উপায় অৱলম্বন কৰি নিজৰ প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিছে। এনেদৰে এচামে কালেকচনৰ দৰে উপায় অৱলম্বন কৰাটো দেশ আৰু দহৰ বাবে দুভাগ্যৰ কথা। এনেকৈয়ে আজিৰ শিক্ষিত যুৱ প্ৰজন্মই অনিশ্চয়তাৰে অন্ধকাৰৰ দিশলৈ ধাৱমান হৈছে আৰু ইয়াৰ লগে লগেই যুৱ উচ্ছৃংখলতা বৃদ্ধি পাইছে।

অসমত সেউজীয়া শাক-পাচলিৰ উৎপাদন যথেষ্ট আৰু সেইবাবে অসমীয়া খাদ্যভ্যাসত শাক-পাচলিৰ প্ৰাচুৰ্য দেখা যায়। খাদ্য হিচাপে সোৱাদযুক্ত হোৱাৰ উপৰি শাক-পাচলিসমূহত ঔষধি গুণেৰে ভৰপূৰ। সেই বাবে অসমীয়া খাদ্যক স্বাস্থ্যসন্মত খাদ্য বুলি গণ্য কৰা হয়।

অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত খাদ্য সন্ম্বন্ধীয় লোকবিশ্বাস : এটি অধ্যয়ন

—বৰ্ণালী শইকীয়া

লোকবিশ্বাস হৈছে অতীতৰপৰা জনসাধাৰণৰ মাজত পৰম্পৰাগতভাৱে মুখে মুখে চলি অহা কিছুমান আচাৰ-আচৰণ আৰু ধ্যান-ধাৰণা। লোকবিশ্বাসসমূহ কেতিয়া, ক'ত, কেনেকৈ, কিয় সৃষ্টি হ'ল তাক সঠিককৈ কোৱা টান। পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকটো জাতি-জনজাতিৰ মাজতে লোকবিশ্বাস সমূহ যুগ যুগ ধৰি চলি আহিছে। বৰ্তমান সময়ৰ সমাজতো এই লোকবিশ্বাস সমূহ প্ৰচলিত হৈ আছে। এই লোকবিশ্বাস সমূহ জীৱ-জন্তু, উৎসৱ-পাৰ্বন, জন্ম-মৃত্যু, গছ-গছনি আদিৰ দৰে খাদ্যৰ লগতো বিভিন্ন ধৰণৰ লোক বিশ্বাস অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত। জা-জলপান, মাছ-মাংস, শাক-পাচলি, ফল-মূল আদি সকলোতে বিভিন্ন ধৰণৰ লোকবিশ্বাস জড়িত হৈ আছে।

খাদ্য মানুহৰ মৌলিক প্ৰয়োজন। খাদ্যই মানুহৰ শৰীৰত পুষ্টিৰ যোগান ধৰে। মানুহে ভাত, ৰুটি লগতে জা-জলপান, শাক-পাচলি, ফল-মূল, মাছ-মাংস আদি বিভিন্ন ধৰণৰ খাদ্য খায়। অসমীয়া সমাজত এই খাদ্য তালিকাৰ খাদ্যসমূহৰ মাজত জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে কিছুমান লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

ভাৰতৰ অংগ ৰাজ্য অসম এখন কৃষি প্ৰধান ৰাজ্য। কৃষি প্ৰধান ৰাজ্য হিচাপে অসমত বিভিন্ন ঋতুত বিভিন্ন খেতি কৰা হয়। অসমৰ মানুহৰ প্ৰধান আহাৰ ভাত। সেয়েহে গ্ৰাম্য সমাজৰ মানুহৰ প্ৰধান বৃত্তি কৃষি। ধানৰপৰা চাউল হয় আৰু চাউলৰ পৰা ভাত, বিভিন্ন জা-জলপান তৈয়াৰ কৰা হয়। অসমীয়া খাদ্যভ্যাসত বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ ভাত আছে। পইতা ভাত, কৰ্কৰা ভাত, তপত ভাত আদি। এই সম্পৰ্কে ডাকৰ বচনো প্ৰচলিত আছে—“পইতা পালমৰা, কৰ্কৰা লৰমৰা, তপত দিনটোলৈ শকত”। অসমীয়া সমাজত ভাতক লৈও বিভিন্ন লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে। ৰান্ধনীয়ে ৰান্ধি প্ৰথমে পুত্ৰক খাবলৈ দিলে পুত্ৰৰ অকাল মৃত্যু হয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক বিশ্বাস প্ৰচলিত আছে। টকালি পাৰি বা মুখেৰে সাৰোঁপ সাৰোঁপকৈ শব্দ কৰি ভাত খোৱা কুলক্ষণীয়া চিন। কাঁহীৰ দাঁতিত কেঁচা নিমখ লৈ খোৱা দাৰিদ্ৰ লক্ষণ।

অসমীয়া মানুহে ভাতৰ উপৰিও বিভিন্ন জা-জলপান খায়। এই জা-জলপানৰ অসমীয়া জন-জীৱনত বিশেষ গুৰুত্ব আছে। অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত কেইবিধমান জা-জলপান হৈছে— চিৰা, সান্দহ, আঁঠে, মুৰি, কোমল চাউল, পিঠাগুৰি ইত্যাদি। অসমীয়া সমাজত জলপান সন্ম্বন্ধীয় লোক বিশ্বাসও প্ৰচলিত আছে। কন্যা পুষ্পিতা হ'লে চাৰিদিনৰ দিনা তিনিজনী সমনীয়াৰ সৈতে কেঁচা পিঠাগুৰি, গুৰ, গাখীৰ আদি খাবলৈ দিয়া হয়। তেনে কৰিলে অপেশ্বৰী কন্যাকাল হোৱাত সন্তুষ্ট হয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক বিশ্বাস আছে। আকৌ বৰ ধানৰ আঁঠে ভাজি থাকোতে ঘিৰোৰ আঁঠে উফৰি মাটিত পৰে সেই আঁঠে কেচুৱাক খোৱালে আঁঠে ফুটাৰ দৰে মাত ফুটিব বুলি অসমীয়া সমাজত লোক

বিশ্বাস প্রচলন আছে।

অসমীয়া সমাজৰ খাদ্য তালিকাৰ ভিতৰত মাছ-মাংস অন্যতম পুষ্টিকৰ খাদ্য। অসমীয়া সমাজত মাছ-মাংসক লৈ অনেক লোকবিশ্বাস জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে চলি আহিছে। মাছ প্ৰজননৰ প্ৰতীক। বিয়াত জোৰোণৰ দিনা দৰা ঘৰৰপৰা কন্যা ঘৰলৈ মাছ দিয়া হয়। সেইমাছৰ আঞ্জাৰে খাওঁতে যদি সোৱাদ লাগে, তেতিয়া মিতিবৰ সম্বন্ধ সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ হয় বুলি বিশ্বাস কৰে। পূৰ্ণিমা, অমাৱস্যা আদিত মাছ-মাংস খালে মহাপাপ হয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক বিশ্বাস আছে। পুৰুষে মাগুৰ মাছৰ মূৰ খালে, তিবোতাৰ ৰোগ হেৰাৰ আশংকা থাকে। অসমীয়া সমাজত মাছক লৈ প্ৰচলিত হোৱা বিয়া নামতো উল্লেখ পোৱা যায়-

“চৰিয়াত জিয়াবা   মাগুৰ মাছ এহালি
কইনাৰ আগতে থ’বা
সেই মাছ হালিকে   নৈত মেলি দিবা
দীৰ্ঘজীৱী পুত্ৰ পাবা।”

পুষ্টিকৰ খাদ্যৰ ভিতৰত ফল-মূল অন্যতম। অসমীয়া সমাজত এইফল-মূল সমূহক লৈও নানাধৰণৰ লোক বিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে। ৰঙালী বিহুৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা অৰ্থাৎ গৰু বিহুৰ দিনা সন্ধিয়া নেওৰা তলত চামৰ পীড়াত বহি মচুৰ মাহ, আমৰ মল, কঁঠালৰ মুচি, নিমপাত, লোণ একেলগে পিহি কৰি বড়ি খালে বছৰটোলৈ বেমাৰ নহয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে। কোনো ব্যক্তিয়ে সপোনত যদি কেঁচা কল খোৱা দেখে, তেতিয়া কোনো কৰ্মত ক্ষতি হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে।

অসমত সেউজীয়া শাক-পাচলিৰ উৎপাদন যথেষ্ট আৰু সেইবাবে অসমীয়া খাদ্যভাসত শাক-পাচলিৰ প্ৰাচুৰ্য দেখা যায়। খাদ্য হিচাপে সোৱাদযুক্ত হোৱাৰ উপৰি শাক-পাচলিসমূহত ঔষধি গুণেৰে ভৰপূৰ। সেইবাবে অসমীয়া খাদ্যক স্বাস্থ্যসন্মত খাদ্য বুলি গণ্য কৰা হয়। এইশাক-পাচলি সমূহক লৈও নানা ধৰণৰ লোকবিশ্বাস অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত হৈ আহিছে। ব’হাগ বিহুত গৰু বিহুৰ দিনা এশ

এবিধ শাকৰে ৰান্ধি খালে বছৰটোলৈ ৰোগমুক্ত হয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক বিশ্বাস আছে। চ’ত মাহত উৰহী খালে মূৰ ঘূৰণি ৰোগ হয় বুলি লোক বিশ্বাস প্ৰচলন আছে। ন ভুইৰ দিনা কচুশাক মাছৰ সৈতে ৰান্ধি খালে গৃহস্থৰ ঘৰত লক্ষ্মী আইয়ে বাঁহ লয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক-বিশ্বাস আছে। ছজিনা ফুল, ছজিনা পাত আদি খালে বসন্ত ৰোগৰপৰা মুক্তি পাব পাৰি বুলি লোকবিশ্বাস প্ৰচলন আছে। লোকবিশ্বাস অনুসৰি যিকোনো শাকৰ শেষ পাত খিলা খালে, শাকৰ বংশ ধ্বংস হয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক বিশ্বাস প্ৰচলন আছে।

অসমীয়া সমাজত সংস্কৃতি, ৰীতি-নীতি, উৎসৱ-পাৰ্বনত তামোল-পাণৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। অসমীয়া সমাজত খাদ্যভাসত তামোল-পাণৰ এক বিশেষ মৰ্যদা আছে। অসমীয়া মানুহৰ ঘৰলৈ আলহী-অতিথি আহিলে সৰ্বপ্ৰথমে তামোল-পাণ দি অভ্যৰ্থনা কৰা হয়। ৰাজহুৱা দায়-জগৰ লগালেও তামোল-পাণৰ দণ্ড এভাগ দি দোষ খণ্ডন কৰিব পাৰি। অসমীয়া সমাজত তামোল-পাণক লৈও অনেক লোক বিশ্বাস প্ৰচলিত হৈ আহিছে। কেঁচুৱাক ভাত খোৱাওঁতে মাকে মুখত তামোল এখন খাই হে খোৱাৰ লাগে ন’হলে মাকৰ মুখ লাগে বুলি অসমীয়া সমাজত লোক বিশ্বাস আছে। হাতেৰে পাণ ফালি খালে বিচ্ছেদ হয়। শুকাই যোৱা পাণ খাব নাপায়, যদি খোৱা হয় ব্যক্তিজনৰ আয়ুস কমে বুলি লোক বিশ্বাস আছে।

আদিম সমাজৰ পৰা মানুহৰ মুখে মুখে কিছুমান ধ্যান-ধাৰণা আৰু বিশ্বাসৰ উদ্ভৱ হ’ল আৰু লাহে লাহে লোক বিশ্বাসলৈ পৰিবৰ্তন ঘটিল। এই লোক বিশ্বাস সমূহে অসমীয়া সমাজখনত এনে ভাৱে প্ৰচলিত হৈ আছে যে অসমীয়া মানুহে বাধ্যবাধকতা বুলি মানি ইয়াক ৰীতিত পৰিণত কৰিছে। এই লোক বিশ্বাসসমূহ কেতিয়া, কিয় কৰা হয় তাৰ কোনো সঠিক তথ্য পোৱা নাযায়। কিছুমান লোকবিশ্বাসৰ বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগী আছে আৰু কিছুমান লোকবিশ্বাসত বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগী নাই। তথাপিও মানুহে পূৰ্বৰ প্ৰচলিত ৰীতি বুলি ভাৱি মানি চলা নিয়ম আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাত দেখা যায়।।

ਮਾਫ਼ਿ ਸਿੰਘ

অভিবাদন

– কবিতা গগৈ
স্নাতক প্ৰথম শাণ্মাসিক

মিনতী এখন ইংৰাজী মাধ্যমৰ ছাত্ৰী আছিল। মাক-দেউতাকে খুউব আনন্দ অনুভৱ কৰে। তাই ইংৰাজীত বৰ শুৱলাকৈ কথা ক’ব পাৰে। কিন্তু মিনতীয়ে ঘৰলৈ অহা অতিথিকে অভিবাদন নজনাই। নিজতকৈ ডাঙৰ আৰু জ্যেষ্ঠজনক নমস্কাৰ কৰিবলৈ লাজ পায়।

মাক-দেউতাকে তাইক এই বিষয়ে বহুত বুজাইছে যে, নিজতকৈ ডাঙৰ লোকক চৰণ চুই আৰ্শীবাদ ল’ব লাগে। এনে কাৰ্য কৰিলে ল’ৰা-ছোৱালীয়ে আৰ্শীবাদ লাভ কৰে আৰু দীৰ্ঘায়ু হয়। মিনতীয়ে দেউতাকক ক’লে, “মই আপোনাৰ এই অন্ধবিশ্বাস কথা কেতিয়াও নামানো।

কাৰোবাক চৰণ চুই সেৱা কৰিলে বা অভিবাদন জনালে আয়ুস কেনেকৈ বাঢ়িব পাৰে? ই কেতিয়াও সম্ভৱ নহয়।” মিনতীৰ কথাত দেউতাক আচৰিত হৈ ব’ল। তেওঁ কোনো উত্তৰ বিচাৰি নাপালে আৰু মৌন হৈ ব’ল। মিনতীৰ এনেধৰণৰ আচৰণে মাক-দেউতাকৰ অন্তৰত বৰকৈ আঘাত দিছিল। তাই নিজৰ সমনীয়াৰ লগত ‘হাই, হেল্ল’ এইধৰণে অভিবাদন জনায়। সেয়ে তাই জ্যেষ্ঠজনৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰি আৰ্শীবাদ গ্ৰহণ কৰিবলৈ মান্তি নহয়।

পিছদিনা দুপৰীয়া সময়ত সিহঁতৰ ঘৰলৈ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক বৰুৱা চাৰ আহিল। তাই দৰ্জা খুলিয়ে হঠাৎ সন্মুখত দেখি আচৰিত হ’ল। তাই অলপ হালি মূৰটো তললৈ নিক’লে – “গুড ইভিনিং চাৰ”। চাৰে হাঁহি এটা মাৰি ক’লে – নহয় মিনতী! ঘৰত এনেধৰণে নচলিব দেই। তাই একো বুজি পোৱা নাছিল। তাই ভাৱিলে – আমাক বিদ্যালয়ত গুড ইভিনিং, গুড মৰনিং বা গুড নাইট এনেধৰণে

কথাবোৰেই শিকায়।

তাই তেতিয়াই কথা এটা মনত পৰি গ’ল। তাই নমস্কাৰৰ স্থিতিত মূৰ দোঁৱালে আৰু নমস্কাৰ চাৰ বুলি অভিবাদন জনালে। নহয় মিনতী এনেকৈও নহয়। মই তোমাতকৈ ডাঙৰ হওঁ। ঠিক আছে চাৰ বুলি কৈ মিনতীয়ে একেবাৰে হালি মূৰ দোঁৱাই চৰণ চুই চাৰক অভিবাদন জনালে।

মিনতীয়ে চাৰৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰাৰ লগে লগে অন্তৰত এক বুজাব নোৱাৰা মানসিক সুখ অনুভৱ কৰিলে। চাৰে হাঁহি হাঁহি মিনতীৰ মূৰ চুই আৰ্শীবাদ দিলে দীৰ্ঘজীৱি হোৱা মিনতী! কিন্তু তাই ভাৱি আচৰিত হ’ল যে – এইটো কেনেদৰে সম্ভৱ হ’ল। চাৰ আহি ড্ৰইং ৰুমত বহিল।

নান্দনিক

দেউতাক আৰু চাৰে কথা পাতিবলৈ ধৰিল। মিনতীয়ে পানী এগিলাচ লৈ ড্ৰইং কৰিলে আহিল। তেতিয়া চাৰে ক'লে - “মিনতী! তোমাক বিদ্যালয়ত শিকোৱা অভিবাদনৰ ঠাইত চৰণ স্পৰ্শ কৰিবলৈ কিয় বাধ্য কৰা হ'ল? তোমাৰ মনলৈ নিশ্চয় প্ৰশ্ন আহিছে?”

‘হয় চাৰ।’

মিনতী, আমি ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয়ত পঢ়ে যদিও প্ৰথমে আমি কিন্তু ভাৰতীয়। বিদ্যালয়ৰ কথা বেলেগ, তাত আমি তেনেধৰণে আচৰণ কৰো, কিন্তু ঘৰত ডাঙৰক হাতযোৰ কৰি নমস্কাৰ আৰু মূৰ দোঁৱাই চৰণ স্পৰ্শ কৰাটো কৰ্তব্য আৰু এটা সু-সংস্কাৰ। আমি এইবোৰ সংস্কাৰ পাহৰি যাব নালাগে। “নমস্কাৰ আৰু চৰণ স্পৰ্শই আমাক পৰিস্থিতিৰ অনুৰূপ পৰিৱৰ্তন শিকায়। ডাঙৰ বা জ্যেষ্ঠজনক মূৰদোঁৱাই তেওঁক আদৰ সন্মান কৰাটো প্ৰধান কৰ্তব্য। যিজনৰ এইবোৰ গুণ আছে তেওঁহে জীৱনত সুখ্যাতিৰে জীয়াই থাকিবলৈ দীৰ্ঘায়ু লাভ কৰে।

মিনতীৰ চাৰৰ কথাবোৰ কিবা এটা ভাল লাগিল। “হয় চাৰ।

” যেতিয়া চাৰ যাবলৈ ওলাল এইবাৰ মিনতীয়ে আগতেই গৈ চৰণ চুই মূৰ দোঁৱালে। এইবাৰ তাইক একো কোৱাৰ প্ৰয়োজন নহ'ল। মাক-দেউতাকে তাইৰ পৰিৱৰ্তনৰ বাবে আনন্দ অনুভৱ কৰিলে। চাৰ গুছি যোৱাৰ পিছত মিনতীয়ে দেউতাকক সুধিলে - “দেউতা! চাৰ অহাৰ পিছত প্ৰথমবাৰ তেওঁৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰিবলৈ মই অস্বস্তি অনুভৱ কৰিছিলো। কিন্তু দ্বিতীয়বাৰ তেওঁ যোৱাৰ সময়ত মোৰ কিয় এনেকুৱা অনুভৱ নহ'ল?”

“মিনতী! যেতিয়া তুমি তেওঁৰ কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব পাৰিলা তোমাৰ অন্তৰত তেওঁৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মান জাগ্ৰত হ'ল। তুমি কথাটো গুৰুত্ব সহকাৰে লৈ বুজি উঠিলা তেতিয়া তুমি কোনো সংকোচ নকৰাকৈ চাৰৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰি অভিবাদ জনালা।”

অ'হয় নেকি? মিনতীয়ে হাঁহি ক'লে। সেইদিনাৰ পৰা তাই সম্পূৰ্ণ সলনি হ'ল। তাইৰ ঘৰলৈ আলহী আৰু আত্মীয়সকল আহিলে আগৰদৰে আচৰণ নকৰে। এতিয়া তাই সকলোকে অভিবাদ জনাই আৰু জ্যেষ্ঠজনৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰি আশীৰ্বাদ লয়। আৰু মিনতীৰ মাক-দেউতাকে তাই সলনি হোৱাত পৰম সন্তোষ লাভ কৰে। +++

সাঁথৰ

১। গৰু নহয় ঘাঁহ খায়,
পক্ষী নহয় উৰি যায়।
২। ওচৰা ওচৰিকৈ থাকে
দুজন যঁজা ভাই
সংসাৰখন চাই ফুৰে
ক'ত বস্তু পায়।

৩। লতা লতা বৰ লতা।
কুৰিখন কুঠাৰেৰে নাযায় কটা।
৪। গছ কাটিবলৈ গলো, কান্ধত কুঠাৰ লৈ
গছো আছে মৰি, ফলো আছে ধৰি।
উত্তৰঃ ১। ফৰিং ২। চকুহাল
৩। ছাঁ ৪। কোমোৰা

মোবাইল ফোন

—ছায়ামণি তুৰী
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

নীলিমাৰ আজি স্মৃতি। আজি তাই মোমায়েকৰ ঘৰলৈ যাব। স্কুল বন্ধৰ দিন তাই আৰু মাক-দেউতাক সকলোৰে যাব। তাই নৱম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। মাক দেউতাকে খুউব মৰম কৰে তাইক। তাই মোবাইল ফোন এটা আছিল যাৰ জৰিয়তে তাই পঢ়াটো সহায় হৈছিল আৰু বহুতো তথ্য প্ৰাপ্ত কৰিছিল। সেইদিনা আছিল দেওবাৰ। তাই মোমায়েকৰ ঘৰলৈ যাব তাত তাইৰ মোমায়েকৰ জীয়েক নমিতা আছিল দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। তাই মোমায়েকৰ ঘৰলৈ গৈ বায়েকক পাই খুব স্মৃতি। গধূলি ৫ মান বজাত চাহ-তাহ খাই বায়েকৰ লগত মোবাইলটো হাতত লৈ তাৰ বায়েকৰ ফোনটো চাই আছিল। তাই বায়েকক ক'লে যে

কি বনাই আছে। বায়েকে ক'লে যে, এইটো ফেইচবুক হয়। তাই ফেইচবুক একাউণ্ট খুলিচনাই? নাই খুলা যদি মই খুলি দিম। নীলিমা মান্তি হ'ল। তাইৰ বায়েকে নীলিমাক ফেইচবুক খুলিবলৈ শিকালে আৰু তাই ফেইচবুক চলাই চলাই পঢ়াৰ প্ৰতি মন নবহা হ'ল। তাইৰ মাকে যেতিয়াই দেখে কেৱল ফোনতে ব্যস্ত হৈ থাকে। মাকে খুউব গালি পাৰে তাইৰ মনটো খুউব দুখ লাগিল আৰু তাই ফোনটো মাকক দি দিলে আৰু ক'লে মোক ক্ষমা কৰিবা মা মই আৰু ফোন নলওঁ। মই ভালদৰে মেট্ৰিক পাছ কৰিম আৰু মই পঢ়াত মন দিম। মাকে শুনি খুউব ভাল পালে যে তাই নিজে সেইষাৰ কথা ক'লে। দিন পাৰ হ'ল তাই ভালকে মেট্ৰিক পাছ কৰিলে ৮০ শতাংশ চাৰ্টিচ বিষয়ত লেটাৰসহ মেট্ৰিক পাছ কৰিলে। তাই উচ্চশিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰিলে। নতুন নতুন লগ পাই তাই বহুত সুখী। কিন্তু তাইৰ সকলো লগৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰে ফোন আছিল তাই কেতিয়াবা লগৰবোৰে ফেইচবুক একাউণ্ট চলাই থাকিলে চাই থাকে। এদিন তাই ঘৰলৈ আহি মাকক ক'লে - মা, মোক ফোন এটা লাগিছিল কিছুমান পঢ়াত সহায় হ'ব কিন্তু মাকে ভয় খাইছিল আকৌ যদি ফোন দি দিও আকৌ যদি ..... পঢ়াত মন নিদিয়। মাকক কৈ থাকে কিন্তু নীলিমাক একো নকয়। কেইদিনমান যোৱাৰ পিছত মাকে লক্ষ্য কৰিলে যে তাই মন মাৰি থাকে মাকে ভাৰিলে ..... তাই পঢ়াত মন নাই। মোবাইল এটা দিলে কিজানি পঢ়াত মন বহেই। এদিন কলেজৰপৰা ঘূৰি আহি মাকে দেউতাকক কৈ ফোন এটা কিনি দিলে তাইক। তাই সেইদিনাখনৰপৰা বহুত সুখী আৰু পিছদিনাখন তাই লগৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক মোবাইল ফোনটো দেখুৱাবলৈ নিলে।।

সোণালী জীৱনৰ বিষাদময় স্মৃতি

– মুনমী হাজৰিকা

সমাজ গতিশীল। অতীতৰ দৰে নিয়ম কানুনৰ মাজত চলা সমাজ বৰ্তমান সময়ত নাই। বৰ্তমান সময়তো এনে এক অৱস্থা যি অৱস্থাত মাতৃৰ মাতৃত্ব, ভগ্নী, স্বামী, পত্নী আদি সম্বন্ধৰ অস্তিত্ব নাই যেনেই লাগে। মোৰ সোণালী জীৱনৰ এটি বিষাদময় স্মৃতিয়ে মোক বৰকৈ আমনি কৰে। এই স্মৃতি মাতৃ আৰু পুতেকৰ এক কৰুণময় দৃশ্য। আমাৰ গাঁৱৰে এগৰাকী চকুতলগা গাভৰু নিৰু। উপযুক্ত বিয়াৰ বয়স হোৱাত ঘৰৰ মানুহে সুখৰ সংসাৰৰ আৰ্শীবাদ দি তাইক বিয়া দিলে। কিন্তু এই সুখৰ আৰ্শীবাদ হৈ পৰিল বিষাদৰ আৰ্শীবাদ। নিৰুৱেও তাই যুগ্ম জীৱনত এনে বিষাদৰ আশা কৰা নাছিল। যথা সময়ত তাইৰ এটি ল'ৰা সন্তান জন্ম হ'ল। কিন্তু তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত তাইক জীৱনত শোকৰ ছাঁ পৰিল। গিৰিয়েকৰ ককায়েক অৰ্থাৎ তাইৰ বৰজনাৰ তাইৰ ওপৰত বেয়া চকু পৰিল। এইখিনি তাই যথা সময়লৈকে সহ্যও কৰিলে। কিন্তু আৰু নোৱাৰিলে। এই কথা তাই নিজৰ স্বামীক ক'ম বুলি থিৰাং কৰিলে। কিন্তু ইয়াৰ পৰিণাম ওলোটা হৈ হ'ল। তেওঁৰ স্বামীয়ে তাইৰ কথা বিশ্বাস নকৰিলে আৰু শাহুৱেকে গিৰিয়েকে মিলি তাইক শাৰীৰিক নিৰ্যাতন চলালে। তাই লাহে লাহে তেওঁলোকৰ কথাৰপৰা গ'ম পালে যে আচলতে তাইক

তেওঁলোকে খেদি পঠাবহে বিচাৰিছিল। তাইৰ জীৱনত বিষাদৰ ছাঁ পৰিল। তাই ঘৰলৈ উভতি অহাৰ কথা চিন্তাই কৰিব নোৱাৰে কাৰণ তাই ঘৰৰ অৱস্থা এনেকুৱা নহয় যে তাইক আৰু তাইৰ ল'ৰাক পোহপাল দিব পাৰে। অৱশেষত এটা ঘটনা ঘটিল। তাইৰ আৰু তাইৰ পুতেকৰ মৃত্যু হ'ল। এনেকুৱা কেনেকৈ হ'ল বুলি তদন্ত কৰাত জনা গ'ল যে তাই অকলে মৰিলে পুতেকৰ আলৈ এখানি হ'ব বুলি ভাৰি তাই আগতে পুতেকক বিহ খুৱাই মাৰি নিজেই চিপজৰী ল'লে।

এনেকৈয়ে যুগ্ম জীৱনৰ সুখৰ সংসাৰৰ আশা বুকুত বান্ধি এগৰাকী মহিলা আৰু এটি শিশু মৃত্যুৰ সংসাৰত বিলীন হৈ গ'ল।।

সখা দামোদৰ

—লক্ষ্মীহীৰা ফুকন
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

ক্ৰিং ক্ৰিং কৈ বাজি উঠা ফোনকলটোৱে তাইক বৰ্তমানলৈ ঘূৰাই আনিলে। তাই ভৱনাৰ সাগৰত ইমানপৰে বুৰ গৈ আছিল। সৰুকালৰ বান্ধৱী ভাস্কৰীৰ ফোন। “হেল্লো”, তই গুৱাহাটীৰ বান্ধৱী মনিষাৰ বিয়ালৈ যাবিনে?”

তেখেতৰ অনুমতি লৈছিলো তেখেতে বাক্যবালৈ দিম বুলি কৈছে। হ’ব বাক্য মই পিছত ফোন কৰিম। ফোনটো ৰাখি তুলিকাই নিজৰ বৰ্তমানৰ পৰিস্থিতিৰ কথা চিন্তা কৰিলে। স্বামী আৰু এটিল’ৰৰ সৈতে তাইৰ পৰিয়াল। ২০ বছৰ বয়সতেই এজন সম্পৰ্কীয় মানুহ তথা মাক-দেউতাকৰ পৰামৰ্শ মতে তাইৰ বিয়া হৈছিল এইখন অভিজাত ঘৰলৈ। আগতে তাইৰ গিৰিয়েকৰ স্বভাৱ ভালে আছিল যদিও বিয়াৰ পিছৰেপৰাই মদ-পানী খাই তাইক মাৰ-ধৰ কৰিবলৈ ধৰে। এইসমূহ তাই নিৰৱে সহ্য কৰি গৈছে যদিও তাইৰ ডেকা পুতেকক লৈয়ে যত যি চিন্তা। তাইৰ একমাত্ৰ পুতেক অনিল। সি পঢ়া-শুনা তথা খেল-ধেমালিত অতিশয় পাৰ্গত কিন্তু সি অতিশয় বিদ্ৰোহী। দেউতাকৰ বকনিবোৰে তাক বিদ্ৰোহী কৰি তুলিছে তথা সি অতিশয় খঙাল হৈ পৰিছে। অনিলে বহুদিনৰপৰা বিদ্ৰোহী সংগঠনত যোগদান দিয়াৰ ভাবুকি মাকক দি আহিছে। এই সমূহে তুলিকাক অতিকৈ জুৰুজুৰি কৰি পেলাইছে। কাৰণ তাইৰ সমগ্ৰ জীৱন পুতেকৰ নামত উচৰ্গা কৰি দিছে।

বিয়াৰ পিছত কিছুদিন কি যে সুন্দৰ সংসাৰ অতিবাহিত হৈছিল। গিৰিয়েক বহুতো ক্ষেত্ৰত উদাৰ আছিল। কোনোবাই যদি সহায় বিচাৰি আহে তেন্তে যিকোনো প্ৰকাৰে সহায় কৰিছিল। ঠিক তেনেদৰে পশু-পক্ষীৰ প্ৰতিও অতিকৈ উদাৰ আছিল। তুলিকাই ভাবিবলৈ বাধ্য হৈছিল যে পৃথিৱীৰ যদি ক’ৰবাত স্বৰ্গ আছে, তেন্তে সেইয়াই হৈছে তাইৰ ঘৰখন। কিন্তু নিয়তিৰ কি পৰিহাস। গিৰিয়েকে কিছুদিন পিছৰেপৰাই মাদকদ্ৰব্য সেৱন কৰিবলৈ ধৰে। প্ৰথমে মাত্ৰা কম আছিল যদিও বৰ্তমান খোৱাৰ পৰিমাণ শেষ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছে। বহুতে বুজালে যদিও কোনো ফল নধৰিলে। তুলিকাই নিৰৱে চকুপানী কিমাননো টুকিব। অলিক লৈয়ে তাইৰ বহুতো চিন্তা। বহুদিন তাই আইনৰ সহায় লৈ ডিভোৰ্চ দিয়াৰ কথা চিন্তা কৰিছে কিন্তু গিৰিয়েকৰ স্বাস্থ্যৰ কথা চিন্তা কৰি তাই পৰা নাই। কাৰণ তাই গিৰিয়েকক নাচালে চাওঁতা কোনো নাই। তাই মাথো নিৰৱে অপেক্ষা কৰি আছে তথা ভগৱানক খাটনি ধৰি আছে—“এই যাতনাৰ শেষ ক’ত?”

জীৱন এক সংগ্ৰাম

—বিমাত্ৰী বৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় শাণ্মাসিক

অশোক জীৱনত ঘটি যোৱা দুৰ্ঘটনাবোৰ মনত পেলাই হঠাৎ তাৰ অসম্পূৰ্ণ ডায়েৰীখন হাতত তুলি লৈ ভাৱে আকৌ নিলিখো, কলমটো থওঁ বুলি ভাৱিও থমকি ৰয়? সি মনত পেলাই সেই দিনটোলৈ যি দিনটোত তাৰ হাইস্কুলত নাম লগোৱা হৈছিল আৰু প্ৰথম বন্ধু পৰিণৱ সিংহা নামৰ তাৰ একেবাৰে অন্তৰংগ বন্ধুৰ লগত বাৰ্তালাপ হৈছিল। সেই দিনটোলৈ মনত পেলাইছিল আৰু তাৰ এনেকুৱা এটা দিন নাই য'ত কোনো এটা সুখ, দুখ, বিষাদ, অৱসাদ নাই। সি জীৱনত কৰা ভুলবোৰৰ পৰিণাম স্বৰূপেই ইমানখিনি শাৰীৰিকভাৱে বা মানসিকভাৱে শাস্তি খোৱা নাই। সাংস্কৃতিক তথা Cultural দিশত তাৰ যে কিমান আগ্ৰহ আছে। আৰু সুবিধা পালে যে সিও উন্নতি জখলাৰে ওখ খাপত উঠিবগৈ তাকো স্বীকাৰ কৰাৰ লগতে আত্মবিশ্বাস আছে বুলি কাণ চোৱাই। সেই যে এবাৰ বাচত হেৰুৱা ঘটনাটো, টি ভি চাইভাল পোৱাটো, নিজৰ পচন্দৰ কাপোৰ চিলেকশ্যন (Selection) কৰা দিনবোৰৰ কথা। মাকক গালি পৰাটো আৰু ঘৰুৱা মানসিক ভাৱে অসুস্থ, অস্বাভাৱিক

পৰিবেশটোৰ কথা ব্যক্ত কৰাটো তথা ব্যক্ত কৰাৰ দিনবোৰ। কেইবাৰ যে সি আত্ম হত্যা তথা আত্ম হননৰ পথ বাছি লোৱা অভিজ্ঞতাবোৰৰ কথা ভাৱি ভাৱি সি কৰা ভুলবোৰৰ বাবে নিজে থিক্কাৰ কৰা।।

□ = □ □

সুখৰ সংজ্ঞা

—প্ৰস্তুতি শইকীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

ৰাতিপুৱা ৬ বজাত ম'বাইল ফোনটো কিৰিং কিৰিং কৈ
বাজি উঠিছে। প্ৰকৃতিৰ মাকে ফোনটো ধৰিবলৈ আগবাঢ়ি গৈছে।

প্ৰকৃতিৰ মাক-ঃ হেল্ল'... কোনে কৈছে বাৰু?

বৃষ্টিঃ হেল্ল'... প্ৰকৃতি নি !

মাকঃ মই প্ৰকৃতি নহয়, প্ৰকৃতিৰ মাকেহে কৈছে। বৃষ্টি নহয় জানো
তোমাৰ ভালনে ?

বৃষ্টিঃ অ' খুৰী মোৰ ভালেই।

এনেতে ফোনটো মাকে জীয়াৰী প্ৰকৃতিক দিলেগৈ আৰু
ক'লে যে মাজনী বৃষ্টিয়ে ফোন কৰিছে তুমি কথা পাত। প্ৰকৃতিয়ে
ফোনটো হাতত লৈ ক'লে - হেল্ল' বৃষ্টি তোমাৰ কি খবৰ?

বৃষ্টিঃ মোৰ খবৰ ভালেই। তোমাৰ কেনেকুৱা ?

প্ৰকৃতিঃ মোৰ খবৰ বৰ এটা ভাল নহয়।

বৃষ্টিঃ বাৰু, প্ৰকৃতি আজি আমাৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা
কৰিব নহয়।

প্ৰকৃতিঃ মই জানো অ' বৃষ্টি কিন্তু মোৰ বৰ ভয় লাগিছে অ'।
কেনেকৈ অংক-বিজ্ঞানত অকৃতকাৰ্য হ'লে দেউতাই মোক কিমান
ঠাট্টা মাৰিব ঠিক নাই।

বৃষ্টিঃ চিন্তা নকৰিবা প্ৰকৃতি তোমাৰ নিশ্চয় ভাল হ'ব। হ'ব এতিয়া
ৰাখিছো দেই।

প্ৰকৃতিঃ হ'ব দিয়া।

বৃষ্টি আৰু প্ৰকৃতিৰ কথোপকথন প্ৰকৃতিৰ দেউতাকে
শুনিলেহি। আৰু তই দেউতাকে ক'লে যে তই এনেও মেট্ৰিক পৰীক্ষাত

অকৃতকাৰ্য হ'বি। তই যদি পাছ কৰ মই মোৰ হাতৰ তলুৱাত নোম
গজাই দিম। দেউতাকৰ এনেবোৰ ঠাট্টা-মস্কৰা শুনি প্ৰকৃতিৰ কোমল
অস্তৰখন ভাগি পৰিছিল। মাকে তেতিয়া দেউতাকক ক'লে “হেৰি
আপুনি আজি দিনটোত নো এনেবোৰ অমংগলীয়া বাক্য উচ্চাৰণ
নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰিলে নে?” তেতিয়া মাকে প্ৰকৃতিক অলপ
সাহস দিলে- “মাজনী তুমি চিন্তা নকৰিবা। তোমাৰ পৰীক্ষা নিশ্চয়
খুউব ভাল হ'ব।” প্ৰকৃতিৰ মনটো তেতিয়াহে অলপ মুকলি হ'ল।

সেই ক্ষণতে প্ৰকৃতিহঁতৰ স্কুলৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ শিক্ষকজন
সিহঁতৰ ঘৰলৈ আহিলে। প্ৰকৃতিয়ে ভগৱানক একান্ত মনেৰে প্ৰাৰ্থনা
কৰিলে আৰু ইংৰাজী ছাৰ অহা বুলি জানি তই দৌৰি আহিলে। ছাৰ
আপুনি বহকচোন। “প্ৰকৃতি তুমি ষ্টাৰ মাৰ্ক সহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ
হৈছা আৰু লগতে ইংৰাজী বিষয়ত ১০০ নম্বৰ লাভ কৰিছা। ৰাজ্যখনৰ
ভিতৰত ইংৰাজীত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰিছা। প্ৰকৃতিৰ দেউতাকে
মুখ বেকেটা কৰি ক'লে যে ইংৰাজীতহে পাইছ, অংক বিজ্ঞানত পোৱা
নাই নহয়। দেউতাকৰ কথা শুনি ইংৰাজী ছাৰ সিহঁতৰ ঘৰৰপৰা
গ'লগৈ। দেউতা আপুনি কোৱা কথাবোৰ ছাৰে শুনি বৰ বেয়া পালে
চাগৈ। ছাৰ সেইবাবেই গ'লগৈ।

প্ৰকৃতিয়ে মাকক ক'লে যে মা, মই কলা শাখাত নামভৰ্তি
কৰিম বুলি ভাৰিছো। ঠিকেই ভাৰিছা মাজনী, তুমি যি ইচ্ছা তাকে
কৰা কিন্তু বেছি ভালকৈ পঢ়। দেউতাকে আকৌ তইক এনেদৰে
মন্তব্য আগবঢ়াইছে যে কলাশাখাত পঢ়িলে তই গোপ গৰু হৈ পৰিবি।
বিজ্ঞান শাখাত পঢ়। প্ৰকৃতিয়ে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে সাহসেৰে
দেউতাকক উত্তৰ দিলে যে মই কলা শাখাত হে পঢ়িম, কেতিয়াও

বিজ্ঞান শাখাত নপঢ়ো। কাৰণ মোৰ জীৱনৰ সোণালী স্বপ্ন কলাশাখাৰ লগতহে জড়িত হৈ আছে। প্ৰকৃতিৰ দেউতাকে প্ৰকৃতিক ক'লে তই কলা শাখাত পঢ়িলে মোৰ ঘৰত আশ্ৰয় নাপাৰ। ঠিক আছে দেউতা মোক জীৱনৰ এটি বহস্যময় পথ সন্ধান কৰাত সহায় আগবঢ়োৱাৰ বাবে হাজাৰ বাৰ ধন্যবাদ। কিন্তু মনত ৰাখিব আপুনি দেউতা মোৰ এই কথাষাৰ যিদিনাখন আপোনাৰ চকু মেল খাব অৰ্থাৎ টোপনিৰপৰা সাৰ পাব তেতিয়া আপুনি নিজেই মোক কাষত বিচাৰিব। সেই ক্ষণত আপোনাৰ সেই জীয়ৰী লৈ আপুনি অপেক্ষা কৰি থাকিব।

প্ৰকৃতিয়ে উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত, স্নাতক পৰীক্ষাত আৰু স্নাতকোত্তৰ পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হ'ল। স্নাতকোত্তৰ বিষয় হ'ল ইংৰাজী। প্ৰকৃতিয়ে ডক্টৰেট ডিগ্ৰী আৰু এম. ফিল প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। অৱশেষত প্ৰকৃতি এখন বিশেষ বিশ্ববিদ্যালয়ত ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা হিচাপে তাই তাইৰ জীৱনৰ স্বপ্ন পূৰণ কৰিলে।

ইফালে প্ৰকৃতিৰ দেউতাক শাৰীৰীক আৰু মানসিকভাৱে অসুস্থ হৈ চিকিৎসালত ভৰ্তি হৈ আছে। প্ৰকৃতিয়ে কোৱাৰ ধৰণে সচাকৈ কিন্তু দেউতাকে নিজৰ জীয়ৰীক এবাৰ চাবলৈ মন কৰিলে। প্ৰকৃতিয়ে বাৰ্তা লাভ কৰি সময় নষ্ট নকৰি দেউতাক-মাকৰ ওচৰ

পালেহি। প্ৰকৃতিয়ে তেতিয়া কান্দি কান্দি ক'লে যে দেউতা তোমাৰ কি হৈছে? দেউতাকে ক'লে মাজনী তোমাক কৰা অপব্যৱহাৰৰ ফল

এইবোৰ। মই বহুত পাপ কৰিলো মোৰ মৃত্যুৰ কাষ চাপিছেহি। দেউতা তেনেকৈ কিয় কৈছে? তুমি মোৰ মৰমৰ দেউতা। তুমি চাগৈ মোৰ ভালৰ বাবে মোক তেনেদৰে কৈছিল। মোক ক্ষমা কৰি দিবানে মাজনী। হ'ব দিয়া দেউতা তুমি যে তোমাৰ ভুল বুজিলা সেয়াহে মোৰ বাবে সুখৰ খবৰ। প্ৰকৃতিৰ দেউতাক লাহে লাহে সুস্থ হৈ পৰিল আৰু তেওঁলোকে এখন সুখৰ ঘৰত বসবাস কৰিবলৈ ল'লে। তেওঁলোকে এটা সুখৰ জীৱন যাপন কৰিবলৈ ল'লে। অৱশেষত প্ৰকৃতিয়ে জীৱনৰ সুখৰ সংজ্ঞা বিচাৰি পালে।।

□ □ □

মহৎ লোকৰ বাণী

* যিবিলাক গুণেৰে চৰিত্ৰ সংগঠিত হয়, তাৰ ভিতৰত সংযম গুণ ছাত্ৰ জীৱনত আটাইতকৈ বেছি লাগতিয়াল। কিয়নো ছাত্ৰ শক্তি যেনে প্ৰবল, সংযমভাৱে পৰিচালিত নহ'লে সময়ত সি অসং বাটেদি ছুঁয়া কাটি গৈ অনর্থ ঘটাবৰ আশংকা আছে। - পদ্মনাথ গৌহাঞি বৰুৱা।

* মানুহৰ প্ৰকৃত পৰিচয় কৰ্মতহে, জন্মত নহয়। - মহাবীৰ

সকলো হেৰুৱাই জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা

—বৰ্ষা বৰা
ষষ্ঠ বাণাসিক

ক্ৰিং ক্ৰিং কৈ একেৰাহে বছৰেৰি বাজি থকা ম'বাইলটোৰ কাষলৈ প্ৰণামী দৌৰি আহি ফোনটো বিচিভ কৰিলে—“হেল্ল’.....।”
সিফালৰপৰা পোৱা খবৰটোৱে তাইক ক্ষণেকৰ বাবে স্তব্ধ, নিৰ্বাক কৰি তুলিলে। কান্দিবলৈকো যেন চকুপানী নোহোৱা হৈ গ'ল। তাই
কোনোমতে ম'বাইলটো থৈ ওচৰৰ বিচনাখনতে বহি পৰিল। দুচকুৰ আগেদি ভাঁহি যাব ধৰিলে তাইৰ ল'ৰালিৰ সেই স্মৃতি.....।

তাইৰ বয়স তেতিয়া ৬-৭ বছৰ মান আছিল। সিহঁতৰ ঘৰৰ তায়েই একমাত্ৰ ছোৱালী। তাইৰ ককায়েক দুজন আছিল। সিহঁতৰ বৰদেউতাকৰ
ল'ৰাটোও আছিল সিহঁতৰ কাণসমনীয়া। সিহঁতে একেলগে খেলি-খুলি ডাঙৰ হৈছিল। একেলগে স্কুল গৈছিল, ভদ্ৰ খুৰাৰ ঘৰত জলফাই চুৰি
কৰিবলৈ গৈছিল, ওচৰৰ পথাৰখনত একেলগে খেলিছিল। তাই একমাত্ৰ ছোৱালী বাবে সকলোৱে তাইক খুউব মৰম কৰিছিল। এদিনাখন
আবেলি সিহঁতে স্কুলৰপৰা আহি খেলিবলৈ যাবলৈ ওলাওতেই মাকে কোৱা মনত পৰিছিল—“আজি আবেলি পুতুল দাৰ কইনা চাবলৈ যাম।”
খেলিবলৈ ল'ৰা তাইৰ দুভৰি থমকি ৰৈছিল। তাই মাকক কুটুৰিবলৈ ধৰিছিল, তাইও যাব কইনা চাবলৈ। মাকে প্ৰথমে নিনিও বুলি কৈছিল যদিও
অৱশেষত তাইক নিবলৈ মান্তি হয়। যাওঁতে বাটত তাই ভাৱি গ'ল কইনাজনী বা কেনেকুৱা হ'ব, তাইক মাত দিবনে নাই? অৱশেষত সিহঁত গৈ
পুতুল দাৰ ঘৰ পালেগৈ। সিহঁতৰ ঘৰত আগৰে পৰাই ন-ছোৱালী চোৱা মানুহ দুজনীমান
আছিল। সিহঁতক পুতুল দাৰ মাকে আগবঢ়াই নিলেহি। চাহ-তামোল খাই কইনা চাই
সিহঁত ঘৰলৈ উভতি আহিছিল। বাটত মাকে কৈছিল পলোৱাই আনিছে যদিও
ছোৱালীজনীৰ ঘৰ-বাৰী ধৰি খোৱাৰ লক্ষণ আছে।

এৰা, মামণি খুউৰিৰ সঁচায়ে আছিল ঘৰ ধৰি খোৱাৰ লক্ষণ। খুউৰিৰ বিচক্ষণতাত
লাহে লাহে ঘৰখন উজ্জলি উঠিবলৈ ধৰিছিল, সকলোৱে একেমুখে স্বীকাৰ কৰিছিল
মামণি লক্ষী বোৱাৰী। কিন্তু দিন যোৱাৰ লগে লগে পুতুল দাৰ চৰিত্ৰত পৰিবৰ্তন
আছিল। প্ৰায়ে মদ খাই আহি খুউৰিক মাৰধৰ কৰে, ৰাতি ৰাতি কেতিয়াবা ঘৰলৈকে
নাহে। খুউৰিয়ে নিজৰ ভালপোৱাজনৰ সকলো অত্যাচাৰ নীৰৱে সহি যায়। এদিন পুতুল
দাই ক'ৰবাৰ পৰা আন এজনী মহিলা লগত লৈ আহিল আৰু সকলোৱে শুনাকৈ
ঘোষণা কৰিলে সেইগৰাকী আজিৰেপৰা তেওঁৰ পত্নী। খুউৰিয়ে চকুলো টোকাৰ বাদে
তেওঁৰ গতি নাছিল, নিজৰ মাক-দেউতাকৰ অমতত বিয়া কৰাইছিল। যাৰ বাবে ঘৰলৈও
ঘূৰি যাব নোৱাৰিলে।

লাহে লাহে দিন বাগৰি গ'ল। প্ৰণামীয়ে বৰ্তমান ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়ি আছে। হঠাতে পোৱা খবৰটোত তাই অতিকৈ মৰ্মাহত
হ'ল, মামণি খুউৰি আৰু নাই। তাইৰ বিশ্বাস কৰিবলৈকো টান লাগিল। তাইৰ দুচকুত ভাঁহি আহিল এহাল সহজ-সৰল চকুৰে মামণি খুউৰিৰ মুখখন
আৰু খুউৰিয়ে প্ৰতিটো বিহুত বনোৱা মচমচীয়া পিঠাৰ সুগন্ধ। এৰা, সঁচাই স্মৰণীয় খুউৰিৰ ধৈৰ্য্য আৰু প্ৰেম।।

ৰাখী বন্ধন

– ধৰিত্ৰী শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

ঃ মা মই অহাকালি কাক ৰাখী পিন্ধাম? মোৰ লগৰ যে পদুমীয়ে তাইৰ ককায়েকক ৰাখী পিন্ধাব। মোৰো মন যায় মা, মোৰো যদি কোনোবা দাদা বা ভাইটি থাকিল হয়। মইও ৰাখী পিন্ধালো হয়।

হঠাৎ কুঁহিৰ কথা শুনি অনন্যাৰ বুকুখন ফাটি যোৱা যেন হ’ল। কেনেকৈ কয় তাইক যে অনাথ আশ্ৰম এখনৰপৰা তুলি লৈছে। জন্ম হৈয়ে ল’ৰাটোক ভগৱানে বুকুৰপৰা কাটি নিলে আজিৰপৰা প্ৰায় দহ বছৰৰ আগতে। ডাক্তৰে দ্বিতীয়বাৰ সন্তান নহ’ব বুলি কৈছিল কিয়নো তাইৰ আৰু সন্তান জন্ম দিয়াৰ ক্ষমতা হেৰুৱাই পেলাইছিল। অৱশেষত সিহঁতক পাৰিলে সন্তান এটি তুলি লোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ কৈছিল ডাক্তৰে। ডাক্তৰৰ কথামতেই এদিনাখন অনন্যা আৰু তাইৰ গিৰিয়েকে এখন অনাথ আশ্ৰমলৈ গৈ তাৰপৰা কুঁহিক তুলি লৈছিল। আজি পৰ্যন্ত কুঁহিয়ে ক’ব নোৱাৰে যে তাইৰ নিজৰ মাক-দেউতাক অনন্যা আৰু বিকাশ নহয়।

ঃ শুনাচেন বিকাশ, মই এটা কথা ভাৱিছোঁ। আমাৰ কুঁহিক নহ’লে অহাকালি অনাথ আশ্ৰমলৈকে লৈ যাম। তাৰ ল’ৰা-ছোৱালীবোৰৰ স’তে তাইক অলপ খেলিবলৈ দিম আৰু লগতে সিহঁতবোৰৰ বাবে উপহাৰ আৰু কিছু খোৱা বস্তুও নিম বুলি ভাৱিছোঁ তুমি বা কি কোৱা? তাই এইকেইদিন ইমান দুখ কৰি আছে তাই যে কোনো ৰাখী পিন্ধাবলৈ দাদা বা ভাইটি নাই। সেয়ে ভাৱিছোঁ আশ্ৰমলৈকে লৈ যাম বুলি। তাই যে কিমান ভাল পাব শুনিলে।

ঃ অনন্যা, তুমি মোৰ ভৱা কথাটোকে কৈছা অ’ হ’ব দিয়া। বাৰু মই আজিয়েই সকলো ঠিক ঠাক কৰি দিম।

পিছদিনা ৰাতিপুৱাই অনন্যা আৰু বিকাশে কুঁহিক লৈ আশ্ৰমলৈ গ’ল। কুঁহিৰ লগতে সিহঁতেও আশ্ৰমত গৈ তাৰ ল’ৰা-ছোৱালীবোৰৰ সৈতে খুউব আনন্দ কৰিলে আৰু স্মৃতিৰে সময়বোৰ পাৰ কৰিলে। কুঁহিয়ে আশ্ৰমৰ সকলো ল’ৰা-ছোৱালীকে একো একোটা উপহাৰ আৰু খোৱা বস্তুবোৰ ভগাই দিলে। প্ৰত্যেকৰ হাতে হাতে কুঁহিয়ে ৰাখিও পিন্ধালে।

ঃ মা, পাপা আজি মই বহুত সুখী জানা। তোমালোকে আজি মোক বহুত ধুনীয়া উপহাৰ দিলা। I Love you so much মা আৰু পাপা। মা শুনাছোন আমি প্ৰত্যেক বছৰ ৰাখী বন্ধনত ইয়ালৈ আহিম দেই। মাকেও মূৰ দুপিয়ালে তাইৰ কথাত আৰু দুয়োৰে অতি মৰমেৰে কুঁহিক বুকুৰ মাজত সোমোৱাই ল’লে।

□ = □

দাৰিষতন

—অংগনা বৰুৱা

“মন হীৰা দৈ..... চাইকেল নহয় টিলিঙা”—দ্বীপেন বৰুৱাৰ মন পছন্দ গানটো শুনি হৰিলালে ৰেডিঅ’ৰ মাতটো অলপ বঢ়াই দিলে। কাইলৈ গাওঁবুঢ়াৰ ঘৰত বিয়া আছে, গাওঁবুঢ়াৰ সৰু পুতেকৰ। ৰেডিঅ’টো হাতত লৈয়ে বাকী বৈ যোৱা কামখিনি কৰি আছে। ৰেডিঅ’টো নোহোৱাকৈ হৰিলালে একো কৰিবই নোৱাৰে। গান শুনি শুনি ৰভাৰ টিনপাতবোৰ চাইছে ক’ৰবাত বান্ধিবলৈ থাকি গৈছে নেকি? শুকাবলৈ দিয়া খৰিখিনি ধুনীয়াকৈ জাপি আনি বান্ধিবলগীয়া ঠাইত থৈছে, এনেদৰে কামবোৰ কৰি গৈছে। আকৌ বিয়াৰ ঘৰলৈ আলহী আহিছে তেওঁলোকক মাজতে এষাৰ মাতো দিব লগা হৈছে।

বাতিপৰীয়া গাঁৱৰ গাওঁবুঢ়া কনকেশ্বৰ বৰুৱা। মানুহজন বহুত সহজ-সৰল। তেওঁৰ দুটি পুত্ৰ। পত্নী শিক্ষয়িত্ৰী মালতী বৰুৱাও এগৰাকী গুণী জ্ঞানী মহিলা। ডাঙৰ পুত্ৰ ৰবীন বেংকৰ কামত চহৰতে থাকে। তেওঁ ইতিমধ্যে বিয়া-বাৰু কৰালে আৰু তেওঁলোকৰ এগৰাকী সাত বছৰীয়া কন্যা আছে। আনহাতে সৰুপুত্ৰ নবীনে যোৱা বছৰ বি.এ শেষ কৰি ঘৰৰ ওচৰতে এখন দোকান দি নিজৰ খৰচ নিজে উলিয়াব পৰাকৈ চলাই আছে। ঘৰখনত থকা আন এজন ব্যক্তি হ’ল হৰিলাল। যোৱা দহবছৰ ধৰি গাওঁবুঢ়াৰ ঘৰতে কাম কৰি আছে। হয়তো গাওঁবুঢ়াতকৈ ২ বছৰমান ডাঙৰহে হ’ব। তেওঁ বিয়া বাৰু নকৰালে। সকলো কামতে গাওঁবুঢ়াক লাগি দিয়া মানুহ মাত্ৰ তেঁৱেই, কাৰণ বাকীবোৰ মানে পত্নী স্কুলত থাকে আৰু সৰু পুত্ৰ দোকানত। ঘৰখনত দিনৰ ভাগত তেওঁলোক দুজনহে থাকে। মাহৰ মূৰত এদিন বৰপুত্ৰ আহে তাকো দুই তিনিদিন থাকি যায়গৈ।

চাওঁতে চাওঁতে বিয়াৰ দিন আহি পালেহি। আলহীয়ে পৰিপূৰ্ণ এটা পৰিৱেশৰ মাজেৰে বিয়াখন সুকলমে পাৰ হৈ গ’ল। বিয়াৰ পাছদিনৰ

পাছত বৰপুত্ৰও চহৰ পালোঁগৈ। সকলো ঘৰাঘৰি যোৱাৰ পাছত আকৌ
আৰম্ভ হ'ল ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱন।

প্ৰথম কেইদিনমান ঠিকে ঠাকে চলিছিল কিন্তু কিছুদিন পাছত
হৰিলালে মন কৰিলে ন বোৱাৰী আগতকৈ কিছু পৰিৱৰ্তন হৈছে।
নবীন দোকান আৰু মালতী স্কুল যোৱাৰ পাছত গাওঁবুঢ়া আৰু হৰিলালে
বাৰীতে সোমাই ইটো-সিটো কাম কৰি আছিল। তেওঁলোকে দেখিলে
তিনিজনী বিবাহিত মহিলা তেওঁলোকৰ ঘৰৰ ফালে সোমাই আহিছে।
বিবাহিত মহিলা কিন্তু পিছলৈ উৰণত ছোৱালী যেনহে লাগে। বাটৰ
কাষৰ বাৰীখনত তেওঁলোক দুয়োৱে কাম লগাই আছে। অথচ কোনো
এগৰাকীয়ে মাত এযাৰকে নিদিলে। নিজৰ ঘৰৰ দৰে ভিতৰলৈ হে
সোমাই গ'ল। সেয়াই আৰম্ভণি তাৰ পাছৰপৰা সেই কাম নিত্য
কাৰ্যলৈ পৰিণত হ'ল। এদিন গাওঁবুঢ়াই পানী এগিলাছ খুজি মাত
দিছিল-

ঃ বোৱাৰী, পানী এগিলাছ দিয়াহিচোন।

ঃ ব'ব অলপ সময় মই কাম এটা কৰি আছো, এতিয়া যাব
নোৱাৰো। আপোনাৰ লগত সেই কাম কৰা মানুহটো আছে নহয়,
তাকনো নকয় কলেই ?

বোৱাৰীয়েকৰ এইযাৰ মাত শুনি গাওঁবুঢ়া আৰু হৰিলালে
থত্মত খালে। আগতে এদিনো নুশুনা কথা আজি শুনিবলৈ পাইছে।
তাতকৈ হৰিলালৰ বেছি বেয়া লাগিল গাওঁবুঢ়াক তেনেকৈ কোৱাৰ
বাবে। ইমান বছৰ হ'ল পত্নী মালতীৰ পৰা তেনেকুৱা কথা এদিনো
শুনা নাই আনকি ডাঙৰ বোৱাৰীয়েক চহৰত থাকে যদিও ঘৰলৈ
আহিলে বহুত শ্ৰদ্ধা কৰে। কিন্তু এইসকল বোৱাৰীয়েক অহা কেইদিনো
হৈছে এইকেইদিনতে তেওঁৰ স্বৰূপ দেখুৱাই দিলে। সচাকৈয়ে কি
পৰিৱৰ্তন! এইপৰিৱৰ্তনে বাৰু ঘৰখনক আগৰদৰে ৰাখিব পাৰিবনে??

□ □ □

সাৰ্থৰ

১) বগী বাইৰ পিঠিত কলীয়া ককাইৰ তিল, তথাপিও কাজিয়া নাই দুয়োৰে বৰমিল।

উঃ-কাগজ আৰু কলম

২) চাৰিভাই মোৰ খুটুৰ খাটাৰ, চাৰি ভাই মোৰ ঘিউতে মধুৰ

দুই ভাই মোৰ শুকান কাঠ, এক ভাই মোৰ সাৰথি।

উঃ গৰু

৩) পানীত জন্ম, পানীত বাস, পানী পৰিলে হয় সৰ্বনাশ।

উঃ নিমখ

৪) বাঁহত থাকি বতাহত উৰে, খাদ্য বিচাৰি পানীত ফুৰে।

উঃ-বগলী

তাৎপৰ্য

– বিনি কোঁৱৰ

স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

অর্থনীতি বিভাগ

“আজি শিশু দিৱস। ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুৰ জন্মদিন। নেহৰু খুৰাই সৰু সৰু শিশুক বৰ মৰম কৰিছিল।

যাৰ বাবে তেওঁ জন্মদিনটো শিশু দিৱস হিচাপে পালন কৰা হয়.....।”

পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা আস্থায়ৈ কথাখিনি আওঁৰাই আওঁৰাই হঠাতে মাকক চিঞৰি চিঞৰি মাতিলে, “মা... মা... এইফালে আহাঁচোন।” আস্থাৰ মাতত মাক পাকঘৰৰ পৰা আহি সুধিলেহি “কি হ’ল অ! তোৰ? ইমান চিঞৰিছ য়ে?” “এনহয় অ’মা..... কাইলৈ মই জৱাহৰলাল নেহৰুৰ বিষয়ে স্কুলত ক’ম, তুমি তেওঁৰ বিষয়ে কি জনা কোৱাচোন?” তাইৰ প্ৰশ্নত মাকে আচৰিত হৈ ক’লে “আইজনী মোক যে তই প্ৰশ্নটো সুধিছ আৰু? মইনো বাৰু পঢ়িছো কিমান? তই জানো দেখা নাই কেনেদৰে মই লোকৰ ঘৰত কাম কৰি তোক পঢ়ুৱাইছো। এটা কাম কৰিবি; কাইলৈ ৰাতিপুৱাই মইয়ে কাম কৰোঁ মানুহঘৰৰ তালৈ তোক লৈ যাম। সিহঁতৰ ঘৰৰ ছোৱালীজনী ডাঙৰ ইংৰাজী স্কুলত পঢ়ে। তোক ভালকৈ তেওঁৰ বিষয়ে কৈ দিব দেই।” এই কথা শুনি আস্থায়ৈ মনত বৰ আনন্দ পালে।

পিছদিনা আস্থা দোকমোকালিতে সাৰ পালে আৰু মাকক লগত লৈ যাবলৈ সাজু হ’ল। মাকে সিহঁতৰ গাঁৱৰ আটাইতকৈ ধনী মানুহঘৰত কাম কৰে। মানুহ ঘৰৰ ডাঙৰ গেটখন খুলি মাক-জীয়েক দুয়োজনী ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল। মাকে বিভিন্ন কাম কৰাৰ আগতে সিহঁতৰ ঘৰৰ ছোৱালীজনীক মৰমেৰে ক’লেগৈ- “মাজনী অ’!, আজি

যে সকলোৰে স্কুলত শিশু দিৱস পাতিব তুমি জৱাহৰলাল নেহৰুৰ বিষয়ে কিবা অলপ মোৰ আইজনীক কৈ দিয়াচোন।” কাম কৰা মানুহজনীৰ প্ৰশ্নত স্কুললৈ বুলি সাজ-সজ্জাত ব্যস্ত হৈ থকা ধনী ঘৰৰ ছোৱালীজনী খঙত জ্বলি পকি উঠিল। তাই মাকক চিঞৰি চিঞৰি মাতিলে, “মা.... অ’ মা চোৱাহিচোন এই কাম কৰা বাইজনীয়ে মোক কিবোৰ প্ৰশ্ন সুধিছে! আজি কিবা আমাৰ স্কুলত চিলদ্রেন ডে’ হৈ আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহে আহি চকলেট দিব। ডেম্, মিউজিক এইবোৰহে হ’ব। আৰু এইজনীয়ে চোৱা মোক কোনোবা জৱাহৰলাল নেহৰুৰ বিষয়ে সুধিছে।” তাইৰ চিঞৰত মাক ওচৰ চাপি আহিল। মাকেও সমানে চিঞৰ-বাখৰ কৰি গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে, “হয়নে ..... ঐ তহঁতি এইক কি দিগদাৰ কৰি আছে? কাম কৰিবলৈ আহিছ, কাম কৰ। তহঁতক চল দিলে মূৰৰ ওপৰত উঠ। এইজনীক কিয় আনিছ লগত। এই..... অই যা, ঘৰলৈ যা।”

ধনী মানুহজনীৰ এনে খেদাত আস্থা বৃহৎ ঘৰটোৰপৰা ওলাই দৌৰি মাৰিলে। তাই দৌৰি দৌৰি গৈ ঘৰ পালেগৈ আৰু ভাবিবলৈ ধৰিলে .... “প্ৰকৃততে শিশু দিৱসনো কি? প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুৰ জন্মদিন নে ডাঙৰ মানুহে দিয়া চকলেট লোৱাৰ নে তাই কোৱাৰ দৰে ডাল মিউজিকৰ দিন.....???” □ = □

কলীয়া ডাৱৰ

– লিপিকা শইকীয়া

এখন গাঁৱত এঘৰ মানুহে বাস কৰিছিল। মানুহ ঘৰত মন নামে এজন ল'ৰা আছিল আৰু তাৰ ভনীয়েক অনন্যা। এদিন উদাস, বিমৰ্ষহীন ভাৱা দৃষ্টিৰে আকাশলৈ চালে। ভাটো চৰাই এজাক উৰি ফুৰিছে। মাজে মাজে দুই এটা বগলী, শালিকা, কুলি আদিও দেখা গৈছে। মনে সদায় ৰাতিপুৱা গৰু এবাল দিবলৈ নৈৰ পাৰৰ পথাৰখনলৈ আহি প্ৰকৃতিৰ এই বিনন্দীয়া ৰূপ প্ৰত্যক্ষ কৰেহি, কিবা এক মায়া আছে এই সৃষ্টিত। দিনটোত সি এবাৰো নহাকে থাকিব নোৱাৰে। যিমানে নাহো বুলি সি ভাবে কিন্তু এনেকুৱা কিবা এক আকৰ্ষণে তাক টানি লৈ যায় নদীখনৰ পাৰলৈ। তাৰ লগত কেতিয়াবা তাৰ ভনীয়েক অনন্যাও আহে। আজি তাৰ লগত ভনীয়েক অনন্যাও আছে। সি সূৰ্যটোৰ ফালে চালে। সূৰ্যৰ পোহৰ নৈৰ পানীত পৰি

চিকমিক বিজুলীৰ সৃষ্টি কৰিছে। কি অপূৰ্ব দৃশ্য। সি একেৰাহে বৈ চাই আছিল। ভনীয়েকে কৈছে কি হ'ল দাদা ৰ'লাগি চাই আছা যে। নহয় ভণ্টি চোৱা, ভগৱানৰ সৃষ্টি এই পৰিবেশটো ইমান ধুনীয়া লাগিছে। মই তাকে চাই আছো। তোমাৰ কেনেকুৱা অনুভৱ হৈছে বাৰু? হয় দাদা, তুমি ঠিক কৈছা মোৰ বহুত ভাল লাগিছে। ইমান সুন্দৰ পৰিবেশ ইয়াত থাকিলে মোৰ ঘৰলৈ মনতে নপৰে। কেমেৰা এটা থকাহেঁতেন ফটো তুলি ঘৰতে চাব পৰা গ'লহেঁতেন। ওপৰত নীলা আকাশ আৰু তলত নৈখনৰ জিৰজিৰকৈ বৈ থকা ফটিকৰ ধাৰ যেন পানী। বেলিৰ পোহৰ পানীত পৰি কৰিছে ৰং বিৰঙৰ লুকা-ভাকু খেলা। সঁচাই এক অপূৰ্ব দৃশ্য। হে ভগৱান তোমাৰ মায়া বুজিবলৈ সঁচাই টান। মনে নিজকে ক'লে কথা কেইবাৰ চৈধ্য বছৰীয়া মনটিত সুখৰ সলনি তাত দুখেৰেহে ঠাই সলনি কৰিলে। বহুত কথাই তাৰ মনলৈ আহিল। তাৰ স্মৃতিপটত এনে কিছুমান কথা মনলৈ আহে সি কোনোদিনেই স্মৃতি পটৰপৰা মচি থ'ব নোৱাৰে। অনবৰতে তাৰ হৃদয়ৰ কোনোবা এচুকত খুন্দিয়াই থাকে প্ৰশ্ন কিছুমানে। সি বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পায়। তাৰ নিচেই কাষতে থকা নৈখনেই যে এদিন তাৰ গাঁওখনৰ কাৰণে কাল হ'ব পাৰে। আগতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা নৈখনে সৰু সুৰা বানপানীৰ সৃষ্টি কৰে। গাঁওখনৰো বৰ এটা বেছি ক্ষতি সাধন নকৰে কিন্তু যোৱাবছৰ এনেকুৱা এটা বানপানী আহিল যে গাঁওখন একেবাৰে শেষেই কৰি থৈ গ'ল। ভগৱানৰ এই ৰূপৰ কাৰণে গাঁওবাসী অকণো প্ৰস্তুত নাছিল। কাৰোবাৰ যষ্ঠ ইন্দ্ৰিয়ইও এক মুহূৰ্তৰ কাৰণে সজাগ কৰি নিদিলে যে এনেকুৱা এটা বিপদ আহিব

পাৰে। মনহঁতৰ ঘৰটো গাঁৱৰ ওখ মাটিটুকুৰাত থকাৰ কাৰণে সিহঁতৰ ঘৰটো ডুবাব নোৱাৰিলে। কিন্তু ঘৰটোৰ ভিতৰৰ বস্তু-বাহনি সকলো পানীত নষ্ট হ'ল। গাঁৱৰ সকলো মানুহ গৈ মঠাউৰি আৰু স্কুলঘৰত আশ্ৰয় লয়গৈ। বাতৰি কাকত ৰেডিঅ', টি.ভিত ওলাল বানপানীৰ বিষয়ে চৰকাৰী চাউল আহিল বহুত চিঞৰ-বাখৰৰ মূৰত। চাউলখিনি চাউল বুলিব নোৱাৰি। বাটৰ কুকুৰৰ কাৰণেহে সেই চাউল খাবৰ যোগ্য। আলু, দাইল, তেল, নিমখ যিমানখিনি অহাৰ কথা আছিল তাৰ আধাখিনিয়েই নাছিল। ফলত খাবলৈ নাপায় গাঁৱৰ বহুতো ল'ৰা-ছোৱালী, পুৰুষ-তিৰোতাই মৃত্যুৰ শীতল কোলাত আশ্ৰয় ল'বলগীয়া হয়।

এমাহমানৰ পিছত পানী শুকাবলৈ ধৰিলে। তাৰ পাছতো দুৰ্ভাগ্যৰ গতি অবিৰাম চলি আছিল। লগতে গাঁৱৰ সকলো মানুহক আদৰিবলৈ আহিল মহামাৰী। মানুহৰ নানা বেমাৰ-আজাৰ আৰম্ভ হ'ল। বহু মানুহক মৃত্যুৱে আদৰি ল'লে। মনেও হেৰুৱালে দেউতাক আৰু ভায়েকক। ঘৰ বানপানীয়ে উটুৱাই নিলে আৰু কেইদিনমানৰ পিছত মাকৰ বেমাৰ-আজাৰৰ চিন্তাৰ ফলত মৃত্যু হয়। থাকিলগৈ মাথো তাৰ ভনীয়েকজনীহে। মাক-দেউতাকে তাকবৰ মৰম কৰিছিল। দেউতাকৰ হেপাঁহ আছিল তাক প্ৰফেচাৰ বনোৱাত কিন্তু শিক্ষক

দেউতাকে ভৱামতে হ'ব নোৱাৰিলে। কোনেনো ভাৰিছিল যে এনেকুৱা হ'ব পাৰে। সি মনতে ভাৰিলে সচাকৈয়ে মানুহৰ জীৱনটো কচুপাতৰ পানীৰ দৰে। এতিয়া ঘৰখন সিয়েই চম্ভালিব লগা হ'ল। কাৰোবাৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ সোমাল সি। কিয় বাৰু ভগৱানে এনেকুৱা কৰে? তেওঁৰ অস্ত্ৰত দয়া-মায়া বোলা বস্তুটো একেবাৰে নাই নেকি বাৰু? হঠাৎ তাৰ মাক-দেউতাকে কোৱা কথা কেইবাৰ মনত পৰিল। তেওঁলোকে কৈছিল যে এইসমস্ত সংসাৰখনি ভগৱানৰ সৃষ্টি। ইয়াত সুখ আৰু দুখ বোলা বস্তুটো থাকিবই। পৃথিৱীৰ এই মায়া সংসাৰত সুখ-দুখ মানুহৰ থাকেই। ভগৱানে মানুহক কেইদিনমানৰ কাৰণেহে এই পৃথিৱীলৈ পঠিয়াই আৰু মানুহে পৃথিৱীত নিজৰ কৰ্তব্য সম্পন্ন কৰি ঘৰৰ বস্তু ঘৰলৈ অহাৰ দৰে পুনৰ ঢাপলি মেলিব লাগে ভগৱানৰ ওচৰলৈ। জীৱনটোত যাত প্ৰতিঘাত থাকিবই। এই মায়া সংসাৰৰ পথ উজু নহয়। বাটে-ঘাটে বিপদ-আপদ দুৰ্ঘটনা আছে। গতিকে সেইবিলাক পথ অতিক্ৰম কৰি যাবৰ বাবে সাহস, ধৈৰ্য, নিৰ্ভীক আদি গুণৰ দৰকাৰ।

এইবিলাক কথা-কিৰি ভাৰি থাকোতেই তাৰ গাত কাৰোবাৰ শীতল স্পৰ্শ অনুভৱ কৰিলে। সি ঘূৰি চাই দেখিলে তাৰ ভনীয়েক। লগে লগে উঠি সি ভনীয়েকৰ হাতত ধৰি ঘৰলৈ বুলি খোজ ল'লে। +++

□ = = □

মহৎ লোকৰ বাণী

- ১) শিক্ষক এডাল মমবাতিৰ দৰে, যি নিজে গলি আনক পোহৰ দিয়ে। - সুভাষ চন্দ্ৰ বসু।
- ২) ভাল বিচৰাটো দানৱীয়; ভাল কৰাটো মানৱীয় আৰু ভাল হোৱাটো স্বৰ্গীয়। - জেমচ্ মাৰ্টিন
- ৩) দৃঢ় সংকল্প নহ'লে কোনো ভাল কাম সম্ভৱ নহয়। - মহাত্মা গান্ধী
- ৪) কাম কৰিবলৈ টান পোৱাজনে খাবও নালাগে। - বাইবেল
- ৫) জ্ঞানৰ দৰে পৱিত্ৰ বস্তু একো নাই। - গীতা

বিষাদ অন্য এক নাম

– বিতু দুৰৰা

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

সেউজীয়া এখন পথাৰৰ মাজত সৰু জুপুৰী ঘৰটো ৰাজুহঁতৰ। ৰাজুহঁতৰ পৰিয়ালটো বৰ সংকটৰ মাজেৰে দিন কটাইছে। অভাৱ অনাটনেৰে ঘৰখন সম্পূৰ্ণ জৰ্জৰিত কিন্তু ৰাজুৰ দেউতাকৰ মনটো বৰ কোমল। মানৱীয়তাৰ খাতিৰত তেওঁ নিজকো ত্যাগ কৰে।

ৰাজুৰ ককায়েক মণ্টুৰ গাটো ভাল নহয়, তাৰ ডায়েৰীয়া হৈছে। ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ নিবলৈও দেউতাকৰ হাতত পইচা নাই। মণ্টুৰ মাকে গিৰীয়েকক ক’লে- “হেৰী! মণ্টুচোন একেবাৰে দুৰ্বল হৈ গৈছে, তাক হস্পিতাল নিয়াৰ এটা ব্যৱস্থা কৰক অ’ আৰু চৰকাৰী হস্পিতাল ঔষধ পাতি সকলোবোৰ দেখোন বিনামূলীয়াকৈ পাম।

মণ্টুৰ দেউতাক- “নামতহে চৰকাৰী, বেজী দিয়া চিৰিঞ্জটোৰ বাহিৰে আন একো বিনামূল্যত নাপাওঁ। ভিতৰৰপৰা মণ্টুৱে মা, মা বুলি চিঞৰিলে। ভিতৰত গৈ দেখিলে সি একেবাৰে দুৰ্বল। তাকে দেখি ওচৰৰ ছাগলী বেপাৰী এজনৰপৰা আধি পোহা মৰমৰ ছাগলী এজনীকে দিম বুলি ৫০০ টকা আনি চৰকাৰী গাড়ীত ‘কুশল কোঁৱৰ’ হস্পিতাললৈ লৈ গ’ল।

মণ্টুক ডাক্তৰে চাই-চিতি দৰৰ দিছে আৰু সন্ধ্যা সময়লৈ মণ্টু সুস্থিৰ হৈ আহিছে। মণ্টুৰ দেউতাকে বাহিৰৰ বাৰান্দাত আহি দেখিলে এগৰাকী ৮০/৮৫ বছৰৰ বৃদ্ধা বাৰান্দাত শুই আছে। শৰীৰ দুৰ্বল, গাত ফটা বস্ত্ৰ। বৃদ্ধা গৰাকীয়ে চিঞৰিছে মোক খাবলৈ দিয়া, মোৰ ভোক লাগিছে। মণ্টুৰ দেউতাকে জানিব পাৰিলে সেই বৃদ্ধাগৰাকী হেনো আজি প্ৰায় ৮/৯ দিন ধৰি তাতে আছে। মানুহে তেওঁক পগলা বুলি ভাবে কিন্তু মন্ত্ৰৰ দেউতাকে ভৱা নাই। তেওঁ বৃদ্ধা গৰাকীৰ লগত কথা পাতিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। বৃদ্ধাগৰাকী চিঞৰ বেছি হৈ আহিছে। তেনেতে এগৰাকী নাৰ্চ বৃদ্ধাগৰাকীক ধমক দি ক’লে- “অই বুঢ়ী চুপ আছনে তই! এই চব ক’ৰপৰা আহে জানো আৱৰ্জনাৰোৰ।” চিঃ মণ্টুৰ দেউতাকে ভাৱিলে এইয়াই মানৱসেৱা। কেৱল পইচাৰ কাৰণেই চাগে নাৰ্চ কৰিবলৈ ওলাই আহিল। তেওঁ বৃদ্ধাগৰাকীক ‘আইতা’ বুলি মাত লগালে। বৃদ্ধাগৰাকীৰ দুচকুৱে চকুলো বাগৰি আহিল। বৃদ্ধাগৰাকীয়ে হাত আগবঢ়াই দিলে। কিন্তু মণ্টুৰ দেউতাকৰ হাতত ফুটাকৰি এটাও নাই আৰু

বৃদ্ধাগৰাকীক মূৰত হাত বুলাই ক’লে তেওঁৰ হাতত যে দিবলৈ একো নাই। কিন্তু আইতাগৰাকীয়ে এটা তৃপ্তিৰ হাঁহি মাৰি ক’লে- “তোমাৰ পৰা এটা বস্ত্ৰ পাইছো বোপা, সেইয়াই হ’ল আন্তৰিকতা। মণ্টুৰ দেউতাকৰ চকুপানী ওলাই আহিল। আইতাগৰাকী হেনো নিজ পুত্ৰ-বোৱাৰীয়ে লালন-পালন কৰাৰ এলাহত হস্পিতালৰ আগত পেলাই থৈ গ’লহি।

মণ্টুৰ গা সুস্থ হ’ল, ঘৰলৈ অনাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। আৰু মণ্টুহঁত ঘৰলৈ আহিলে। কিন্তু মণ্টুৰ দেউতাকৰ এটা বস্ত্ৰ হস্পিতালত থাকি আহিল। তেওঁৰ

মনটো; য’ত আছে মানৱীয়তা। তেখেতৰ আবেগেৰে মনটো বহু দিনলৈ ভৰি থাকিল। |+++

জীৱন

– মিছ আচিয়ানা ইয়াচমিন বহমান
স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

ক্ৰিং ক্ৰিং হঠাৎ মোবাইল ফোনটো বাজি উঠিল। মোবাইল ফোনটো চাই ৰিম্পীয়ে দেখিলে তাইৰ বান্ধৱী নেহাই ফোন কৰিছে। নেহাই তাইক জন্মদিনৰ পাৰ্টিলৈ মাতিছে। ফোন কটাৰ পাছত তাইৰ কলেজীয়া দিনবোৰ বান্ধৱীৰ লগত পাৰ কৰা প্ৰতিটো মুহূৰ্ত মনত পৰি গ'ল। সিহঁত দুইজনী যে কিমান আনন্দৰে সেই সময়খিনি পাৰ কৰিছিল। এদিন সিহঁতৰ উৎপাতৰ কাৰণে অধ্যক্ষৰ পৰা গালিও খাইছিল।

বৰ্তমান ৰিম্পী এগৰাকী সমাজ সেৱিকা। তাই সমাজৰ হকে সদায় আগবাঢ়ি আহে। কিন্তু সেই নেহাই তাই নিজৰ জীৱন আৰু সংসাৰক লৈ সদায় ব্যস্ত। এই পৰিবৰ্তনবোৰৰ কথা ভাবি ৰিম্পীয়ে গমেই পোৱা নাছিল যে তাইৰ নেহাৰ ঘৰত পাৰ্টীলৈ যোৱাৰ সময় হৈ গ'ল। তাই ওলাই গাড়ীত গৈ থাকোতে চকু মুদি আকৌ ভাবিলে যে নেহাই জীৱনটো যাপন কৰিছে আৰু তাই উদ্‌যাপন কৰিছে।।

□ = □

এটা অভিশপ্ত দিন

— চিম্পী শইকীয়া
যষ্ঠ ষাণ্মাসিক

ৰীতা এজনী ১৭ বছৰীয়া ছোৱালী। তাই ধুনীয়া বিছনাচি জানে সেয়েহে তাইক গাঁৱৰপৰা এটি বিছদলে অসমৰ বাহিৰত বাঙ্গালোৰত

বিছনাচিলৈ লগ ধৰিলে। তাই কোনোদিনেই ইমান দূৰ ঘৰৰ মানুহৰ
অবিহনে গৈ পোৱা নাই। তাই মনত সাহস বান্ধি ঘৰৰপৰা পৰামৰ্শ
পাই চুবুৰীয়াৰ খুড়া এজনৰ লগত যাবলৈ ঠিক হ'ল। তাই নাজানে
ইমান দূৰ বাট অতিক্ৰম কৰিবলৈ কি কি সামগ্ৰীৰ প্ৰয়োজন। তাই
মনৰ উৎসাহ, বুকুত কিছু সাহস আৰু হাতত অলপ পইচা লৈ বিছ
দলটিৰ লগত যাবলৈ সাজু হ'ল। সেই দলটি গোটেই অসমৰ হৈ
গৈছিল। দলটি মুঠ সদস্য ল'ৰা-ছোৱালী তিনিশ জন আছিল।
অচিনাকী মানুহৰ লগত তাই নিজকে মিলাবলৈ আপ্ৰাণ চেষ্টা চলাইছিল
যদিও কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত খাপ খাব পৰা নাছিল। কাৰণ
সেই সকল ল'ৰা-ছোৱালী আছিল তাইতকৈ উচ্চখাপৰ। যদিও তাই
তেনেকৈয়ে অসমৰ বাহিৰত বাঙ্গালোৰত ভৰি দিলে। বাঙ্গালোৰ

টাউনৰপৰা ৭০ কিঃ মিঃ দূৰ মাইছোৰ নামৰ ঠাইত থাকিবলৈ ঠিক হ'ল। তাই দলটোৰ সকলোতকৈ সৰু ছোৱালী আছিল। এদিনৰ কথা তাই
সিহঁতৰ দলৰে কেইজনমান ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত বজাৰ কৰিবৰ কাৰণে ওলাই গ'ল। তাই আৰু লগৰবোৰ মিলি এখন ডাঙৰ দোকানত
সোমালগৈ। তাই এটা সৰু বস্ত্ৰ কিনিবলৈ লওঁতেই তাইৰ লগত যোৱা লগৰবিলাকে তাইক তাতে এৰি পাহৰি গুছি গ'ল। তাই গমকে নাপালে
যে তাই তাত অকলশৰীয়া হৈ গ'ল বুলি। তাই সৰু বস্ত্ৰতো লৈ দেখে যে লগৰবিলাকে তাইক এৰি গুছি গৈছে। তাই বহুত চিন্তাত আৰু ভয়ত
কঁপি উঠিল। যিহেতু তাত তাই কাকো চিনি নাপায় আৰু বেলেগক সুধিবলৈও তাই তাত ব্যৱহৃত ভাষা ক'ব নাজানে আৰু বুজিও নাপায়। তাই
কান্দি পেলালে ভয়ত। তাই দোকানখনৰপৰা ওলাই আহি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰিব ধৰিলে। তাই উভতি যোৱাৰ কোনো বাট নাছিল। হাতত
মোবাইলও নাছিল। উপায়হীন হৈ বাটত ঘূৰি ফুৰিল। তাই ভয়ত শিয়ৰি উঠিল। মানুহ বিলাকেও তাইক ঘূৰি ঘূৰি চাব ধৰিলে আৰু কিবা কৈ
ওচৰ চাপি আহিছিল। কি কৈছিল তাই বুজি নাপালে তাই তৰপৰা আঁতৰি আঁতৰি ঘূৰি ফুৰিলে। তেনেকৈ তাই ক'মেও তিনিঘণ্টামান ঘূৰি
ফুৰিল। তাইৰ মনত অলেখ ভাৱনাই মনটো ভয়াতুৰ কৰি পেলাইছিল। তাই কান্দি কান্দি কাষত থকা এখন বেঞ্চত বহি পৰিল। তেনেতে এজন
তাইৰ দলৰে ল'ৰাক দেখিলে। তাই কান্দি থকা দেখি তাইৰ ওচৰ চাপি সুধিলে কি হ'ল বুলি আৰু তাই সকলো কথা খুলি ক'লে। ল'ৰাজনে
তাইক দলটো থকা ঠাইলৈ লৈ আহিল। তাইক এৰি অহা লগৰ ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকক দম দিলে। তেনেকৈ তাই তাত দলটিৰ লগত বিছনাচ
পৰিৱেশন কৰি ১৮ দিনৰ মূৰত ঘৰ পালেহি। তাই সেই অভিশপ্ত দিনটো কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰিলে। আৰু সেই দিনটোৰ কথা মনত পেলাই
তাই এতিয়াও ভয়ত শিহৰিত হৈ পৰে। তাই জীৱনৰ বাটত এটা অভিশপ্ত দিন হিচাপে সেই দিনটো বৈ গ'ল। +++

অপেক্ষাৰ অন্তত

— বৰ্ষা শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সেইদিনা দেওবাৰ আছিল। ক'লা মেঘে গোটেইখন আৰম্ভি ধৰিছে, চিপচিপকৈ বৰষুণও দিছে। প্ৰণৱ তেতিয়াও আহি পোৱা নাই মাকে চিন্তাত থাকিব নোৱাৰি দেউতাকক অলপ ওলাই যাবলৈ ক'লে। মেঘাইও ভায়েকলৈ ফোন কৰি আছে কিন্তু নাই ফোন নধৰে, ক'লে গ'ল প্ৰণৱ? বাহিৰৰ বৰষুণজাকৰ বাবে বিচাৰিও যাব পৰা নাই। দৰ্জাখন সেই সময়তে খটমটাইছে। তিতি বুৰি দুৱাৰমুখত হাজিৰ হৈছে প্ৰণৱ। মাকৰ প্ৰশ্নবোৰৰ সন্মুখীন হ'ব লাগিব বাবেই সি দুৱাৰ মাৰি ৰোমত সোমাই থাকিল। প্ৰণৱ ওৰফে প্ৰণৱ চলিহাই এইবাৰ ইঞ্জিনিয়াৰ পাছ কৰিছে। বায়েক মেঘাই এম. এ. পাছকৰি কলেজ এখনত সোমাই আছে। মাক ৰীতা চলিহা এখন বিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান বিভাগৰ শিক্ষয়িত্ৰী আৰু দেউতাক প্ৰবাল চলিহা এখন কলেজৰ অধ্যাপক। সমাজত পৰিয়ালটোৰ যথেষ্ট নাম আছে। মেঘাৰ বাবে বিয়া ঠিক হৈ আছে ওচৰৰ এগৰাকী ব্যৱসায়ী তথা সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ পুত্ৰ নয়ন দত্তৰ লগত। চাওঁতে চাওঁতে মেঘাৰ বিয়াৰ দিন ঠিক হৈ বিয়াৰ তাৰিখ ওচৰ পালেহি আৰু তাই বিয়া হৈ গ'ল। তাই বিয়া হোৱা ঘৰখনত পৰিয়ালটো সৰু আৰু মেঘাৰ ঘৰখনতকৈও যথেষ্ট উন্নত। মেঘা বিয়া হৈ যোৱাৰ পিছত ঘৰখন যেন একেবাৰে খালী হৈ গ'ল। ল'ৰা প্ৰণৱ

চলিহাইও আমেৰিকাত চাকৰি পাই সিও গ'লগৈ। ঘৰখন তেতিয়া বৰ নিতাল পৰি গ'ল। লাহে লাহে প্ৰবাল চলিহা অসুস্থ হৈ পৰিল। জীয়েক-পুতেক দুয়ো ঘৰলৈ নহা দেখি এদিন মাকে ফোন কৰিলে জীয়েকক কিন্তু জীয়েক তথাপিও নাছিল, ব্যস্ততা। লগতে শহুয়েকৰ ঘৰখন অতি সম্ভ্ৰান্ত তথা ধনী হোৱাৰ বাবে তাই ঘৰলৈ আহিবলৈ মন নকৰা হ'ল। ল'ৰা প্ৰবাল চলিহাইও বিয়া বাৰু কৰাই তাতে থাকিব আৰু সিহঁতে তাতেই সুখী বুলি ফোন কৰি ঘৰলৈ খবৰ দিলে। দুখ-কষ্ট, সন্তানৰ অৱজ্ঞা সহ্য কৰিব নোৱাৰি প্ৰবাল আৰু ৰীতা চলিহাই আত্মহত্যাৰ পথ বাচি ল'লে। খবৰ পাই জীয়েক আহিল কিন্তু তেতিয়াও নাছিল ল'ৰা প্ৰবাল চলিহা।

অনুসূচনাত দণ্ড হৈ মেঘাই হুকুকাই কান্দিলে। অনুসূচনা আৰু লাজ-অপমান পাই তাই এখন বৃদ্ধাশ্ৰম খুলিলে। যাতে জীয়াই থাকোতে পিতৃ-মাতৃক কৰিব নোৱাৰা শুশ্ৰূষা তাই বৃদ্ধাসকলক কৰিব পাৰে আৰু যাতে তাই কৰা পাপৰ অলপ হ'লেও খণ্ডন হয়। সিমানতেই অন্ত পৰিল সিহঁতৰ পৰিয়ালৰ। তাইও এতিয়া সুখী বৃদ্ধাশ্ৰমত। +++

□ □ □

যাত্ৰা

– দেৱজিৎ গগৈ

বহুদিন অপেক্ষাৰ অন্তত বিপ্লৱীয়ে এটি ভ্ৰমণৰ বাবে সুবিধা পাইছে। যোৱা বছৰ যাম বুলি লৈছিল কিবা ঘৰুৱা অসুবিধা। তাৰ আগৰ বছৰ যাব নোৱাৰিলে ঠিক একেই অৱস্থা। ২৮ ডিচেম্বৰ দিনা যাবলৈ ঠিৰাং কৰিলে। গোটেই অসমখনৰ ঠাই বিচাৰি বিচাৰি তাই আৰু ৰিমাই শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰে বিচাৰি পালে। তাই এইবছৰ যষ্ঠ বান্ধাসিকৰ ছাত্ৰী। বৰুৱা ছাৰক লগত লৈ লগৰীয়া ন-জনী মান হ'ল। যাৰতীয় সা-সামগ্ৰী যোগাৰ কৰি থ'লে। ২৭ ডিচেম্বৰ। গধূলি এখন উইংগাৰেৰে গোলাঘাটৰপৰা যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। হাঁহি-কিৰিলীৰে সকলো আনন্দমুখৰ পৰিৱেশ।

বিপ্লৱী, বিপ্লৱী বৰুৱা। ঘৰ গোলাঘাট মেৰাপানীত। ঠাই চোৱা তাইৰ জন্মগত লক্ষণ। তাতে আকৌ তাই বুৰঞ্জীৰ ছাত্ৰী। দেউতাক বুৰঞ্জীবিদ হোৱাৰ বাবে তাই আৰু এখোপ চৰা। ৰীণা তাইৰ ঘনিষ্ঠ বান্ধৱী। সৰুৰেপৰা একেলগে ডাঙৰ হোৱা।

২৮ ডিচেম্বৰ পুৱা ৭ মান বজাত গাড়ী শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰৰ দাঁতিত উপস্থিত হ'ল। ইতিমধ্যে অন্য আৰু কেইখনমান গাড়ী আছিলেই। এটা উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশ। তাতে আকৌ ইংৰাজী নৱবৰ্ষক আদৰাৰ প্ৰস্তুতি, পুৰণিক বিদায় দিয়াৰ প্ৰস্তুতি। মুঠতে চাৰিওফালে গীতে-মাতে ৰজনজনাই আছে। বিপ্লৱীয়ে এপলক চাৰিওফালে চালে। তাই যেন মনত কিবা এটা আঘাত পাইছে। তাই যেন সকলোকে ক'ব – 'ইমান এটা সুন্দৰ বাতাবৰণ আপোনালোকে কিয় ধ্বংস কৰিছে?'

নাই তাই একো ক'ব নোৱাৰে। মাথো এটা অবুজ বেদনাই খুন্দা মাৰি গ'ল তাইৰ বুকুত।।

□ □ □

চকুৰে দেখা এটি দৃশ্য

— প্ৰিয়ংকা শৰ্মা

উথহা হাত দুখনেৰে এটি পাত্ৰ লৈ ঘূৰি ফুৰিছে। পাত্ৰত মাত্ৰ এটকি, দুটকি চাৰি পাঁচটা মান মুদ্ৰা। এবাৰ আকৌ হঠাতে শিলত খুন্দাও মাৰিছে। গাত ফটা এটি চোলা তাৰ ওপৰত এখন লেতেৰা বগৰ চাদৰ। তেওঁ অলপ বহিছে এটি জাৰৰ পেলোৱা বাকচৰ ওপৰত আৰু কিবা-কিবি বিচাৰি আছে জাবৰৰ বাকচটোত, এটি মোনা পালে। সেই মোনাটোত এটি বিস্কুট আছিল। তেওঁ সেই বিস্কুটটো দুয়োখন হাতেৰে মোনাত ভৰালে। তেওঁ সেই জাৰৰ বাকচটোৰপৰা উঠি আহিলে আৰু এজন মানুহৰ ওচৰলৈ গ'ল। তেওঁ উথহা হাত দুখনেৰে সেই মানুহজনৰ ফালে লৈ থকা পাত্ৰটো আগবঢ়াই দিলে। মানুহজনে পকেটৰপৰা খুচুৰা পইচা এটা দিলে। তেওঁ মানুহজনলৈ হাঁহি এটি

মাৰি চালে আৰু তেওঁৰ ওচৰৰপৰা গুছি আহিলে। আকৌ গৈ সেই জাৰৰ বাকচটোৰ ওচৰতে বহিলেগৈ। তাত বহি থাকোঁতে এজনী কলেজীয়া ছোৱালীয়ে তেওঁক এটি বিস্কুটৰ পেকেট দিলে। তেওঁ ল'ৰাল'ৰিকৈ পেকেটটো খুলি বিস্কুটবোৰ দুয়োখন হাতেৰে মুখত ভৰালে। বিস্কুটবোৰ খাই তেওঁ আকৌ বহি থকা ঠাইৰপৰা উঠিলে। আৰু বাস্তাটোৰ সিটো পাৰলৈ যাবলৈ ল'লে। বাস্তাটো পাৰ হওঁতে এটি শিলগুটিত খুন্দা খাই তেওঁ বাস্তাৰ মাজতে পৰি গ'ল আৰু বাস্তাটোৰ দুয়ো ফালেদি বহুতো গাড়ী আহি আছিল।।

□ □

নৰ সুৰ্য্যৰ আশাত

– লেখামণি বৰা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

“....চোৱা চোৱা মুন বাইদেউ, আমাৰ দাদালৈ চোৱা”। কিৰিলি পাৰি সাত আঠ বছৰীয়া আকাংক্ষাই আনন্দতে জপিয়াবলৈ ধৰিলে। আৰু চিঞৰি চিঞৰি কবলৈ ধৰিলে- “ধুন দাদায়ে গাড়ী চলাব জানিলে”।

সেইদিনা আছিল শনিবাৰ। সিহঁতৰ গাঁৱৰ সম্পৰ্কীয় মানুহ এঘৰত বিয়া থকা বাবে আনদিনাৰ দৰে সেইদিনাও আকাংক্ষাই জেঠায়েকৰ আচল ধৰি বিয়াৰ ঘৰ পাইছিল গৈ। কনমাণি আকাংক্ষাই গৈ পোৱাৰ লগে লগে লগৰ সমনীয়াৰ লগত খেলাত ব্যস্ত হৈ পৰিল। খেলাৰ মাজতে তাই লক্ষ্য কৰিলে তাইৰ জেঠায়েকৰ সৰুটো উৎপতিয়া ল'ৰাই কাৰোবাৰ মটৰ চাইকেল এখন পাই ৰাস্তাৰ মাজত ওলট-পালট কৰি চলাব ধৰিছে। প্ৰথমে আকাংক্ষা আচৰিত কিন্তু তাইৰ মনত ফুৰ্তিয়ে নধৰা হ'ল। ককায়েকক চাই চাই তাই হাত চাপৰি বজাবলৈ ধৰিলে। কিন্তু....! হঠাতে সেইয়া কি হ'ল? সকলো নিষ্ঠৰ, সকলোৰে মুখ বন্ধ হৈ গ'ল, আকাংক্ষাৰ চিঞৰী থকা মুখ মেল খাই থাকিল। তাৰ মাজতে আকাংক্ষাৰ জেঠায়েকে সকলোৰে মৌনতা ভাঙি চিঞৰি চিঞৰি কান্দি ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহিল। তেতিয়াহে সকলোৱে যেন সাৰ পালে, আৰু হাহাকাৰ সৃষ্টি হৈয়ে গ'ল। দুজনে তাইৰ ককায়েকক ধৰি দাঙি আনিছে, ককায়েকৰ সম্পূৰ্ণ দেহ তেজেৰে পৰিপূৰ্ণ। নজনাকৈ তাইৰ চকুৰে ধাৰাধাৰ পানী ব'বলৈ ধৰিলে। ককায়েকক চিকিৎসালয়লৈ লৈ গ'ল। সেইদিনা ৰাতি তাই ভিতৰত বহি শুনা পালে “আমি প্ৰথমে কৈছিলো, সেইজনী ঘাট মাউৰাক ঘৰত নুসোমোৱাবলৈ, দেখিলে নহয় কি পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছে”। আকাংক্ষাৰ আৰু কথা শুনি থকাৰ ধৈৰ্য্যৰ সীমা পাৰ হৈ গ'ল। যোৱা ছমাহে পাহৰিৰ বিচৰা কথাবোৰে তাইৰ বুকুত খুন্দিয়াবলৈ ধৰিলে।

নিজৰ মাকক হেৰুৱাৰ যন্ত্ৰণা আৰু তাৰ লগে লগে গাঁৱৰ মানুহে তাইৰ দেউতাকক মিছা দুখৰ বলি কৰি গাঁৱৰ পৰা উলিয়াই দিয়াৰ যন্ত্ৰণা। সকলোবোৰ পাহৰি তাই বৰ্তমান পৃথিৱীৰ লগত খাপ খাই থাকিব বিচাৰে কিন্তু নোৱাৰে। এই পৃথিৱীয়ে তাইক সেইবোৰৰ ওচৰলৈ কঢ়িয়াই লৈ যায়। আগৰ দুখবোৰৰ কাৰণ হিচাবে তাই ভাৱে আৰু বৰ্তমানেও প্ৰতিটো দিশৰ বলি হেনো তাই। এইখন পৃথিৱীয়ে আচলতে কেতিয়া বুজি পাব তাইৰ বেদনা। তথাপি তো তাই ৰৈ আছে এখন নতুন পৃথিৱীৰ নৰ সুৰ্য্যৰ আশাত.....।

বিশ্বাসঘাটক

– জ্যোতি চৌহান

নন্দৰাকৈ, নজনাকৈ বুজি নোপোৱাকৈ কয় তুমি তাইৰ ওচৰলৈ মৰিবলৈ গৈছিল। এতিয়া ভাবি লাভ নাই, যি হ'বলৈ আছিল হৈয়ে গ'ল। এতিয়া যোৱা তাইক ক'বা মোৰ সোণৰ আঙুঠিটো ঘূৰাই দিবলৈ। বিশ্বাসঘাটক তাই, এবাৰেই হৃদয় ভাঙি চুৰমাৰ কৰি পেলালে। আকৌ এবাৰ বাট চাই ব'বলৈ নাই, সেইজনীয়ে যি কৰে কৰক।

কথাতো গ'ম পাইবৰ দুখ লাগিছে, গ'ম পাৰনে নেহা। বমেনৰ লগত নিহাৰিকাৰ বিয়া তাৰিখৰ লৈকে ঠিক কৰা হ'ল। তাৰ পাছত তাই

কি কৰিলে জাননে বমেনতকে
লগত নিজাকৈ কথা চলাইছে।
বমেনৰ লগৰ এটাই গ'ম পাই
সোপাত কথাটো সাঁচা বুলি কৈ
গৈছে। তাৰ অন্তৰখনে কিমান
মই বহুত বুজালো কিন্তু...! বেয়া

নেহা বাটেৰে পলিৰ
ফালৰপৰা কোনোবাই মাত
ব..... চেন ব.... নিহাৰিকাৰ এতিয়া
মহাজনৰ লগত সম্পৰ্ক শেষ।
বমেনৰ লগত বিয়া ঠিক হৈ থকা

অধিক দৰমহা থকা ল'ৰা এটাৰ
তাইৰ ঘৰত গ'মই নাপাই।
তাক ক'লে, বমেনে নিহাৰিকাক
দিয়াত সি যে মানসিক ভাৱে ভাঙি
কষ্ট পাইছে সিহে গ'ম পায়। তাক
লাগিবই হাজাৰ হ'লেও...

ঘৰলৈ গৈ থাকোতে পিছ
লগালে। অই নেহা, অই নেহা
খবৰ পাৰনে, তাইৰ বোলে ধনী
কেনেকৈ গ'ম পালে আকৌ,
কথাটো কেনেবাকে শুনিলে

এতিয়া কি হ'ব ঠিক নাই ল'ৰাজনে হেনো সোণৰ আঙুঠি এটা তাইক দিছিল মোক লগ পাই ল'ৰাজনে সেইটো ঘূৰাই নিবলৈ কৈছে। মই এতিয়া তাইক কি কম, নিজৰে লগৰ বুলি ক'বলৈ লাজ লগা হৈছে। তাইক এতিয়া কোনোৱে নোসোধে ক'ত যাই যাব।

তাইকতো বমেনেও বিয়া নকৰাই টকাৰ লোভত গৈ দুয়োটাকে হেৰুৱালে। নিহাৰিকাৰ জীৱনৰ কথা তাই নিজেহে জানিব তাইক গাঁৱৰ সকলোৱেটো হাঁহিব, লগৰ বিলাকেও ঠাট্টা কৰিব। নিজৰ ভৰিত নিজে কুঠাৰ মৰা ছোৱালী। সেইবিলাকক তেনেকৈ এৰি দিব লাগে।

বমেনে অন্য এজনীৰ লগত এতিয়া বিয়া কৰাই সুখী পৰিয়াল আৰু তাই ঘৰতে বহি সকলোৰে ঠাট্টা-মস্কৰা শুনি জীৱন কটাইছে।।

□ □ □

ছন্দশিক্ষা

জোনাক... তোমাক বিচাৰি

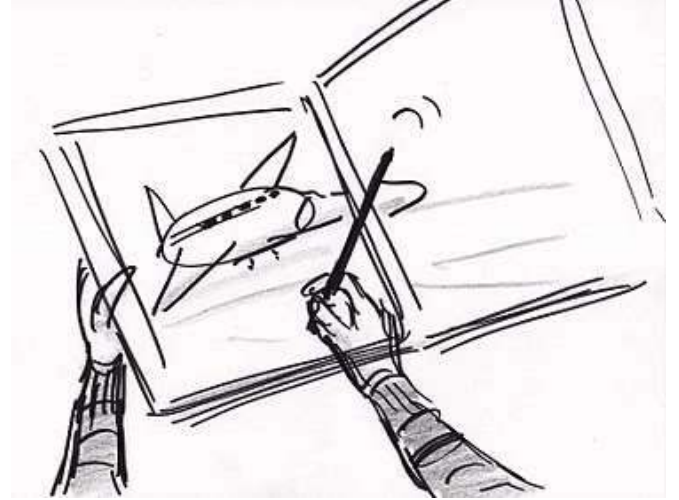
— লেখামণি বৰা
একাদশ শ্ৰেণী

নিশাৰ আন্ধাৰৰ
দুৱাৰ ফালি
তুমি নামি আহা,
বুকুত কঢ়িয়াই
হাজাৰ পোহৰৰ সম্ভাৰ,
যাৰ বাবে বৈ যায়,
নিশাৰ যাত্ৰীৰ
বাট বিচাৰি পোৱাৰ আশা...।

হে জোনাক,
তোমাকে গা কৰি
উঠে জিলিকি
নিশাৰ ধৰণী,
কত সপোন
কত আৰেগ
উঠে ফুটি
কবিতা কলম টিত
তোমাৰে তলত বহি।

হে জোনাক,
তোমাৰ এচমকা
ৰশ্মিৰ মায়া
ছটিকি পৰে যেতিয়া,
নিশাচৰৰ দেহাত
ছন্দোদৰী হৈ উঠে হিয়া।
তোমাৰ পোহৰৰ মায়াত

□ □ □

কত জনতাৰ
সোণোৱালী হেঁপাহ
তোমাৰ বুকুৰ
মাজত খিলখিলাই।
যেতিয়া ধৰে
এই পৃথিৱী
আন্ধাৰে আগুৰি
নিথৰ হৈ ৰয়
কত মিচিকি হাঁহি,
তোমাৰ ছায়াত
থাকে যি ওমলি
হাঁহকাৰ লাগে
যায় পুনৰ
তোমাক বিচাৰি।।

লম্পট

– বৃষ্টি বন্যা তামুলী
স্নাতক তৃতীয় বাৎসৰিক

উস নামাৰিবা
আমি অসমীয়া
মই অসমীয়া
আমি প্ৰকৃতিৰ প্ৰেমিক।
প্ৰকৃতিক ভাল পাও বাবে
আমি উপভোগ কৰিবলৈ আহিছিলো
কাকচাঙ।
আমি অসমীয়া, সঁচাই অসমীয়া
উস! নামাৰিবা।
সঁচা অসমীয়াৰ পৰিচয় দিয়ো
আমি মৃত্যুক সাৱটি ল'ব লগা হ'ল।
নিজৰ দেশতে মৃত্যুক সাৱটি ল'ব লগা হ'ল,
প্ৰকৃতিৰ প্ৰেমত।
এনে মানৱতাৰ কাৰণে পালোঁগৈ সৰগ
ইহঁত মানৱ নহয়, ইহঁত দানৱ, ইহঁত লম্পট।।

সুগম পথৰ সন্ধান

– মুনমী হাজৰিকা
স্নাতক চতুৰ্থ বাৎসৰিক

দুৰ্গম পথৰ অচিনাকী যাত্ৰী আমি
কৰিব বিচাৰোঁ সুগম পথৰ সন্ধান।
কিন্তু ক'ত আছে সুগম পথ?
চাৰিওফালে আগুৰি আছে শুষ্ক জোনাকৈ
হেঁচি ধৰিছে অসত্যৰ ছানিয়ে।
হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ আদিৰ চলিছে পৃথিৱীত প্ৰচাৰ
কিন্তু প্ৰসাৰ নাই মাতৃৰ মাতৃত্ব।
দিশহাৰা হৈ বয় মানুহৰ আশা-আকাংক্ষা
পদে পদে দেখা যায় মৃত্যুৰ জয়।
হিংসাই মাতৃৰ বুকুত বোৱাই তেজৰ ঢল
লুতুৰি-পুতুৰি কৰে মাতৃৰ মমতা।
ধৰ্ষণেও চিনি নেপায় মাতৃৰ সম্বন্ধ,
চিনি পায় মাথোঁ অসৎ পথৰ তৃষণ।
কেনেকৈ পাম আমি সুগম পথ?
যি গৰাকী মাতৃয়ে সুগম পথৰ সন্ধান দিয়ে
তেওঁৰেই জীৱন আজি সন্ধানহীন।
সন্ধানহীন মাতৃৰ মমতা, সন্ধানহীন মাতৃৰ মাতৃত্ব।
তথাপিও সন্ধানহীন হোৱানাই
এচুকত গোপনে সাঁচি ৰখা মানুহৰ সপোন।
মাতৃৰ দুৰ্দশা দেখি চকুৰ পানীৰে ভৰি থকা মুখত
এবাৰ হ'লেও হাঁহি বিৰিঙে,
মাতৃয়ে আঙুলিয়াই দিয়া
সুগম পথৰ সন্ধান বিচাৰি।।

অন্ধকাৰ পথৰ যাত্ৰী

—পূজা শইকীয়া

প্ৰতিটো খোজতে এতিয়া বিপদৰ ইংগিত
নাই ক'তো ভাল লগা পৰিৱেশ
প্ৰতিটো ৰাতিপুৱা এতিয়া হৈ পৰিছে অন্ধকাৰ।
মানুহবোৰৰ মনবোৰক লৈ এতিয়া সন্দেহ
হয়তো তেওঁৰ মুখৰ আঁৰত লুকাই থকা জন আকৌ কোন?
পাৰিব জানো
এই যান্ত্ৰিকতাৰে ভৰা সমাজত
নিজক জীয়াই ৰাখিবলৈ ?
জন্মৰ দুই এবছৰৰ পাছতেই ধৰ্মৰ বলি হোৱা
কন্যা সন্তানবোৰে পাৰিব জানো জীয়াই থাকিবলৈ
এই পৃথিৱীত আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰে.....
বহুতো চিন্তাৰ ভূক্তভোগী এতিয়া মই
সমাজখন হ'ব জানো আকৌ
শুদ্ধ চিন্তাৰ গৰাকী.....
নিস্তদ্ধতাৰে বৈ যোৱা নদীৰ কাষ,
বিশুদ্ধ বতাহৰ গৰাকী হাবি জংঘলো
এতিয়া হৈ পৰিছে কন্যা সন্তানৰ
শেষ নিশ্বাসৰ স্থান.....
হে! জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানব
জাগৃত কৰা নিজক
সদায় মানুহ হিচাপে জীয়াই থকা
যাতে সকলোৰে বিনা সুৰক্ষাৰে
নিজক সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰিব পাৰে।।

শীত

— ৰিণি কোঁৱৰ
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

নিস্তদ্ধ নীৰৱে.....

কুঁৱলীৰ আচ্ছাদনেৰে সাৱটিলা
উষ্মৰ প্ৰকোপত জৰ্জৰিত প্ৰকৃতিক
তোমাৰ উমাল বুকুৰ মাজত।

কোনে কয়?

তোমাৰ সৌন্দৰ্যতা নাই....
লঠঙা, শুকান পাত তোমাৰ লগৰী
কুঁৱলীৰ ফাঁকেৰে যেতিয়া বেলিটোৰে ভুমুকি মাৰে
নিয়ৰৰ মুকুতাবোৰ যেতিয়া ফুলে পাতে পিন্ধে
তুমি সুন্দৰী হৈ পৰা।

শুকান পাতৰ খৰমৰণিত তুমি কৈ যোৱা
সময় হৈছে প্ৰকৃতিয়ে নতুন সাজ পিন্ধাৰ।

নাৰী

— প্ৰস্তুতি শইকীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

জীৱনৰ দুটি স্তৰকৰ আঁৰত লুপ্ত হোৱা
এগৰাকী নাৰীৰ সৌ ক্ৰমণ ক্ৰন্দন,
যি জীৱন-যুদ্ধৰ চলিত বন্ধন।
এয়া হেনো এগৰাকী নাৰীৰ প্ৰকৃত কৰ্ম
যাৰ দ্বাৰা হ'ব এগৰাকী নাৰীৰ পৰম ধৰ্ম।
নাৰীৰ কি আত্মসন্মান নাই,
জীৱনত এগৰাকী প্ৰকৃত মহীয়সী নাৰী হোৱাৰ
নাৰীৰ কি অস্তিত্ব নাই,
জীৱনত আত্মনিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ
নাৰীৰ কি অধিকাৰ নাই,
জীৱনত হাস্য ৰং উপভোগ কৰাৰ
কোমল অন্তৰত তোমাৰ হাজাৰ বিষাদ
কিন্তু মুখত তোমাৰ মিচিকীয়া হাঁহি,
অৱশেষত সকলোৰে মনত নাৰী হৈ পৰে মৰহা ফুলৰ পাহি।
এগৰাকী মহীয়সী নাৰীৰ নহয় এনে জীৱন,
যাক নকৰে কোনেও সমৰ্থন।
নাৰী হ'ল জগতৰ বিশেষ শক্তি,
সকলোৱে তেওঁক কৰিব লাগে অশেষ ভক্তি।
কাৰণ, এগৰাকী নাৰী আমাৰ জন্মদাত্ৰী।
তেওঁ কাৰোবাৰ পুত্ৰী,
তেওঁ কাৰোবাৰ ভগ্নী,
তেওঁ কাৰোবাৰ পত্নী
আৰু তেওঁৰেই প্ৰকৃত সতি সাৱিত্ৰী।।

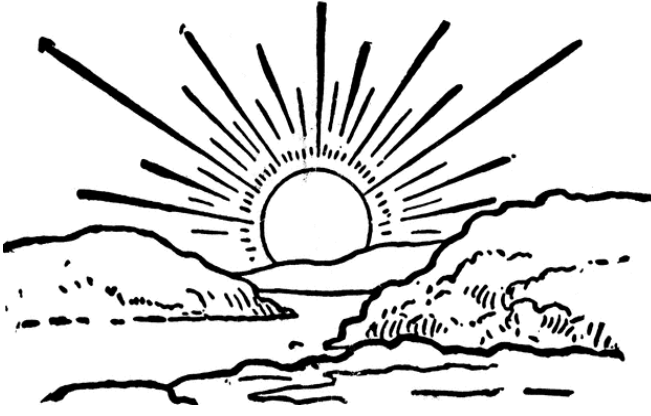

স্থবিৰ জীৱন

— হিমাংশুজ্যোতি নাথ

কথা পাতি ভালপাওঁ
গছৰ সৰাপাতৰ লগত
কাৰ অনুভূতিবোৰ
আজিকালি একেই হয়
ৰং নহয়।
শেতাবৰণীয়া
আশাহীন, উদ্দীপনাহীন
এক নিৰ্বিকাৰ অনুভৱ।
বাস্তৱৰ ৰঙা প্ৰতিচ্ছবি
সপোনৰ চয়াময়া
জীৱন যে আজি
স্থবিৰ হৈ ৰয়।।

জোনাকত পংকিল হাত

— বৰ্ষা বৰা
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

শৈশৱৰ সন্ধিয়া

আইতাৰ চোতালত জোনাকৰ মেলা
বহিছিলো পাটি পাৰি সমনীয়াৰ সতে
শুনিছিলো আইতাই কোৱা
পৰীৰ দেশৰ কথা
আৰু যে কত ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী।

স্বপ্নময় সন্ধিয়া মায়াময় জোনাক
তাতকৈ আপোন ক্ষণ নাছিল ল'ৰালিৰ বেলিকা।

মই জোনাকৰ প্ৰেমিকা আছিলো
প্ৰাণভৰি উপভোগ কৰিছিলো
জোনাকৰ ৰংবোৰ।

কিন্তু,

লাহে লাহে আঁতৰি গ'ল এখন আঁৰবেৰ।
মই দেখা পালো জোনাকত পংকিল হাত।

আইতা নোহোৱা সেই উদং চোতালত
মই আজি অনুভৱ নকৰো
জোনাকৰ স্নিগ্ধ উত্তাপ।

জোনাক নিশা মই শিয়ৰি উঠো
নিজৰ কথা ভাৱি।

ক'ত, ক'ত লুকুৱাও মই নিজক?
দিনত মুখাখাৰী চিকাৰীবোৰ যে এতিয়া
চিকাৰৰ বাবে ওলাব।

নিৰ্ভেজাল জোনাকত সিহঁতৰ চিকাৰী দৃষ্টি
সাৰি নাযায় কোনো অসহায়া হৰিণী।
নিশাৰ নিশ্চিন্ততাৰ সুযোগ লৈ সিহঁত
জপিয়াই পৰে চিকাৰৰ ওপৰত,
ৰৈ যায় মাথো হিয়াভগা হৰিণীৰ ক্ৰন্দন
ৰাতিৰ বুকুত, জোনাকৰ মেলাত।

ভয় লাগে মোৰ,

জোনাকলৈ ক্ৰমাৎ ভয় বাঢ়ি আহিছে
আন্ধাৰ বুকুত নিজকে লুকুৱাব খোজো মই
জোনাক মোৰ ভয় লাগে,
ভয় কৰো জোনাকৰ পংকিল হাত।।

শাওন মোৰ সোণালী সপোন

– ডিম্পী নাথ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

নিৰস চপৰাবোৰ
জীপাল কৰি তই
আকৌ আহিলি শাওন।

তই আহিলেই মোৰ
হৃদয় তিৰবিৰাই,
মনৰ মাজৰ শুকান নৈখন
পানীৰে উপচি পৰে।

তোৰ অনুভৱত পূৰ্ণ হৈ পৰে
মোৰ প্ৰতিটো শূণ্য প্ৰহৰ,
মোৰ বুকুৰ শুকান নদীত
ফুলি উঠে
স্মৃতিৰ অজস্ৰ শতদল।
তই অহাৰ বাবেইটো
পথাৰত ৰোৱনীৰ
নিৰন্তৰ ব্যস্ততা,
তই আহিলেই স্মৃতিৰ সেন্দূৰী আলিত
বিচাৰি পাওঁ বুকুৰ আপোন মোৰ
দুৰণিৰ গাঁও।

ব্যস্ততাবোৰ স্তব্ধ কৰি
তই গলিগৈ শাওন।
সোঁৱৰণীৰ সফুৰা খুলি
হিয়াৰ আমঠু হৈ
আকৌ আহিবি শাওন
উভতি যোৱাৰ বাটেৰে ॥

মোৰ মাতৃভূমি

– লুনা নাথ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

মই জন্ম লভিলোঁ অসমত মোৰ মাতৃভূমিত
কিন্তু মাতৃভূমিক কোনোবাই চিনি জানো পায়?
এই পৃথিৱীত থকা কোনো জনসাধাৰণে
মা শব্দৰ অৰ্থ জানে জানো?
মা সেয়া নহয় জানো
য'ত তুমি বাস কৰি আছা
যি তোমাক জন্ম দিছে
যি তোমাক স্তন পাণ কৰাইছে।
যি তোমাক শিক্ষাদান দিছে
তেৱেই মা।
সঁচাকৈ হয় জানো তেৱেই মোৰ মা?
মা কি অনুভৱ কৰিব পাৰে জানো কোনোবাই?
মা নাই বুলি ক'লে বিশ্বাস হয় জানো কাৰোবাৰ?
মা কাৰো নথকা হ'ব নোৱাৰে।
কিয়নো গোটেই অসম খনেই আমাৰ নহয় জানো?
প্ৰকৃতিৰ সকলোবোৰ মাৰ সৌন্দৰ্যবৰ্ধক নহয় জানো?

মৰনৈ

-নিশি শইকীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

মৰনৈ খন উজাই আহিছে
কনেং, তই কোৱাৰ দৰেই
মৰনৈখনে ঘৰ সাজিছে মোৰ বুকুৰ
লাহি শিৰডালত
শুকান বুকুখনত
কুহুমবুলীয়া সপোনৰ পোহাৰ মেলি
সোণালী ফিছাৰ মাছবোৰে
সাঁতুৰি-নাদুৰি অস্থিৰ কৰি তুলিছে
মোৰ বুকুৰ বৰঘৰ
তোৰে শপত কনেং
কাকো নক'বি মৰনৈখনে ঘৰ সজাৰ কথা
দুপতীয়া কথাটো
কনেং, তই বতাহ নকৰিবি।।

দিবাকৰ

-চিম্পী বৰা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

দিবাকৰ তুমি সৃষ্টিকাৰী
অমৃতৰ সাগৰ বোঁৱাই
আনিবানে কঢ়িয়াই সাতোভনীৰ সপোনবোৰ?
মাতৃভূমিৰ সুন্দৰ হাঁহিবোৰ?
দিবাকৰ!
তুমি মৃত্যুঞ্জয়ী
এলান্ধুৰ দৰে কলীয়া ডাৱৰক
প্ৰশ্নই নিদি প্ৰবাল সোঁতৰ দৰে বোৱা।
দিবাকৰ!
তুমি আশাৰ ৰেঙণি
বুকুত বান্ধি ৰখা সপোনবোৰে
পাখি মেলি উৰে
নিজৰ সন্ধানত।
দিবাকৰ!
তুমি সৃষ্টি কৰা নৱ প্ৰতিভাৰ
যাৰ আলোকেৰে উদ্ভাসিত হওঁক দশোদিশ।।

এটি মাথোঁ অনুভৱ

-লিপিকা শইকীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

অনুভৱ যদি হৃদয়ৰ তুলিকা হয়, তেনেহ'লে
ৰঙেৰে এটি সপোন অঁকাৰ কথা ভাবিছো।
এটি জামুকবলীয়া সপোন, যি মোৰ সুদীৰ্ঘ ছায়াৰ দৰে।
কবিতাৰ কথাৰে বিভূ উদাস সন্ধিয়াৰ পৰাইটো তোমাৰ জন্ম।
সপোনে যদি জীৱন দিয়ে তেন্তে
স্মৃতি জানো দুখৰ অতীত হ'ব পাৰে? প্ৰতীক্ষাৰ বাবেই আশা লাগে।
তুমি জানো অনুভৱ নকৰা হেঙুলীয়া আকাশৰ আভা.....
সাতোৰঙীণ ৰামধেনুৰ স্পন্দনময় কিৰণক তুমি জানো বাধা দিব পাৰিবা ?
হাইতাল বোলোৱা ধৰিত্ৰীৰ অপূৰ্ব সৌন্দৰ্যত দেখোন সকলো প্ৰেমত পৰে....।
প্ৰেমত মতলীয়া এই সকলোবোৰৰ বাবেইটো পৃথিৱী বিনন্দীয়া। বিনন্দীয়া এই পৃথিৱীৰ
মৃদুস্থান কণ্ঠতেই জানো ঋতুৰাজ বসন্তই ৰূপ নসলায়।
পুৰণি সত্ৰটবিলাকৰ স্মৃতিৰ হীৰক জয়ন্তী হ'ব পাৰে, কিন্তু বিপুঞ্জিতা মিচিচিপিব পাৰত হোৱা সেই বঙীণ ক্ষণেকীয়া
সময়ক জানো হীৰক জয়ন্তীৰ আখ্যা দিব পাৰি?
অনিন্দ্য সুন্দৰ বৰ্ণমালাৰ তুমি জানো বিশাল প্ৰেমৰ সাগৰত নামিব নোৱাৰিবা?
আজিকালি তুমি নহাৰ দুখত সপোনবোৰ দেখোন গোট মাৰিব লাগিছে।
যেতিয়া তুমি আকৌ আহিবা ৰাঙলী মদাৰৰ সাজেৰে তেতিয়া মই
পুনৰ শব্দময় বৰ্ণমালাৰে সপোন গঠা আৰম্ভ কৰিম।
অনুভৱৰ দলিচাত তুমিয়েই সকলো।
তোমাৰ বাবেই মই আৰু মোৰ বাবেইটো তুমি.....।।

– লক্ষ্যহীৰা ফুকন
স্নাতক চতুৰ্থ বাণাসিক

হেঁপাহৰ বৰষুণ

– ইনু দেৱী নাথ

তোমাক নেদেখা বহুদিনেই হ'ল
মাথো স্মৃতিৰ পাতত ওলমি আছে
তুমি তুমি লগা গোকবোৰ !
আশাৰ মালা গাঠি
সপোনৰ কাৰেং সাজি
বাট চাওঁ তোমালৈ
কিজানিবা মোৰ বুকুৰ উদং পথাৰখন
ভৰুণ হৈ পৰে আকৌ এবাৰ।
এজাক হেঁপাহৰ বৰষুণ হৈ আহাঁ
মোৰ ৰিক্ত হৃদয়ৰ দুয়োপাৰত
কপ্তা হৈ ফুলানা।
দুচকুৰ লোতকবোৰত
এজাক তেজৰঙী সপোন আঁকি দিয়ানা।
হেঁপাহৰ বৰষুণ জাকৰ অপেক্ষাত..... !!

বিদ্যালয় আমাৰ জ্ঞানৰ আনয়
মণি মুকুতাৰে ভৰা,
অদ্বিতীয় শক্তিৰ প্ৰভাৱ পৰি
হৈ আছে মোহনীয়া।
জনমটি ধৰিলোঁ ধৰণীৰ কোলাত
অজ্ঞ নৰটি হৈ,
বিদ্যালয়ে দিলে বিশ্বৰ খবৰ
মাতৃৰ দৰে হৈ।
মলিন মনৰ ৰজনী দেৱীক
বিদ্যালয়ে আঁতৰাই নিয়ে,
জ্ঞান পিপাসা পবিত্ৰ মনত
ফুল হৈ ফুলে।
প্ৰাতঃ স্মৰণীয় মনীষীক আদিত্যেই সুঁৱৰি
আলোকিত কৰে মন,
তেওঁলোকৰ বাটেৰেই আগুৱাই যাম
আজিয়েই ৰাখিলোঁ পণ।
সমাজ গঢ়িবলৈ শিক্ষা লাগে
বিদ্যালয় ইয়াৰেই মূল,
সমাজ থাকিলোহে মিতাচাৰ থাকিব
নেজানি নকৰোঁ ভুল।
সমগ্ৰ পৃথিৱীত বিচৰণ কৰি
নেপালোঁ একো দেখা,
বিদ্যালয়তেই আছে পবিত্ৰ প্ৰেম
বিচিত্ৰ জগতৰ লীলা।।

ভাল লাগে আলোকিত জোনাক

-বিমাত্ৰী বৰুৱা

স্নাতক তৃতীয় শাণ্মাসিক

জোনৰ পোহৰত আলোকিত

নিশাৰ জোনবাইজনীৰ পোহৰৰ সুৰভী।

এক সুন্দৰৰ অময়া মনৰ সুৰভী।

মন যায়, অ'মন যায়

ভাল লাগে, ভাল লাগে মোৰো জোনৰ অময়া পোহৰ
তথা জোনাক।

যদিও শূণ্য আকাশৰ সুন্দৰৰ বক্ষত

মোৰ মনৰ জোনাকত বাক জোনবাইজনী

সুকোমল মনৰ আলোড়িত নিভাঁজ

মোৰ মনৰ কোণত শয়নে সপোনে

ৰিণিকি ৰিণিকি ভাঁহি অহা

এক উন্মাদ বাসনাৰ সুৰভী।

জোনাক নিশা জোনটোৰ সৈতে

তৰাজনী নাই, কেৱল তৰাজনীয়েই নহয়

সুৰভী বিলোৱা অগনন তৰাক মই

হঠাতে চাই ৰঙ, থমকি ৰঙ

আৰু কৰিবলৈ চেষ্টা কৰো অগনন তৰাৰ গণনা।

জোনাকৰ আলোড়িত পোহৰত

আগৰ দিনৰ মানুহে পঢ়িছিল,

তুমি জানো তাক সুধিছা?

ভাল লাগে বুলি ক'লেই কিয় বাক মোৰ জোনাক ভাল লাগে

তোমাৰ হয়তো হ'ব পাৰে প্ৰশ্ন?

জোনাক ৰাতি জানা মই জোনবাইৰ

দেশলৈ যোৱাৰ কামনা, কল্পনা কৰো

কণমইনাই তেটো গোৱা শুনিছা

“জোনবাই এ বেজী এটা দিয়া.....”

মনত পৰেনে তোমালোকৰ

“জোনবাই এ তৰা এটা দিয়া

তৰানো কেলৈ”

হয়, মই ভাল পাওঁ সৰুৰেপৰা জোনাক

শিকা ভাল পাবলৈ জোনাক

চাবা তুমিও এদিন আপ্লুত হ'বা

জোনৰ আলোকিত পোহৰত

তৰাভৰা জোনৰ সুৰভী।

তোমালোকৰ মন নাযায়নে জোন হ'বলৈ,

তৰা হৈ জোনৰ লগত সুৰভী বিলাবলৈ?

শৰতৰ জোনাকত আলোকিত জোনৰ

নিশাৰ সুৰভীয়ে কাটি নিয়ে মোৰ নিশাৰ নিত্যনিদ্ৰা,

আঁকি দিয়ে জোনাকৰ প্ৰতি ভালপোৱা

জোনবাইজনীৰ পেটত তুলসী থকা বুলি

কোনোৰে কোৱা শুনিছা হয়তো?

কিন্তু সেইয়াটো বিজ্ঞানত নহয়।

জোনাকৰ পোহৰত ঘৰৰ বাহিৰত

বহি মই চাই ৰঙ

জোনবাই একলা একলাকৈ বাঢ়ি অহা

আৰু পূৰ্ণিমাৰ জোনাকৰ আকাশখনৰ

তলত, আৰু ভাৰি ৰঙ

জোনাকৰ সৈতে মোৰ ভালপোৱা।।

স্বপ্ন পখী

- প্রস্তুতি গগৈ
স্নাতক প্রথম যান্মাসিক

সপোনত সপোন দেখাৰ দিনৰেপৰা
কাণত বাজি ৰয় এক বাঁহীৰ সুৰ।
সপোনত দেখো এক পখী,
যি উৰি ফুৰে বাঁহীৰ সুৰত
নীলা যেন সেই নিস্তদ্ধ আকাশখনক
যেন কৈ ফুৰে বহু কথা
কেতিয়াবা বহুজনক কয় তাইৰ কথা।
সোণোৱালী পথাৰত, ব'দৰ জিল্মিল।
হেঙুলীয়া আকাশৰ, মতলীয়া ৰং সানি,
তাই যেন উৰি ফুৰে মুকলি মনে
হঠাৎ সেই সপোন ভাঙি ৰয়।
সপোনটোৱে আজি বাট হেৰুৱাই,
সপোন ভাঙি চুৰমাৰ হয়।
গঢ়া খহাদি থহে সপোনৰ সোণালী হেপাঁহ
আজি যেন সেই পখী জনী নিঃসঙ্গ,
যি আজি বৈ যায় নিস্তদ্ধ হৈ,
যি বাট দেখিও হাবাথুৰি খাই ৰয়
যি পানী দেখিও পিয়াহত মৰে
যাক আজি কোনেও নলয়
শেৰালীৰ দৰে আঁজলি ভৰায়।
অন্তৰ স্পৰ্শ কৰাকৈ ডালত পৰি বিনালে তাই,
মৃত্যুৰ ভয়ে খেদি ফুৰে তাইক
তাইৰ সমগ্ৰ দেহ যেন তেজেৰে ৰাঙলী হয়।
শেষত বিলীন হৈ গ'ল প্ৰকৃতিৰ কোলাত।
এনেকৈয়ে কিজানি প্ৰতিদিনে হেৰাইছে.....।
নিকা সমাজৰ স্বপ্নত বিভোৰ বহুলোক.....।
মই মাথোঁ এটা চৰাইৰ সপোনহে.....।।

মোৰ সপোনৰ পৃথিৱী

- গীতাঞ্জলী দাস
একাদশ শ্ৰেণী

শাৰী শাৰী নাহৰৰ সুবাসৰ
আৰু সেই দীঘলীয়া ৰাস্তাটো
যেন এক সপোনৰ পৃথিৱী
এই পৃথিৱীৰ শ শ ধূলিকণাৰ মাজেৰে
ময়ো এক ক্ষুদ্ৰতম কণা।
নাহৰৰ সুবাসে মনটো আনমনা কৰি পেলাইছিল
তথাপিও মেৰুণ ৰঙৰ দোপাতাখনেৰে
মেৰিয়াই বান্ধি ৰাখিছিলো মনটোক
এনেদৰে আনমনা হ'ব দিব নোৱাৰো
বান্ধি ৰাখিম নিজৰ মনটোক
নিজৰ লক্ষ্যত নিজৰ কেন্দ্ৰ বিন্দুত।
তোমাক ধন্যবাদ ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়
তোমাৰ বিশাল আঁচলেৰে
মোকো সামৰি লোৱাৰ বাবে
তোমাক ধন্যবাদ ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়
তোমাৰ সুখ-দুখৰ মোকো
সমভাগী কৰাৰ বাবে।

তোমাৰ পৰা যিমান গ্ৰহণ কৰিম
তাৰ ক্ষুদ্ৰতম অংশ হ'লেও উভতাই দিম
এইয়া এক প্ৰতিশ্ৰুতি।।

দুখীৰ জীৱন গাঁঠা

- শেৱালী হাজৰিকা
একাদশ শ্ৰেণী

গভীৰ নিশা নিশাৰে নিৰৱে
নামে নিদ্ৰাদেৱী
স্বপ্নত ভাঁহে একেই ছবি
(সুখৰ কাৰেঙত থাকে ওমলি)

দুহাত মেলি কাষত নোপোৱাৰ বেদনাত
উচুপি উঠে বিজ্ঞ হৃদয়
ভগ্ন কলিজাৰ ফাঁকেৰে
অজানিতে বৈ আহে দুচকুৰ নিলয়.....

মৃত্যুৰ ক্ষণ গণি
নিৰ্মম জীৱনৰ ক্লান্ত শৰীৰ
ক্ষণেকো নাই অৱকাশ
সকলোতে বিৰিঙে দুখৰ ছাঁয়া
সকলোবোৰ উপজি ফুৰে মাথো শূণ্যতাত।
বহুৰঙী পৃথিৱীত নিজকে হেৰুৱাই
ভ্ৰমি ফুৰে মনৰ বলত
দুখৰ শব্দবোৰ লিখি থৈ
উকা কাগজত।

আশা মাথো-
কেতিয়াবা যদি স্বপ্নাতুৰ জীৱনত
বাস্তৱে ৰেঙণি সিঁচে
শেষ ক্ষণত হ'লেও
শান্তি পাব জীৱনে।।

মৰমৰ গাঁওখনি

- মিল্টু বৰুৱা
একাদশ শ্ৰেণী

সোণালী আমাৰ গাঁওখনি
কত যে আছে আশাৰ ৰেঙণি
বাৰিষা বানে কৰেহি নাশ,
বকৰানিতেই বিচাৰো সপোনৰ শ্বাস।
কত যে দেখো সোণালী সপোন
নাই অৱসান জীৱন সাঁকোত।
আছে এটি পূৰমূৰাকৈ নামঘৰ
নাম-গুণ গাওঁ আৱেলি পৰত।
সোণালী ধানৰ পথাৰডৰা
হলিছে-জালিছেবতাহত
নাচিছে হেঙুলী বেলিটিয়ে
পশ্চিম আকাশত।
সুখ-দুখৰ মহামিলন
মোৰ সপোনৰ গাঁওখন।।

জোনাকৰ আইতা

- দেৱজিত গগৈ

জোনাক বুলি ক'লে
 মনলৈ ভাঁহি আহে
 স্মৃতিৰ এখন ৰঙীণ পৃষ্ঠা।
 যাৰ আঁৰে আঁৰে, ভাঁজে ভাঁজে
 লুকাই আছে শৈশৱ আৰু শৈশৱৰ
 হাঁহি-ধেমালি আৰু খিলখিলনী।
 আইতাৰ কোলাত মূৰ গুজি
 বকুলৰ তলত ভূত-ভূতুনীৰ সাধু,
 বুঢ়া ডাঙৰীয়াৰ সাধু শূনি শূনি
 টোপনিত লাল-কাল।
 কেতিয়াবা আকৌ প্ৰশ্ন সোধা-
 সৌ যে তৰাৰ শাৰী তাক কি কয়?
 কপালত হাত ফুৰাই আইতাই কয়-
 “ধুন, সৌৱা হাতীপটি”।
 আকৌ কৈ উঠে ফটফটীয়া জোনটোৰ কথা-
 “আজি জোনটোৰ চাৰিওফালে
 পোহৰে আগুৰা, কাইলৈ ৰ'দ দিব,

নাইবা আজি স্বৰ্গত

দেৱতাৰ সভা আছে।

আকৌ কৈ উঠে-

“জোনটোত থকা ডাঙৰ তুলসী জোপাৰ তলত
 দুটি মৰমলগা পছ চৰি আছে।”

সচাকৈয়ে সেই যে দিনবোৰ-

ক'ত যে এৰি আহিলো

এতিয়া বিচাৰি

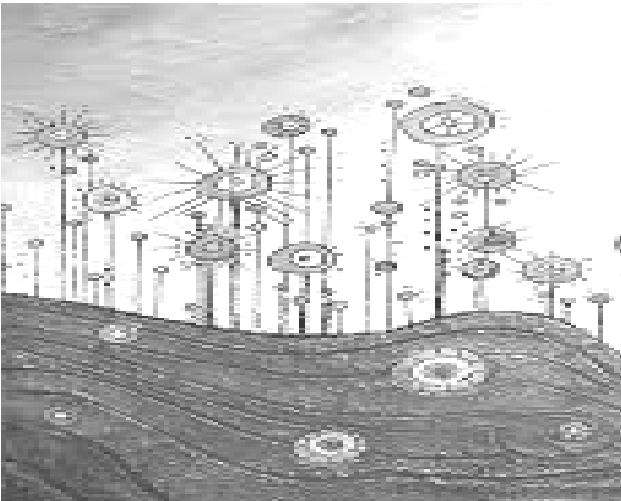
জোনাক নিশা আকাশলৈ চাঁও

কিন্তু, নাই বিচাৰি চলাথ কৰোঁ।

আইতাই কোৱা কথাষাৰি দোহাৰি

আইতাকে বিচাৰি পোঁও

মোৰ কাষত, তৰাৰ মাজত, মোৰ মনৰ মাজত।।

বিষন্ন সময়

-গীতাশ্ৰী বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম বান্ধাসিক

আজি অকলশৰীয়া,
সচাঁই অকলশৰীয়া সেই মানুহজনী
কোনোবাই জানো বুজিব পাৰিব
পাৰিব জানো.....
তাইৰ ভাঙি যোৱা হৃদয়ৰ টুকুৰাবোৰক ।
পাৰিব জানো .....
আজিৰ সমাজৰ নিষ্ঠুৰ বাস্তৱতাক ।
যেতিয়া তাইৰ তিনিটি শিশুৱে জঁকায়েন শৰীৰ লৈ
তাইৰ কোলাত মূৰ থৈ
টোপনি গৈছিল চিৰকাললৈ,
আঁতৰি গৈছিল আন এখন পৃথিৱীলৈ
বিচাৰি পাইছিল এক গভীৰ অৱসাদ ।।
খাদ্যৰ অভাৱত তাই শিশুকেইটিক লৈ ঘূৰি ফুৰিছিল
আজিৰ কংক্ৰীটৰ জগতত ।
তাই দুৰ্বল নাছিল..... ।
মাত্ৰ হাঁহি উঠিছিল
নিষ্ঠুৰতাৰ মাজত সমানুভূতিৰ কিৰণ বিচাৰি
তাই হাঁহি উঠিছিল ।
কিন্তু..... কিন্তু, যেতিয়া তাইৰ শিশুকেইটিয়ে কান্দিছিল
আৰু কৈছিল “আইবৰ ভোক লাগিছে
আমাক খাবলৈ কিবা দে আই,
আই.....
আই..... ।
কেনেকৈ বুজাব তাই সিহঁতক
ইয়াত যে সহায় কৰা কোনো নাই ।
এসপ্তাহৰ পৰা ভোকে পিয়াহে থাকি
তাইৰ শিশুকেইটি চিৰদিনলৈ টোপনি গৈছিল ।

তথাপিও তাই হাঁহিয়েই আছিল..... ।।
হাঁহিয়েই আছিল..... ।
আজিৰ কংক্ৰীটৰ জগতৰ ব্যস্ততাৰ মাজত
প্ৰাণ পাই উঠিছে তাই বিষন্ন জীৱনটোৱে
অতীত সুঁৱৰি ।
কিন্তু....., কিন্তু মোৰ সন্দেহ
তাই জানো আগবাঢ়িব পাৰিব ?
এই সময়, সেই সময়ৰ লগত
খোজত খোজ মিলাই
পাৰিব জানো ??

স্বপ্নিল জীৱন

-শিল্পী শইকীয়া
স্নাতক প্ৰথম মান্য়াসিক

হঠাৎ,
লগ হৈছিলো এদিন আমি
এৰাএৰিও হ'লো এনেকৈয়ে এদিন
নাজানো, লগ পামনে পুনৰ
স্বপ্নিল জীৱনৰ বাটত....।
হীৰদাৰ দৰেই ময়ো কওঁ তোমাক-
“কোনে কাক জনাব পাৰে বিদায়
বুকুত খোদিত হ'ল
যাৰ সঠিক ঠিকনা”।
আজি সাগৰৰ কোবাল টোৱে আহি
বুকুখন তিয়াইছে।
অনুভৱ কৰিছো বুকুৰ ভিতৰখনত
দুখ-যন্ত্ৰণাবোৰে দকৈ শিপাইছে
অসহায় আজি মই।
এফালে মোৰ জন্মদাত্ৰী আই আৰু আনফালে তুমি....।
এষাৰ কথা আছেনহয়-
“আইৰ সমান হ'ব কোন
নৈৰ সমান ব'ব কোন?”
পাৰিবা জানো হ'ব তুমি মোৰ আইৰ সমান?

আইৰ মৰমক তোমাৰ মৰমৰ লগত
পাৰিবা জানো জুখিব তুলাচাননিত?
নাভাবিবা মোক নিষ্ঠুৰ বুলি
নাজানো, লগ পামনে পুনৰ
স্বপ্নিল জীৱন বাটত.....।
পুনৰ কৈছে হীৰদাৰ দৰেই-
“কোনে কাক জনাব পাৰে বিদায়
বুকুত খোদিত হ'ল
যাৰ সঠিক ঠিকনা”।
“সুখী হোৱা তুমি।”

নিয়তি

-পংকীতা বৰা
একাদশ শ্ৰেণী

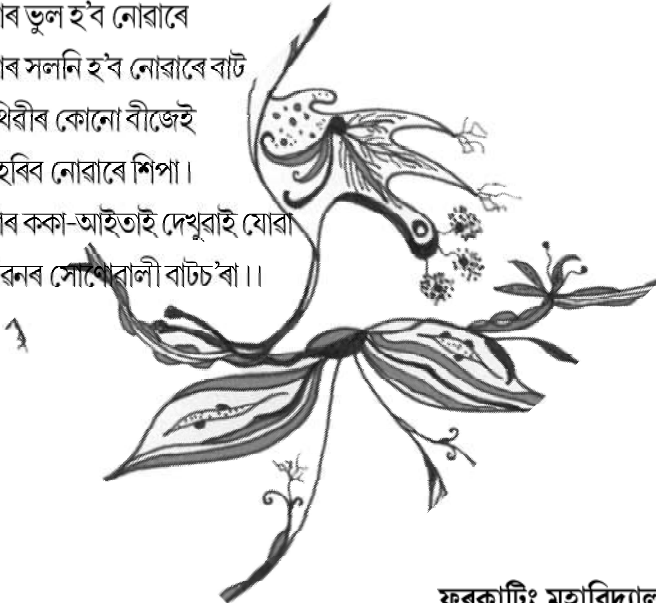
নীলিমৰ সিপাৰে সোণোৱালী দেশত
আছিল আমাৰ এক সুখৰ পৃথিৱী,
সুখৰ নাছিল কোনো পৰিসীমা
য'ত দেখিব পাইছিলো মাথো মৰম আৰু ভালপোৱা।
কিন্তু, হঠাতে এদিন আহিল এজাক
প্ৰচণ্ড ধুমুহা, যি বাতিৰ নীৰৱতা ভেদি...
কপাই তুলিছিল পৃথিৱীৰ বুকু,
সৃষ্টি হৈছিল এক অশুভ
সংবাদৰ জাননী,
মোৰ বাৰে বাৰে কপি উঠিছিল বুকু,
আৰু সঁচাকৈয়ে সেই ভয়ে
মোক বৰ অকলশৰীয়া কৰি তুলিছিল।
শেষ কৰি দিলে, শেষ কৰি দিলে
সেই ধুমুহাই মোৰ সপোন আৰু আমাৰ
সেই সুখৰ পৃথিৱী।
অন্তিম মাতেৰে যি তুমি মোক মাতিছিলো
'মোৰ সোণ' বুলি
মই হয়তো মৃত্যুৰ আগমুহুৰ্তলৈকে
তোমাৰ এই মাত পাহৰিব নোৱাৰিম
নুবুজিলো আজিও মই.....
কিয় আমাক এৰি গ'লা ?
উত্তৰ বিচাৰো মই নিয়তিক বাৰে বাৰে
সপোনবোৰ সপোন হৈ এ ব'ল নিয়তি
আশাবোৰো আশা হৈয়ে ব'ল
চকুৰ পানীৰে শেষ কৰিব নোৱাৰো
মোৰ এই দুখবোৰ নিয়তি।।

যি বাটেৰে আইতা গুছি গ'ল

-ভৰত বৰা
স্নাতক চতুৰ্থ শাণ্মাসিক

যি বাটেৰে ককা আইতা গৈ আছিল
গৈ গৈ এদিন থমকি ব'ল
ককা আইতাই নেজানিছিল
কিমান দীঘল এই বাট
মোৰ মা-দেউতা গৈ আছে এই বাটেৰে
অক্লান্ত পথিক হৈ
থমকি নোৰোৱাকৈ তেওঁলোকে নাজানে
গৈ গৈ কোনো এদিন হেৰুৱাব বাট
হাজাৰ হাজাৰ জিকমিকীয়া জোনাৰ
বহু নিযুত দিনৰ সেউজীয়া আশা।
তাৰে মাজত দেখা পাওঁ ককা-আইতাৰ ছবি
ককা আইতাই দেখুওৱা বাট অতিক্ৰম কৰি
গৈ আছে গৈ আছে,
কেৱল দুচকুত সপোন আঁকি আঁকি।
মোৰ ভুল হ'ব নোৱাৰে
মোৰ সলনি হ'ব নোৱাৰে বাট
পৃথিৱীৰ কোনো বীজেই
পাহৰিব নোৱাৰে শিপা।
মোৰ ককা-আইতাই দেখুৱাই যোৱা
জীৱনৰ সোণোৱালী বাটচ'ৰা।।

সময়ৰ আহুনত কৰিব লাগিব
নকৰিবলগীয়া এনে কিছু কাম
কৰিব লাগিব বশ্যতা স্বীকাৰ।
টকা-পইচাই হ'ল আজি সকলো
খাবলৈ নাপাই আজিও বহুতেই
টুকিছে ৰাজপথত চকুলো
সত্যৰ পথত থাকিয়েই হ'ব লাগিব
কাৰোবাৰ দাস,
প্ৰয়োজনত খাটিব লাগিব কাৰাবাস।
অন্যায় তুমি কৰিব লাগিব
অসত্যৰ পথত তুমি দৌৰিব লাগিব।
ভাবিলেও কৰিম বুলি ৰাইজৰ কাম
কোনোৰে আহিব
কামটো বন্ধ কৰিবলৈ
লাগিব কিমান??
বাহঃ এইয়াটো সময়.....
ক্ষমতাৰ বলত সকলো বলিয়ান
অৰ্থ ক্ষমতা থাকিলেই
হ'ব পাৰিব আজিৰ যুগত
মনুষ্যৰূপী ভগৱান।।

অনুভব

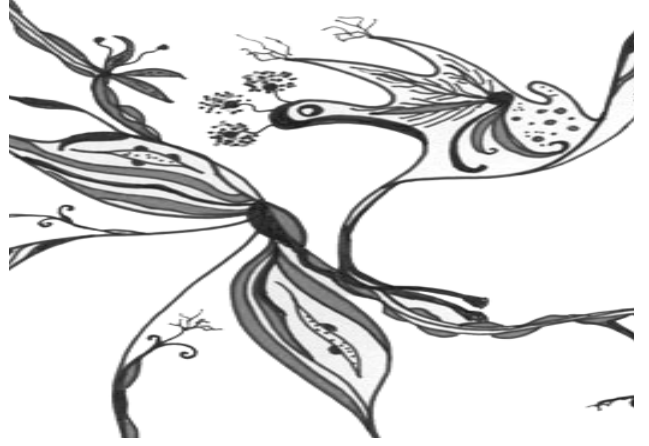
-জিতু বৰা
স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক

বৰকৈ বিয়াইছে অ'
হৃদয়ৰ উমি উমি জ্বলা জুই
দপ্ দপ্ কৈ জ্বলিব ধৰিছে।
লগতে এই চোকা অস্ত্ৰৰ
আঘাতে প্ৰাণ ল'লে
অকলশৰীয়া নিথৰ দেহৰ।
লিখিবলৈ থাকি আহিল
বিষাদ-বেদনাৰ কাহিনী
থাকি গ'ল ক'বলৈ তোমাক।

মোৰ আত্মীয়ক
মই শূন্যতাৰ অনুভব কৰিব নিদিবা
শান্তিৰে থাকিব দিবা সুখী হৈ।
আধৰুৱা সপোনবোৰ পূৰণ কৰিবা
আৰু যে মোৰ বন্ধু বৰ্গক
সহায় সহযোগ কৰিব নাপাহৰিবা।

(শুভা)

মোৰ মৃতদেহটো লৈ যোৱা
সৌ নদীৰ পাৰত দিয়া
শ্ৰাধান সাঁজি।
লৈ যাওঁক আহি প্ৰবাল বানে
থান বান কৰি
নালাগে বাখিৰ মোৰ হিংসুক দেহৰ অস্তিত্ব।।

নীৰৱতা

-হিমাদ্ৰী শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক

নীৰৱতা.....
সঁচাকৈয়ে ই বৰ সুন্দৰ
এক মাতাল পৰিবেশ।
নিস্তৰন্ধতাৰ মাজত
মোক বিঙিয়াই যায়,
এক বঙীণ ছবি।
মূৰ তুলি দেখা পাওঁ
এইয়া যে মোৰ প্ৰেয়সী ছবি।
নীৰৱতা.....
তুমি সঁচাকৈ মধুৰ।
তোমাৰ দুবাহুৰ মাজত
মই যে কিবা
বিচাৰি পাওঁ।
নীৰৱতা.....
তুমি সদায় নীৰৱ হৈ ৰোৱা।।

পাত্রলেশন

নীলা খামৰ চিঠি

শিল্পা গগৈ
স্নাতক প্ৰথম শাণ্মাসিক

মৰমৰ অপৰিতা,

ভালে আছানে তুমি, সংসাৰৰ ব্যস্ত আবেলিত। যৌৱনৰ আলি কেকুৰীত তুমি মোক এৰি যাবৰ আজি দুকুৰি বছৰ পাৰ হৈ গ'ল। স্মৃতিবোৰেহে নিগাজীকৈ খোপনি পুতি পুলি পোখা মেলিছে, সময়বোৰ দেখোন ক'ৰ্বাতে হেৰাই গ'ল; এই যেন পুৰি ছাই হৈ গ'ল চল্লিছটা বছৰ। বিদায়ৰ শেষ ক্ষণত তুমি মোক কৈছিলো, তোমাৰ বাক মনত আছেনে? –“বিচ্ছেদেই আচল জীৱন, মিলন নহয়।” তোমাৰ কথা সাৰোগত কৰিয়েই জীৱনৰ দিঙা মেলিছিলো। প্ৰাপ্তিও আহিছিল জনা। ধন-জন-ঐশ্বৰ্য্য আজি মোৰ নখ দৰ্পনত। কিন্তু তথাপিও বুকুৰ কোনোবাখিনিত ৰিঙা ৰিঙা ভাৱ হয়; কিবা যেন নাইনাই! হয়তো ই তোমাৰ অনুপস্থিতিকে ৰিঙিয়াই।

বুবুৰ ছোৱালীজনী সিদিনা বিয়া হৈ গ'ল। সেই প্ৰথমবাৰৰ বাবে মই অনুভৱ কৰিলো, মোৰ চুলিবোৰে ৰূপালী বৰণ লৈছে, মুখতো আৰু সেই আগৰ সুশ্ৰী নাই। তোমাৰো চাঙে টো খেলোৱা মেঘালী চুলি তাৰিয়ে ক'লা-পকা বৰণ লৈছে নহয়নে? হাতৰ-ভৰিৰ-মুখৰ সেই মিঁহি মাংসপেশীবোৰো চাঙে সোতোৰা সোতোৰ হৈছে! আৰু দাঁতবোৰ...! ওহ! অনুমান কৰিবলৈ মোৰ ভয় লাগে অ'অপু। ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যোৱাটোও সঘন হৈ আহিছে জনা। ঘুনুক-ঘানাককৈ কোৱা শুনিছো মোৰ হেনো সময় হৈ আহিছে, এই বিনন্দীয়া পৃথিৱীক এৰি, ধন-জন-ঐশ্বৰ্য্য এৰি বিশেষকৈ তোমাৰ স্মৃতিৰ টোপোলা সামৰি চিৰ বিদায় লোৱাৰ চকুৰ পলকতেই যেন জীৱনে ৰং সলালে, ৰং সলালে শৰীৰে। সুদীৰ্ঘ জীৱন যাত্ৰাও মোৰ বৰ চুটি চুটি যেন বোধ হ'ল, সৌ সিদিনাহে যেন আৰম্ভ কৰিছিলো এই যাত্ৰা।

ওহ! ওহ! আকৌ উঠি আহিছে দুকুৰি বছৰে সামৰি-সুতৰি থোৱা বুকুৰ পুৰণি বিষটো। এই যেন বুকুৰ ভিতৰৰপৰা ভূৰংকৈ কিবা এটা উৰা মাৰি যাব দূৰলৈ.... শুভ্ৰ বস্ত্ৰৰে, বগলী পাখীৰ দৰে কোমল আসনত তুমি বহি থাকিবা আৰু মই গৈ তাতে সুধিম -

“মোৰ সোণ, তুমি বাক এতিয়াও মোৰে হৈ আছানে?”

ইতি
তোমাৰ নীল

□ = □

এজন ভাৰতীয় সেনাৰ এখন হৃদয়স্পৰ্শী চিঠি

-শ্ৰীহেমজ্যোতি কোঁৱৰ

পঞ্চম ব্ৰাহ্মণিক

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

যেতিয়াই মৃত্যুক আকোঁৱালি ল'ম এই যুদ্ধস্থলীত মোক পাইন কাঠৰ এটি বাকচত কেইটামান গজাৰেলে বন্ধ কৰি, পতাকাৰে মেৰিয়াই মোৰ দেহটো বাকচত ভৰাই চিৰদিনৰ বাবে মোক ঘৰলৈ চুটি দি পথিয়াব। চিৰলগৰী মোৰ ৩১৭ নং মৃত বন্দুকটো মোৰ নম্বৰ দেহত মোৰ বুকুৰ ওপৰত ৰাখিব। মা, মোৰ পিঠিত নহয়, মোৰ শ্ৰেষ্ঠতম উজাৰি মোৰ বুকুত ৰাখিবা। আৰু মোৰ

মডেল বিলাক মোৰ বুকুৰ মাজত ৰাখিব দিবা। উষণ্ণ বুলেটৰ চুম্বন স্বীকাৰ কৰিলো।

মোৰ মাক ক'বা যে মই শেষ বিন্দু থকালৈকে যুঁজ দিছো। এতিয়া মোৰ ফটো টিভি আৰু পেপাৰত দেখিবি মা। অ'মা আজি বৰকৈ মনত পৰিছে অ'...। ঘৰৰ তৰকাৰী আৰু তোৰ হাতৰ মাছৰ জোল ইয়াত এটা ৰূপ লয়। অ'মা ইয়াত বহুত ঠাণ্ডা। চিয়াছিৰ বৰফবোৰে বৰ ঠাটা কৰিছে আমি বোলে বৰ দুৰ্ভগীয়া। ইয়াত চকু পানীবোৰ আজি গোট মাৰিছে, উশাহ ল'বলৈও বৰ কষ্ট হৈছে অ'মা...? অ'মা এবাৰ মাত্ৰ তোৰ কোলাত মোৰ থৈ জিৰাব দে। মা, মোক অবুকু মৰম দেচোন...। আৰু কেতিয়াও আমনি নিদিও মাত্ৰ এবাৰ মৰম কৰ না...। দেউতা বেছি আবেগিক নহ'ব, আপোনাৰ সৰ্বকালৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিদানি এতিয়া আপোনাৰ চকুত চকু থৈ এয়াৰ মাত দিবলৈও অক্ষম। সঁচাকৈ দেউতা, বৰকৈ বুকুখন বিয়াইছে। চাওকচোন ইমানকৈ তেজ ওলাব লাগেনে বাক...? দেউতা আপুনি কিন্তু মা আৰু ইহঁতক নজনাৰ, প্লিজ....। আমাৰ দিখৌখন ইয়াত থকাহ'লে হেপাঁহ পলুৱাই পানী খালোহেঁতেন, বৰ পিয়াহ লাগিছে অ' দেউতা।

ভাইটি তই ভালকৈ পঢ়িবি। আৰ্মিত জইন কৰিব নালাগে দেই। মোৰ নতুন বাইকখনৰ চাবিটো দেউতাক দি আহিছো এতিয়াৰপৰা সেইখন তোৰ হ'ল ভালদৰে চলাবি। ভগি তই বেছি দুখ নকৰিবি। মইহে অহা কালিৰ ৰাতিপুৱাটো দেখিবলৈ নাপাওঁ। তই সদায় ঘৰ চোতাল সাৰি প্ৰতিটো দিনকে নিমন্ত্ৰণ জনাবি। আগৰ পৰাই কৈছিলো, এতিয়া অন্ততঃ ভাত কেইটামান বেছিকে খাবি নহ'লে শান্তি নাপাম মই।

মোৰ বন্ধু ককাইদেউসকল তহঁতলৈ বুলি কেইটামান ৰামৰ বটল আগতীয়াকৈ লৈ থৈছিলো কিন্তু এইবাৰ তহঁতৰ লগত গিলাছত চুমুক দিবলৈ নাপাম মই। তহঁতে কিন্তু অনাদৰ নকৰি একেলগে বহি এবাৰলৈ হ'লেও মোক মনত পেলাবি। অ' ভগি তাইক কান্দিব নিদিবি প্লিজ, কবি যে আৰু কোনো বহাগতে চুটি নাপাও বুলি। তাই অতি কষ্টৰে জুপি জুপি হেপাঁহেৰে মোলৈ বোৱা বিছৰানখন মোৰ চিতাত নিদি আমি নচা বুঢ়া আঁহত জোপাত মেৰিয়াই দিবলৈ কবি।

মোৰ চিতাত খৰি দিবলৈ অহা সকলক কওঁ যে মোক হাঁহি হাঁহি বিদায় দিয়ক কাৰণ মই এজন সৈনিক। মোৰ জন্ম যুদ্ধ কৰিবলৈ আৰু মাতৃৰ বাবে হাঁহিৰে মৃত্যুক আকোঁৱালি ল'বলৈ। মোৰ পৰিয়ালে আৰু দুদিন কান্দিব কিন্তু আপোন পৰিয়ালটো অন্ততঃ সুৰক্ষিত হওঁক সেয়াই কামনা মোৰ। +++

মোৰ মাতৃৰ মৃত্যুৰ স্মৃতিত এফাঁকি চমু বাক্য উচৰ্গা কৰিলো-

-চৈয়দা নাচিহা মঞ্জুম

একাদশ শ্ৰেণী

“মা এটি পবিত্ৰ শব্দ। জীৱনৰ প্ৰথম নিশ্বাস আৰম্ভ হয় যাৰ গৰ্ভত যিয়ে দিয়ে আমাক তেওঁৰ অন্তঃগৰ্ভত এক বিশেষ স্থান। গৰ্ভস্থ হোৱাৰ দিনৰেপৰাই আৰম্ভ হয় নিজ সন্তানক লৈ মাতৃ জীৱনৰ এক অপ্ৰকাশ্য সংগ্ৰাম”

প্ৰত্যেক মাতৃয়ে মাতৃত্বৰ পৰিচয় দি শোচনা কৰে এক নবজীৱন। এনে ত্যাগ আৰু মাতৃস্নেহৰ পৰিচয় দাঙি ধৰা সকলো মাতৃকেই আজি মোৰ আন্তৰিক প্ৰণাম ও শত শত প্ৰণামো তোমাক, মোৰ জীৱন দান মোৰ আই মাতৃ।।

= = =

কৌতুক

এজন ব্যক্তি :- হেৰা দোকানী মোৰ চাইকেলখন ইয়াতে থৈছো দেই তুমি চাই থাকিবা।

দোকানী :- হ'ব বাকু মই চাই থাকিম।

ব্যক্তি :- হেৰা দোকানী মোৰ চাইকেলখন কোনে নিলে হে ?

দোকানী :- অচিনাকী মানুহ এজনে।

ব্যক্তি :- কিন্তু মইটো তোমাক চাই থাকিবলৈ কৈছিলো।

দোকানী :- আপুনি মোক চাই থাকিবলৈহে কৈছিল, সেয়েহে মই চাই আছিলো।

প্রতিবেদন চ'ৰা

“সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন”

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল বৰেণ্য তথা নমস্য ব্যক্তিৰ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত ১৯৮১ চনত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা হ’ল সেইসকল ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সহশ্ৰু প্ৰণাম জনাইছো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া ভোট দানেৰে মোক বিপুল ভোটত জয়লাভ কৰালে তেওঁলোকলৈ মোৰ তৰফৰপৰা মৰম তথা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সভাপতি পদত অধিষ্ঠিত হৈ আপোনালোকৰ ইচ্ছাক কিমানদূৰ আগবঢ়াই নিব পাৰিলো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়। আপোনালোকে নিশ্চয় বুজিব পাৰিছে যে ছাত্ৰ-একতা সভাৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সমস্যা দূৰ কৰাটো সম্ভৱ নহয়। তৎসত্ত্বেও বিভিন্ন সমস্যাসমূহৰ আংশিক সমাধান কৰা হ’ল। ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা সকলো ধৰণৰ কাৰ্যসূচী বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস, বিভিন্ন সাংস্কৃতিক ক্ৰীড়াভিত্তিক অনুষ্ঠান আদিত আমি ছাত্ৰ একতা সভাই পূৰ্ণ সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ সভাপতি হিচাপে মোৰ প্ৰতিটো কাৰ্যতে সহায় কৰা শিক্ষা গুৰু, বন্ধু-বান্ধৱী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। মোৰ অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগিলোঁ।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-কল্যাণজ্যোতি বৰা

সভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“ উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন ”

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল চিৰনমস্য ব্যক্তিৰ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খনে জন্ম লাভ কৰিলে সেই মহান ব্যক্তিসকলক সুঁৱৰি তেওঁলোকলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা জনাইছো।

দ্বিতীয়তে, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু কৰ্মচাৰীলৈ শ্ৰদ্ধা জনাইছো। লগতে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত উপ-সভাপতি পদত অধিষ্ঠিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়খনিলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা দিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ভাইটি-ভগিটিলৈ মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰত্যেকজন বিষয়ববীয়াৰে প্ৰধান লক্ষ্য হৈছে নিজ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যৰ প্ৰতি সচেতনতা। এনে দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যৰ প্ৰতি আস্থা ৰাখিয়েই মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপসভাপতিৰ কাৰ্য্যভাৰ পৰিচালনা কৰিছিলো। এই ক্ষেত্ৰত মই কিমান সফল হৈছো সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্যৰ বিষয়।

মোৰ কাৰ্য্যকালত দায়িত্ব পালনৰ ক্ষেত্ৰত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা বিচাৰিছো।

সদৌ শেষত, মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

- মহেন্দ্ৰ শইকীয়া

উপ-সভাপতি

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন”

ই যেনহয় হাঁহিতামাসাৰ

ভাগৰ জুৰুৱা গান

ই যে জীৱন মৰণ একাকাৰ কৰা

অগ্নি বীণাৰ টান।।-অম্বিকাগিৰী ৰায় চৌধুৰী

এই সময় সংকটোচ্ছন্ন। প্ৰতি অসমীয়াই শত্ৰুপক্ষক সাহস আৰু একতাৰে বশ কৰিব পাৰিলেহে, অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা হ'ব। শত শত ছহিদৰ আত্মাই শান্তি পাব। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই অসমীয়া জাতিৰ স্বাভিমান ৰক্ষাৰ হেতু যুগে যুগে আত্ম মহীয়ান হৈ অহা অসম মাতৃৰ প্ৰকৃত সন্তান বীৰ ছহিদ সকললৈ প্ৰণাম জনাইছো। দেশৰ ছাত্ৰ যুৱ সমাজে, কৃষক বনুৱাই, আই-মাতৃ সমন্ধিতে সৰ্বস্বত্বৰ জনসাধাৰণে বীৰ-ছহিদসকলৰ ত্যাগৰ মূল্য দিব বুলি আশা ৰাখিলো।

যি সকল পুৰোধা পুৰুষৰ চিন্তা আৰু কৰ্মৰ ফলত এই কলেজৰ জন্ম, সেই মহান সকলক প্ৰণিপাত জনাইছো। যি সকল মহান ব্যক্তিয়ে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ক আজিৰ পৰ্যায়লৈ লৈ আনিলে সেই সকলক অসীম শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছো।

ঐতিহ্যমণ্ডিত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ কাৰ্যকালৰ বাবে সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত আমাক নিৰ্বাচিত কৰি ছাত্ৰ সমাজৰ পক্ষত কাম কৰাৰ লোভনীয় সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে প্ৰত্যেকগৰাকী ফৰকাটিয়ান সতীৰ্থলৈ কৃতজ্ঞতা আৰু সম্ভাষণ জনাই প্ৰতিবেদনৰ পাতনি মেলিছো।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয় আৰু ফৰকাটিয়ানৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ বাবে কিছু ইতিবাচক কাম কৰাৰ সৌভাগ্য আমাৰ হৈছিল।

বাদ বাকী আমাৰ হাতত এনে কোনো মানদণ্ড নাই যে আমি চুই দিলেই কোনো এটা কাম হৈ উঠিব তথাপিটো সম্পাদকৰ দায়িত্বত মোৰ প্ৰথম কাম হৈছিল ৩১ ডিচেম্বৰ উদযাপন। এই দিনটোত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিবছৰে ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল সন্মিলিত হয় আৰু উলহ-মালহেৰে বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰে দিনটো পাৰ কৰা হয়। ইয়াৰ লগতে লঘু খেল বিভাগৰ উদ্যোগত ২ ডিচেম্বৰৰ পৰা ১০ ডিচেম্বৰলৈ ১০ দিনীয়া এখনি টেবুল টেনিছৰ প্ৰশিক্ষণৰ কৰ্মশালাও অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ইয়াৰ পাছতে ২০ ডিচেম্বৰৰ পৰা ২৮ ডিচেম্বৰলৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

ইয়াৰ পাছতে সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ উদ্যোগত ১০/০২/২০১৯ তাৰিখে উলহ-মালহেৰে সৰস্বতী পূজা উদযাপন কৰা হয়।

তাৰ পাছত ২০/০৬/২০১৮ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ অনুষ্ঠান ‘নৱাগত আদৰ্শ সভা’ উদযাপন কৰা হয়, য'ত উপস্থিত থাকে কটন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক প্ৰাঞ্জল কলিতা আৰু জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী আচুৰ্য বৰপাত্ৰ ডাঙৰীয়া। আৰু এই অনুষ্ঠানতে ২০১৯ বৰ্ষত উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত নৱম স্থান লাভ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ, সু-সন্তান মণীষা বৰাক আনুষ্ঠানিক সম্বৰ্ধনা জনোৱা হয়।

ইয়াৰ উপৰিও ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আন্তঃমহাবিদ্যালয় সমূহত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা এথলেটিক্ছ, ভাৰ উত্তোলন, শক্তি উত্তোলন আৰু বিভিন্ন সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণেৰে স্থান দখল কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়।

তদুপৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত 'নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন ২০১৫' বাতিলৰ দাবীত সকলো ফৰকাটিয়ানৰ সহযোগত এক বিশাল প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰা হয়। এই কাৰ্যসূচীত মাননীয় অধ্যক্ষ, মাননীয় অধ্যাপক আধ্যাপিকা আৰু সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ায়।

শেষত, মই কৃতজ্ঞতা জনাব বিচাৰিছো অধ্যক্ষ ড॰ অপূৰ্ব শইকীয়া, উপাধ্যক্ষ সীমান্ত পোদ্দাৰ ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি মাননীয় অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকলক, ছাত্ৰ নিৰাসৰ আৱাসী তথা ছাত্ৰী নিৰাসৰ আৱাসীসকলকে ধৰি সমূহ ফৰকাটিয়ানক। ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ সমূহ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থ, বিষয়ববীয়া, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰী আৰু প্ৰাক্তন ফৰকাটিয়ান তথা ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শুভাকাংক্ষীলৈ- যিসকলৰ সহায়, সহযোগিতা, উৎসাহ-উদ্দীপনা তথা দিহা পৰামৰ্শৰ অবিহনে আমি এইখিনি আঙুৱাৰ নোৱাৰিলোহেঁতেন।

শেষত আশা কৰিছো -“চিৰযৌৱন ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয় আৰু আঙুৱাই যাওঁক সকলো আন্ধাৰ বিনাসী। অসমৰ আকাশৰ ভেঁটা তৰাটো হৈ সদায় জিলিকি ৰঙক ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়।”

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-নৱজ্যোতি দাস

সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন”

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰাত যিসকল মহান লোকে আপাণ চেষ্টা আৰু ত্যাগ আগবঢ়ালে তেখেতসকলৰ ত্যাগৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰণ কৰিলে সেইসকল ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনাইছো।

২০১৮-১৯ শিক্ষাবৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ-একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদলৈ নিৰ্বাচন কৰি ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা দিয়াৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়াৰে বহুতো কৰণীয় কাৰ্য থাকে। মোৰ কাৰ্যকালতো সকলো বিভাগীয় বিষয়ববীয়া তথা সম্পাদকৰ সহযোগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অভাৱসমূহ সাধ্যানুসাৰে দূৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সদৌটিৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলো।

শেষত, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো আৰু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-বোধেন বৰা

সহঃসাধাৰণ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন”

জয়জয়তে নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। ঐতিহ্যমণ্ডিত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় তথা অধ্যাপক অধ্যাপিকালৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো। লগতে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াবলৈ এই সুযোগ দিলে তাৰ বাবে তেওঁলোকলৈ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা যাঁচিলো।

সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে যি এবছৰ কাল মহাবিদ্যালয়খনৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা লাভ কৰিছিলো তাত মোৰ সামৰ্থ অনুসৰি সৰ্বস্ব উজাৰি দিয়াৰ চেষ্টা কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱাৰ বাবে দায়িত্ব লৈ কাম কৰাৰ বাবে এবছৰ কাল পৰ্যাপ্ত নহয়।

মই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণৰ কিছুদিনৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আয়োজন কৰা হৈছিল। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মই বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা, যেনে-নৃত্য, সংগীত, নাটক আৰু কন্যা প্ৰতিযোগিতাৰ লগতে ফেশ্বন শ্ব’ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অংশগ্ৰহণে এই অনুষ্ঠান পালনত কৰা সহযোগিতাৰ কথা নুই কৰিব নোৱাৰি।

প্ৰতিবছৰৰ দৰে এইবাৰো শিক্ষাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী শ্ৰী শ্ৰী সৰস্বতী মাতৃক আৰাধনাৰ বাবে সৰস্বতী পূজা আয়োজন কৰা হৈছে। পূজা আয়োজনত মুখ্য দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰা জ্যেষ্ঠ দাদা, ছাৰ-বাইদেউসকলৰ পৰামৰ্শ আৰু সকলোৰে সহযোগিতাত মইও সুকলমে আৰাধনা কৰাৰ যথাসাধ্য ব্যৱস্থা কৰি দিছিলো।

লগতে ২০১৯ বৰ্ষৰ নতুনকৈ নামভৰ্তি কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়লৈ স্বাগতম জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত ‘নৱাগত আদৰণি সভা’ আয়োজন কৰা হৈছিল। মুখ্য আকৰ্ষণৰ বাবে অসমৰ জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী আচুৰ্য বৰপাত্ৰ গোহাঁইক নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল।

শেষত, মোক কাৰ্যকালত আৰম্ভণিৰপৰা সহায় আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আৰু দাদা বাইদেউ আৰু ভাইটি-ভগিটসকললৈ কৃতজ্ঞতা যাঁচিলো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-অংকিতা শইকীয়া

সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন”

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মহাবিদ্যালয়খনৰ জন্মলগ্নৰেপৰা প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত যিসকল ব্যক্তিৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টা আৰু শ্ৰমৰ বিনিময়ত ১৯৮১ চনত এই জ্ঞান সাধনাৰ মন্দিৰ “ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”খনে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে সেইসকল শিক্ষানুৰাগী ব্যক্তিলৈ মোৰ তৰফৰপৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে শিক্ষা গুৰুসকল আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ শ্ৰদ্ধা জনাইছো।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ শিক্ষাবৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সমাজ সেৱা বিভাগৰ পদটিত অধিষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ যি সুবিধা প্ৰদান কৰিলে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

এখন মহাবিদ্যালয়ত সমাজ সেৱা বিভাগৰ বহুতো কৰণীয় কাম থাকে। মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে মই কি কৰিব পাৰিলো সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। মই মোৰ সামৰ্থ অনুসৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত সকলো কাৰ্যত নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য পালন কৰিছিলো।

শেষত, মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰুটিসমূহৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো আৰু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-ইন্দ্ৰদেৱী নাথ

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

“তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন”

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ঐতিহ্যমণ্ডিত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল ব্যক্তিৰ অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম হ’ল তেওঁলোকৰ আত্মাৰ সদগতি কাৰণে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ তৰ্ক বিভাগৰ পদটিত অধিষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰিবলৈ মোক যি সুবিধা প্ৰদান কৰিলে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

মোৰ কাৰ্য কাল মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে মই যথেষ্ট কাম কৰিছো বুলি ক’ব নোৱাৰো। তথাপিও মই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। লগতে বিভিন্ন সময়ত মহাবিদ্যালয়ত এই প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে উপকৃত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা শত্ৰুৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে দাদা-বাইদেউ আৰু বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ।

শেষত, তৰ্ক বিভাগ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ মংগলৰ কামনাৰে সদৌটিলৈকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-ডিম্পল ঠেঙাল

তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ একলম”

প্ৰথমতে মোৰ নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। ১৯৮১ চনত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰাত যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে বৰঙণি আগবঢ়াইছে সেইসকল ব্যক্তিলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন আৰম্ভ কৰিছোঁ।

২০১৮-১৯ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত লঘুখেল বিভাগৰ পদটিত অধিষ্ঠিত কৰি এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্বৰ মোক উপযুক্ত বুলি ভাৱি নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়া সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড০ অপূৰ্ব শইকীয়া ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি সকলো প্ৰবক্তা আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মই এই কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা কিছুদিনৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ ২০।১২।২০১৮ তাৰিখৰপৰা আৰম্ভ হয়। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সময়ছোৱাত অশেষ ধৈৰ্য আৰু নিষ্ঠা সহকাৰে বিভাগীয় দায়িত্বসমূহ পালন কৰি গ'লোঁ। আৰু মই এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত লঘু খেল বিভাগৰ সকলোবিধৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। আৰু লগতে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ ভাৰ উত্তোলক শ্ৰীমতী লুপামণি গগৈক ট্ৰেক-চ্যুটি প্ৰদান কৰা হয়।

দ্বিতীয়তে, মোৰ কাৰ্য্য হিচাপে পাইছিলো ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত দুলিয়াজান মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় Weight lifting/power lifting প্ৰতিযোগিতাত। সেই প্ৰতিযোগিতালৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰপৰা ১৪ জনীয়া পুৰুষ-মহিলা দল নিৰ্বাচিত কৰি পঠিয়ালোঁ। সেই দলটিয়ে সোণৰ পদক চাৰিটা, ৰূপৰ পদক তিনিটা আৰু ব্ৰঞ্জৰ পদক দুটা, সৰ্বমুঠ ৯ টা পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিলে।

তৃতীয়তে, আমাৰ ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ত পোন প্ৰথম বাৰৰ বাবে সংযোগ হোৱা উশ্বু খেল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় উশ্বু প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰপৰা ৯ জনীয়া পুৰুষ-মহিলা দল নিৰ্বাচন কৰি পঠিয়ালোঁ। সেই দলটিয়ে দুটা সোণৰ পদক, এটা ৰূপৰ পদক আৰু এটা ব্ৰঞ্জৰ পদক সৰ্বমুঠ ৪ টা পদক পাবলৈ সক্ষম হয় আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে।

মোৰ কাৰ্য্যকালত আৰম্ভণিৰপৰা শেষলৈকে দিহা-পৰামৰ্শ দিয়া মোৰ শিক্ষাগুৰু, যতীন মেছ ছাৰ, ৰিপুঞ্জয় বৰা, প্ৰাচুৰ্য পাঠক, অভিলাষ বৰুৱা, বন্দন শৰ্মা আৰু ড০ অপূৰ্ব শইকীয়া ছাৰ আৰু মোৰ প্ৰতিটো কামত সহায় কৰা সত্য দা আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী তথা ভাইটি-ভগিটলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

- ভৰত বৰা

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ একলম”

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত মহান ব্যক্তিসকলৰ আত্মাৰ সদগতি কামনা কৰিছো, যিসকলৰ অতি ত্যাগ আৰু পৰিচেষ্টাৰ ফলত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম হ’ল।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ গুৰুখেল বিভাগৰ পদটিত অধিষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰিবলৈ মোক যি সুবিধা প্ৰদান কৰিলে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ কিছুদিনৰ পাছতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভ হয়। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সময়ছোৱাত ধৈৰ্য আৰু নিষ্ঠাৰে দায়িত্ব পালন কৰিছিলো।

শেষত মোৰ দায়িত্বভাৰ আগবঢ়াই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত সকলো ধৰণৰ সহায় আগবঢ়োৱা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত যতীন মেচ ছাৰ আৰু লগতে ৰিপুঞ্জয় বৰা ছাৰলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। ইয়াৰ লগতে মোৰ শ্ৰদ্ধেয় মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ প্ৰৱক্তা তথা কৰ্মচাৰীলৈ শ্ৰদ্ধা সহকাৰে কৃতজ্ঞতা যাঁচিলো আৰু মোক প্ৰতিটো কামতে সহায় কৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা বিছাৰিলো।

সদৌ শেষত, মহা বিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ কামনা কৰিলো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

- মনজিৎ ঠেঙাল
গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়
২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন”

নমস্কাৰ,

১৯৮১চনত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰাত যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে বৰঙণি আগবঢ়াইছে সেই সকল ব্যক্তিলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন আৰম্ভ কৰিছো।

২০১৮-১৯ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ-একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ পদটিত মোক নিৰ্বাচন কৰি এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড০ অপূৰ্ব শইকীয়া ছাৰকে প্ৰমুখ্য কৰি সকলো প্ৰবক্তা আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

মই এই কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা কিছুদিনৰ পাছত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ২০.১২.২০১৮ তাৰিখৰপৰা আৰম্ভ হয়। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সময়ছোৱাত মই অশেষ ধৈৰ্য, কৰ্ম নিষ্ঠাৰে বিভাগীয় দায়িত্ব পালন কৰি গ'লো। লগতে এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ সকলো খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো। মোৰ কাৰ্য্যকালত আৰম্ভণিৰপৰা শেষলৈকে দিহা পৰামৰ্শ দিয়া মোৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু শ্ৰী যতীন মেছ, ৰিপুঞ্জয় বৰা, প্ৰাচুৰ্য পাঠক, অভিলাষ বৰুৱা আৰু ড০ অপূৰ্ব শইকীয়া ছাৰলৈ আৰু মোৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা সহকাৰীলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা, প্ৰেম জনাইছো। লগতে দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

-মৃগাংক নাথ

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

“ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন”

পোন প্ৰথমে নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। আৰম্ভণিতে মই ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল ব্যক্তিয়ে ১৯৮১ চনত মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, সেই সকল মহান ব্যক্তিক মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো। কাৰণ তেওঁলোকে মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে কৰা ত্যাগ কষ্টৰ ফলত বৰ্তমান বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই মহাবিদ্যালয়ত জীৱন তথা ভৱিষ্যত গঢ়িবলৈ সুবিধা পাইছে। ইয়াৰোপৰি এই মহাবিদ্যালয়খনিয়ে অসমৰ ভিতৰত ‘নৱম স্থান’ দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে একমাত্ৰ শ্ৰীমতী মণিষা বৰাৰ কাৰণে। মণিষাক লৈ আমি সকলোৱে গৌৰৱান্বিত। গতিকে সেই মহান ব্যক্তিসকলক পুনৰ শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা জনাইছো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা শ্ৰীমতী বৃষ্টি বন্যা তামুলীয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় তথা সমূহ প্ৰবক্তা আৰু কৰ্মচাৰীক সেৱা জনাইছে।

২০১৮-১৯ বৰ্ষ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে মোক জয়ী কৰাত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত ধন্য, কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ নিয়ম অনুসৰি বিগত বৰ্ষৰ দৰেই মোৰ কাৰ্যকাল আৰম্ভ হোৱাৰ পাছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মোৰ দায়িত্বত থকা খেলসমূহ শিক্ষাগুৰুসকলৰ তত্বাবধানত নিয়াৰিকৈ চলাই যাবলৈ সক্ষম হৈছিলো আৰু ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাটো যিমান পাৰিছিলো সিমান পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন কৰি ৰাখিছিলো।

শেষত, মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনা সকলক তথা মহাবিদ্যালয় হকে কাম কৰা অৰ্থাৎ উন্নতিৰ হকে চেষ্টা কৰা সকলক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু অভিনন্দন জনালো। সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰিলো।

“জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা”

- বৃষ্টিবন্যা তামুলী

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা

ছাত্ৰ একতা সভা, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ